Erich von Däniken
UFO
IPOTEZA
EXTRATERESTRĂ
Editura Domino

JEAN SIDER
UFO
OZN
DOSAR SECRET

Michael Lindemann
UFO
OZN
ȘI PREZENȚA EXTRATERESTRĂ
Editura DOMINO

Charles Berlitz
UFO
TRIUNGHIUL
BERMUDELOR 2
Editura DOMINO

De același autor :

- *Cazuri OZN în România. S-a întâmplat mâine!*
  Editura Sincron, Cluj-Napoca, 1992.

- *OZN – istorie stranie și adevărată*
  Editura Elit Comentator, Ploiești, 1992.

- *Strict secret – Raportul UMMO2*, (Ediția I)
  Editura Elit Comentator, Ploiești, 1993.

- *OZN Strict secret – Raportul UMMO2*, (Ediția II)
  Editura Elit Comentator, Ploiești, 1994.

- *Enciclopedia observațiilor OZN din România (1517-1994)*
  Editura Emanuel, București, 1994.

- *Dosar OZN România*
  Editura Aldo-Press, București, 1996.

- *OZN - Ultima oră*
  Editura Z, București, 1996.

CALIN N. TURCU

OZN
CENZURA COSMICĂ
(Muzeul Observațiilor Ciudate)

Editura
DOMINO
1996

Editor: ION DORIN NEDELCU
Tehnoredactor: VALENTIN FLORIN LUCA

Copyright © 1996 Editura DOMINO
© Colecția UFO : Nicolae Constantinescu
Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin în exclusivitate
Editurii DOMINO

Reproducerea integrală sau parțială este interzisă și va fi pedepsită
conform legii

Adresa editurii:
Str. Gării, nr. 6, Complex Pavcom
Târgoviște, 0200, județul Dâmbovița
Telefax 045/213706

ISBN 973-97875-0-9

CUPRINS

Introducere 7

1. Un OZN deasupra Insulei Trinidad 11
2. Bernadette, „Doamna" și izvorul tămăduitor 23
3. Obiecte strălucitoare urmăresc un tren 28
4. Explicațiile ridicole ale oficialilor aviației americane 36
5. Amnezia ciudată a soldatului Gerry Irvin 41
6. Disparițiile cercetătorilor ufologi 47
7. O creatură oarecare și sabia ei curbată 54
8. Fulminanta aventură a soților Hill 64
9. Misterioșii „Oameni în negru" 79
10. „Cazul Bender" – enigma unei existențe 88
11. Avioanele de vânătoare urmăresc meteoriți 101
12. „Meteoritul" armatei britanice 111
13. Mary R. nu mai poate fi investigată 124
14. Celebrul caz al sergentului Lonnie Zamora 132
15. Cenzura cosmică și politica struțului 144
16. Salturi pe meridianele extraterestrilor 162

Bibliografie 182

ARHIVA UFO 185

Cu dragoste pentru Cătălina și Andrei, ale căror spirite pure și suflete neîntinate încă de vicisitudinile vieții, m-au ajutat să scriu și această carte.

MOTTO:

Cunoașterea științifică nu este obiectivă. Ea este, ca și civilizația, o conjurație. Se resping o mulțime de fapte fiindcă ele ar deranja raționamentele stabilite. Trăim într-un regim de inchiziție în care arma cea mai frecvent folosită împotriva realității neconforme este disprețul însoțit de râsete. Ce este cunoașterea în aceste condiții? „În topografia inteligenței, spune Fort, s-ar defini cunoașterea ca o ignoranță înconjurată de râsete". Va trebui deci reclamată o adăugire la libertățile garantate de Constituție: libertatea de a pune la îndoială știința.

(...) O știință viitoare va descoperi relații necunoscute între fapte care nouă ni se par fără legătură. Știința are nevoie să fie scuturată de un spirit bulimic deși incredul, proaspăt, sălbatic. Lumea are nevoie de o enciclopedie a faptelor excluse, a realităților blestemate.

Louis Pauwels și Jacques Bergier, *Dimineața magicienilor. Introducere în realismul fantastic*, Ed. Nemira, București, 1994, pag. 115.

INTRODUCERE

Acest final de secol și de mileniu, îmbibat de violență, ură și prostie, nu mai este compatibil cu o abordare romanțioasă sau admirativ-speculativă a fenomenului OZN. A ne pune la nesfârșit clasicele întrebări referitoare la acesta – cine? de ce? când? unde? cum? etc. – nu poate fi decât o dovadă în plus – dacă mai era nevoie? – a provincialismului nostru desuet și a faptului că nu suntem încă în stare să ne autodepășim. Evident, ne referim în primul rând, la acea autodepășire psihică și morală care ne-ar putea îndreptăți să aspirăm la eventualele contacte cu civilizațiile extraterestre.

Viitorul prezentei „civilizații" terestre – considerând că ea mai are totuși un viitor!? – nu poate fi decât al iubirii și dragostei pentru aproapele nostru, al înțelegerii și întrajutorărilor

reciproce. Fără jocurile meschine ale politicii de orice fel, fără poluare, foamete, distrugere, violență, înarmări, atentate sau conflicte armate. Când vom pricepe aceste adevăruri elementare, când ne vom putea debarasa de balastul propriei noastre ignoranțe, vom putea afirma că privim cu încredere în viitor. Dar, probabil că lucrul acesta nu ni se va întâmpla prea curând. O civilizație care cultivă ignoranța, sub toate aspectele ei nefaste, nu are viitor. De nici un fel. O astfel de civilizație nu este supusă evoluției, ci unei autodistrugeri și dispariții lente.

A ne întreba la nesfârșit: „Dacă există, de ce nu iau EI contact cu noi?", dovedește mai mult decât o necunoaștere a esenței problemei. Dovedește o infatuare și o îngâmfare, deopotrivă păguboase, prin impactul moral asupra unor largi mase de populație.

Pentru că, de ce ar lua „EI" contact cu noi? Pentru care motiv ar face-o? Ce ar avea „EI" de învățat de la noi? Ne aflăm încă destul de departe de ceea ce s-ar putea numi „civilizație" și, la început, un eventual contact nu ne poate fi favorabil, cel puțin din punct de vedere moral și psihologic. Pur și simplu, nu am pricepe că o societate poate exista fără toate racilele care ne caracterizează pe noi în prezent. Ne închipuim că „EI" ar veni să ne cucerească, să ne subjuge, să ne folosească resursele planetare, sau alte aberații de acest fel. O bună parte din filmele și literatura de anticipație a ultimelor decenii abundă în astfel de bazaconii și se străduiește din răsputeri să ne implanteze un mod cu totul eronat și fals de a gândi ori a judeca asupra unor eventuale contacte cu civilizațiile extraterestre. Nu putem înțelege un astfel de presupus eveniment la scară planetară, decât prin prisma modului nostru actual de a gândi asupra lumii înconjurătoare. Aceasta este, din nefericire, o realitate tristă, pe care nu o putem ocoli și nici nega...

Lupta obsedantă și perpetuă pentru puterea ori supremația militară a acestei biete planete albastre a întunecat aproape cu totul rațiunea unei omeniri aflată într-un evident impas. Este din ce în ce mai clar faptul că *singuri* nu vom fi capabili să ne descurcăm. *Această omenire* pășește glorios și mândră pe calea fără de întoarcere a autodistrugerii totale. În ritmul

acesta, noi cei de astăzi vom lăsa ca moștenire generațiilor viitoare o planetă bolnavă și tristă. Dar și mai grav pare a fi faptul că nu suntem conștienți de ceea ce se întâmplă cu noi. Ne batem cu pumnii în piept că *vom cuceri cosmosul!* Noi, pigmeii, care nu scăpăm absolut nici un prilej de a ne lichida între noi, cât mai mult, mai eficient și mai repede cu putință, avem pretenția absurdă de a „cuceri" spațiul extraterestru! Nu pare cel puțin ridicolă o astfel de pretenție, dacă nu chiar un soi de obrăznicie, în ochii celor ce vor veni după noi?

Și atunci, ce e de făcut? Dacă nu suntem în stare să ieșim singuri din acest grav impas, ce se va întâmpla cu noi? Care este calea de rezolvare a propriilor noastre probleme? Vom dispărea în curând cu toții? Ne este greu să ne imaginăm totuși că nouă nu ne vor urma decât întunericul, haosul și dezolarea unei planete lipsite de viață. Că toate ambițiile noastre, toată această luptă acerbă pentru bani și putere – cât mai mulți bani și cât mai multă putere! – nu sunt, în fapt, decât biete deșertăciuni. Averile pe care le-am strâns și pe care ne străduim continuu să le adunăm – din ce în ce mai mari, din ce în ce mai multe ! – nu le vom putea lua cu noi *dincolo*. Știm prea bine cu toții acest adevăr și atunci ne consolăm – cu instinctul de perpetuare și conservare a speciei – că le vom lăsa moștenire urmașilor noștri. Dar uităm prea lesne că tot lor, copiilor noștri, le lăsăm deopotrivă moștenire o planetă îmbolnăvită de propriii lor înaintași, o planetă ce ar putea deveni intr-o zi cu totul neviabilă.

Va veni oare cineva să ne salveze? Dacă noi ne încăpățânăm totuși să ne autodistrugem, se va găsi cineva să vină să ne împiedice? Se va îndura oare cineva să „ne ia de urechi" și să ne scuture cu bună știință? Merităm noi, cei de astăzi, o astfel de binefacere?

Ne permitem să facem acum o afirmație ce ar putea părea, cel puțin la prima părere, deopotrivă ridicolă și stranie.

Credem că singura salvare a noastră, a actualei „civilizații" de pe Terra, nu se află decât într-o eventuală și cât mai grabnică întâlnire cu una sau mai multe civilizații extraterestre mai evoluate decât noi. Acest contact nu-l vom putea realiza noi

însine, pentru simplul motiv că nu suntem în stare. „EI" trebuie să fie aceia care să o dorească și să se îndure a ne salva. Rămâne aceasta nu numai ca o certitudine, ci și ca o speranță pentru viitor. Ca *singura* noastră speranță de salvare de la dispariție!

Este o părere proprie și nu încercăm să convingem pe nimeni să adere la ea. Fiecare este liber să creadă ce vrea, să judece singur asupra trecutului, prezentului, dar mai ales asupra viitorului nostru. În funcție de felul cum este educat fiecare și de bagajul de cunoștințe pe care-l are. Evident, în funcție și de conștiința și cultura proprie a fiecăruia dintre noi.

Ceea ce veți citi în paginile ce urmează, are menirea de a ne întări convingerea că „EI" există și că se află deja aici, cu noi și printre noi, că ne supraveghează permanent și că nu ne vor mai lăsa prea mult timp *„să facem prostioare"* Mai mult decât atât, că organismele militare secrete ale „superputerilor" lumii au cunoștință de aceste realități și încearcă de decenii să le ascundă umanității planetei Terra.

E bine ca cititorul român să știe totuși de aceste lucruri, care nu mai pot fi negate astăzi, nici măcar de spiritele profane...

În această carte sunt expuse evenimente și întâmplări stranii, petrecute între ianuarie 1958 și iunie 1965, una dintre cele mai bogate perioade în semnalări ale fenomenului OZN pe mapamond.

1.
UN OZN DEASUPRA INSULEI TRINIDAD

Într-o noapte din ianuarie 1958, o doamnă mergea cu mașina pe autostrada New York, în plină furtună de zăpadă. Era exact 1:30 spre dimineață. Doamna mergea la fiul ei aflat atunci în armată și conducea foarte prudent, încercând să găsească o ieșire, deoarece se temea ca autostrada să nu fie blocată ceva mai departe. Era destul de obosită când, deodată, i se păru că vede „o carcasă de avion" în mijlocul drumului.

„Se vedea o formă mare și o pâlnie subțire, înaltă de cel puțin 18-20 m, era luminată și micșorându-se, părea că se înfundă în sol. Motorul meu a încetinit și, atunci când m-am apropiat, mașina se opri cu totul. M-a cuprins panica și am încercat cu disperare să o pornesc din nou. Mi se stinseseră și luminile. Primul meu gând a fost de a coborî să văd ce se întâmplă, când deodată am observat două forme ridicându-se lângă aceeași pâlnie, care se apleca din ce în ce mai mult. Ei păreau a fi suspendați în aer, dar se mișcau în jurul acelei pâlnii. Ai fi zis că sunt animale în patru labe și cu bot, dar cu două

antene ce porneau de sub cap, ca două brațe. Înainte de a avea timp să respir, lucrurile dispărură și forma se ridică în aer. Atunci mi-am dat seama că era o farfurie. Ea se întoarse și se deplasă în zigzag la vreo 3 m de sol, apoi urcă mai sus și nu mi-am putut da seama unde a plecat. Brusc, luminile mașinii se reaprinseră. Am repus motorul în funcțiune și totul a decurs normal. Am mai înaintat puțin pe șosea, apoi am coborât din mașină îndreptându-mă spre locul scenei, cu lanterna în mână. Într-un orificiu de cca. 30 cm lărgime, în care căzuse zăpada, se vedea puțină iarbă. Iarba era caldă, dar nu părea a fi fost atinsă de ceva".

Doamna în cauză povesti familiei ce i se întâmplase, dar nimeni nu a vrut să o creadă. Apoi ea se adresă unui cercetător, Otto Binder, care o anchetă și îi publică aventura în mai multe ziare.

Astfel începe anul 1958, cu această întâmplare stranie petrecută pe teritoriul Statelor Unite. Nimic ieșit din comun, la urma urmei... Astfel de evenimente se mai petrecuseră în număr foarte mare, pe toate meridianele lumii. Trecuse deja un deceniu de când, prin intermediul mijloacelor de informare mass-media, oamenii luaseră cunoștință de existența „farfuriilor zburătoare". Cei ce le văzuseră cu propriii lor ochi se numărau cu zecile și sutele de mii. Fuseseră făcute fotografii și filme, se înmulțeau cei ce pretindeau că s-au întâlnit, în locuri izolate, cu ființe stranii, sosite parcă din alte spații, din alt timp. Existența fenomenului începea să nu mai fie pusă la îndoială. Singuri, o parte din „oamenii de știință", oficialii, negau evidențele și încercările lor nu aveau să rămână peste timp decât ca niște jalnice sfidări ale celui mai elementar bun simț.

În 1952 presa braziliană a publicat fotografiile făcute de Ed. Keffel la Barra da Tijuca. Ceva mai târziu, în 1953, în revista „Mundo Ilustrado", un fotograf amator, M. Almiro Barauna, publica articolul intitulat „O farfurie zburătoare s-a aflat lângă mine", în care, refuzând autenticitatea fotografiilor luate de Keffel, prezenta diverse clișee trucate, cu OZN-uri pe cer. Șase ani mai târziu, același Almiro Barauna a realizat 6 fotografii de

OZN-uri dintre cele mai remarcabile și în prezența mai multor zeci de martori. O frumoasă ironie a sorții...

La 8 ianuarie 1958, vasul-ștafetă „Almirante Saldanha", de la divizia hidrografică a marinei braziliene, părăsea Rio de Janeiro având la bord o echipă de scufundători submarini din Icarai, plaja Niteroi, localitate vecină cu Rio. La bord era de asemenea profesorul geolog Fernando, însoțit de doi asistenți, un ziarist și un fotograf al cotidianului „Jornal de Brasil", și bineînțeles un echipaj compus în majoritate din subofițeri și ofițeri, sub comanda lui Jose Saldanha da Gama. Scopul călătoriei: Ilha da Trinidade (Insula Sfintei Treimi). Veche bază militară a Braziliei și a Statelor Unite în timpul ultimului război și punct de plecare a navelor în lupta contra submarinelor, ea fusese abandonată la sfârșitul ostilităților. În octombrie 1957, în cadrul Anului Geofizic Internațional, marina braziliană a creat o stație meteorologică și un centru de studii oceanografice. De la începutul lui noiembrie al aceluiași an, Centrul intră în activitate și lansările de baloane-sondă destinate studiului straturilor superioare ale atmosferei, deveniră zilnice.

După o călătorie fără istoric, „Almirante Saldanha" ancoră aproape de insulă. Geologul și asistenții săi rămaseră pe loc, în timp ce echipa de scufundători explora împrejurimile insulei, reușind reportaje bune asupra florei și faunei submarine ale coastelor și încercând să bată câteva recorduri de plonjare. În această echipă se afla și Almiro Barauna, fotograful grupului și specialist în filmări submarine, pe atunci în vârstă de 42 de ani. După ce au rămas două zile pe insulă, joi 16 ianuarie, spre ora 10:00, grupul de scufundători se reîmbarcă pe nava care se pregătea să ridice ancora. În continuarea evenimentelor din această dimineață, A. Barauna este cel care relatează:

„Spre ora 12:15 nava se pregătea să părăsească insula; după ora 11:00 eu asistasem la încărcarea materialului și la transbordarea echipajului. Eram pe punte, incomodat de ruliu (uitasem să-mi iau pilulele pentru îndepărtarea acestei stări dezagreabile), aveam Rolleiflex-ul lângă mine, unul din vechile mele obiceiuri de fotograf. Unul din confrații care însoțea expediția mă chemă pentru a asista la îmbarcarea câtorva marinari

și la manevrele de suspendare a bărcii care ne servise la acostarea insulei, aceasta neavând nici un debarcader. Marea fiind agitată, acest fotograf se gândea că vom reuși câteva clișee bune. Lăsându-mi cu puțin timp înainte camera Leica cu teleobiectiv în cabină, mi-am luat Rolleiflex-ul (Tip-E), care era introdus într-o cutie de aluminiu pentru a-l proteja de acțiunea corosivă a apei și sării, și l-am reglat pentru fotografii: obiectiv f/2,8, diafragma f/8, timpul 1/125, tipul filmului nu este cunoscut. În momentul când m-am apropiat de camaradul meu, realmente indispus de răul de mare, am renunțat să merg mai departe și m-am așezat.

Deodată, din față o mare rumoare mi-a atras atenția. Atunci îi văd pe cei doi șefi ai mei, J.T.Viegas și A.V. Filho, care mă chemau dând din mâini agitați, arătând către cer și strigând că un obiect strălucitor se apropia de insulă. În acest moment precis (era atunci ora 12:20), până ca eu să încerc să observ ceva, locotenentul Homero Ribeiro, dentistul bordului, alergă spre mine, venind de la prova vasului, și-mi arătă pe cer obiectul zburător; el era în mod sigur neliniștit, deoarece se poticni de cablurile care erau pe punte; atunci am localizat obiectul datorită luminozității sale. Era acum foarte aproape de insulă și eu nu pot spune dacă luminozitatea sa era proprie sau dacă reflecta o lumină venind de la sol; în orice caz, cerul era acoperit și soarele nu putea străluci. Venea din largul mării și se îndrepta spre punctul Crista do Galo. Până ca el să ajungă la ultimul pisc Desejado, eu făcusem două fotografii – dar aparatul era prost reglat și îmi pare rău că negativele sunt supraexpuse.

Obiectul dispăru după ultimul munte, dispariție ce dură câteva secunde și brusc reapăru, îndreptându-se acum spre ocean. Era mai apoape și părea mult mai mare; se deplasa foarte repede și la mare înălțime; eu am făcut atunci fotografia a treia. Am expus imediat alte două clișee, dar le-am ratat în busculada care domnea în acel moment pe punte. Obiectul zburător era acum sus, spre larg, în mare viteză; deodată, pare că se oprește și eu profitai pentru a lua a șasea fotografie, ultima de pe filmul meu. După vreo zece secunde, el se îndepărtă și sfârși prin a nu se mai vedea deloc.

În timpul întregii observații, obiectul rămase silențios, dar zgomotul mării și vacarmul marinarilor mă obligă desigur să nu pot afirma nimic sigur în această privință. OZN-ul avea în mod cert un aspect metalic, culoare cenușie, mai degrabă întunecat și se părea că are pe circumferința sa și mai ales în partea din față, ca un fel de condensare de vapori verzuie sau fosforescentă: se deplasa în salturi, ca un liliac..."

Imediat după plecarea OZN-ului, calmul reveni puțin câte puțin la bordul vasului și bineînțeles, toți cei care au avut posibilitatea de a observa obiectul (48 de martori vizuali), își arătară nerăbdarea de a vedea dacă fotografiile luate de Barauna erau reușite. La acel moment, se aflau pe punte patru persoane echipate cu aparate foto, dar nici una dintre ele n-a avut prezența de spirit de a se fi servit de aparat.

Despre evenimentele de la bordul navei, căpitanul de covertă Carlos Alberto Bacelar povestește:

„Un OZN a fost realmente observat de mai multe persoane care se aflau pe puntea navei. Personal, eu n-am văzut nimic, deoarece mă aflam atunci în cabina mea. Apariția acestui obiect a provocat o adevărată efervescență și membrii echipajului alergau de colo-colo, alertați de strigătele și apelurile celor ce vedeau mașinăria apropiindu-se de insulă. Fotograful A. Barauna se găsea pe punte cu aparatul său și, după observație, când l-am văzut, mi-a părut foarte excitat. Din acel moment nu l-am mai părăsit până nu și-a developat filmul. Cam la o oră după aceea (20 de minute după Barauna), ajutat de Viegas și de mine, developa filmul în sala de baie, transformată în cameră obscură. Eu am văzut filmul adevărat la scoaterea din baie, încă umed, și examinându-l am constatat că: a) fotografiile dinaintea secvenței survolării insulei de către OZN corespundeau bine cu cele luate la bord, puțin înaintea incidentului; b) în fotografii, secvența survolului se vedea în poziții diferite, un obiect care semăna cu instrumentul care mai târziu a fost vizibil în tiraj (el nu avea nici hârtie fotografică, nici aparat de mărit la bord); două clișee, pe care Barauna le-a ratat datorită busculadei de pe punte, arătau marea și câteva stânci ale coastei. Aceste negative au fost examinate de aproape: tot

echipajul și toți martorii observației au recunoscut bine obiectul în cauză, un obiect semănând cu planeta Saturn".

În timpul când se făcea developarea filmului, s-a comunicat faptul că aparatura electronică a vasului fusese scoasă din funcțiune atâta timp cât obiectul rămăsese în zona respectivă. Mai mult: în larg vaporul s-a oprit de trei ori, din motive tehnice – nava se oprea în același timp cât iluminația slăbea până la stingere. După ce fenomenele apăreau, câțiva ofițeri se precipitau pe punte cu binocluri, dar cerul era acoperit și nu se putea vedea nimic. Restul călătoriei a decurs fără alte evenimente și „Almirante Saldanha" a ajuns cu bine la Vitoria, înainte de a pleca la Rio. Almiro Barauna și colegii săi din grupul de scufundători, au rămas pentru moment la Vitoria și după două zile au plecat cu autobuzul la Rio.

După ce filmul negativ a fost examinat de autoritățile portuare din Rio, Barauna a primit o invitație să se prezinte la Ministerul Marinei pentru a depune mărturie. Iată cum descrie Barauna momentele întâlnirilor sale cu aceste autorități înalte:

„Am compărut la minister și am fost prezentat mai multor ofițeri superiori, care mi-au pus o mulțime de întrebări. M-am prezentat de două ori în fața acestor personalități. La sfârșitul primei intrevederi, am lăsat negativele mele pentru examinare. Au fost trimise după aceea la serviciul de fotogrametrie din Cruzeiro do Sol și au fost studiate timp de 4 zile. Ofițerii mi-au confirmat că, în urma acestor examene, era sigur că documentele se aflau deasupra oricăror suspiciuni, nici o fraudă nu era menționată. În cursul celei de-a doua intrevederi, am fost supus diferitelor teste destinate să estimeze viteza obiectivului: în timp ce îmi manevram aparatul fotografic pentru a lua imagini în mod normal, trei ofițeri cronometrau durata operațiilor. Ei au ajuns să determine că 6 poze fuseseră făcute în 14 secunde. Din studierea poziției navei, ei au estimat că obiectul se deplasase cu o viteză cuprinsă între 900 și 1000 km/h, în momentele de accelerare. Ținând cont de decorul insulei de pe clișee și prin utilizarea de hărți precise, ei i-au

evaluat diametrul la 40 m și grosimea la 8 m. În timpul întrevederilor mele, am remarcat de mai multe ori că ofițerii căutau un fel de dosar al cazului. El conținea fotografiile mele, împreună cu altele și am aflat că au fost prezentate și altor diverși martori ai observației, care, cu toții, le-au identificat exact... În sfârșit, pentru a nu se produce panică, autoritățile militare mi-au cerut să păstrez tăcerea, până ce mi se va da permisiunea de a vorbi presei. Permisiunea mi-a fost acordată de comandantul Bacellar în persoană, spre sfârșitul lunii februarie..."

Începând de vineri, 21 februarie 1958, nenumărate ziare braziliene au descris cu lux de amănunte toată această întâmplare. Cotidianul „Ultima Hora" publica declarația comandantului Paulo Moreira da Silva, din Serviciul Hidrologic al Marinei: „Obiectul observat pe cerul Trinidadului, nu era un balon-sondă, nici rachetă teleghidată fabricată în USA". Și comandantul completa: „Eu nu-mi pot da încă părerea definitivă, deoarece concluziile se află pentru moment în mâinile serviciilor Ministerului Marinei, care le studiază în secret. Dar pot spune acum că obiectul nu putea fi un balon-sondă, deoarece în acea zi a fost lansat unul singur, la ora 9:00, cu trei ore înainte ca să înceapă observația. Mai mult decât atât: obiectul observat era verzui; baloanele noastre sondă sunt roșii".

Dar povestea aceasta nu se oprește aici. Timp de mai multe zile, presa braziliană s-a ocupat pe larg de cazul da la Ilha da Trinidade, iar o notă oficială a Cabinetului Ministerului Marinei – publicată la 22 februarie – făcea menționarea observației, fără alt detaliu. Rapid, afacerea a luat proporții importante și, la 27 februarie, deputatul Sergio Magalhaes depunea un număr oarecare de întrebări pe masa ministrului. Iată textul chestionarului, așa cum îl publica numai câteva ore mai târziu, „Diario da Noite":

❶ Este adevărat că echipajul lui „Almirante Saldanha" a fost martorul apariției unui obiect străin deasupra insulei Trinidad?

❷ Considerând că nota oficială, emisă de Cabinetul Ministerului Marinei, recunoștea că au fost luate

fotografii ale acestui obiect „în prezența unui mare număr de membri" ai echipajului lui „Almirante Saldanha", cer să fie deschisă o anchetă și să se înregistreze depozițiile tuturor acestor martori.

❸ În ipoteza unui răspuns negativ, solicit Ministerului Marinei să-și justifice atitudinea, raportată la importanța care se știe că s-a dat faptelor.

❹ Este exact că fotografiile luate au fost developate în prezența ofițerilor și că la prima examinare a acestor documente, obiectul a fost imediat recunoscut?

❺ Negativele au fost supuse unui examen, cu scopul de a descoperi dacă pelicula redă cursul faptelor?

❻ Pentru ce afacerea a rămas secretă timp de o lună?

❼ Este adevărat că și alte fenomene similare au fost deja observate de ofițerii marinei braziliene?

❽ Este exact că și comandantul remorcherului „Tridente" observase de asemenea ceva ce s-a convenit să fie numit o „farfurie zburătoare"?

În fine, la 16 aprilie, Ministerul Marinei dădea publicității o notă oficială referitoare la eveniment, care se încheia astfel: *„După informațiile lansate prin presă și după care Ministerul Marinei se opunea divulgării fotografiilor conținând observația unui obiect străin deasupra insulei Trinidad, Cabinetul Ministerului declară că astfel de informații sunt fără fundament. Acest minister nu avea motive ca să împiedice divulgarea fotografiilor acestui obiect, realizate de Almiro Barauna, care se afla atunci în insulă la invitația Marinei și în prezența unui mare număr de membri ai echipajului vasului „Almirante Saldanha", de pe bordul căruia au fost expuse clișeele. Bineînțeles, Ministerul nu se poate pronunța asupra naturii obiectului care a fost observat deasupra lui Ilha da Trinidade, deoarece fotografiile nu constituie o dovadă suficientă pentru a ajunge la atare concluzii..."*

Să recunoaștem că nu se vorbește în acest text de fotografii care *vor fi* făcute sau *ar fi fost* făcute, ci de un obiect care „a fost observat" și de clișee „care au fost expuse". Evident, aceste afirmații au fost remarcate imediat și ele justifică

conținutul titlurilor din ziare care evocau autentificarea oficială a cazului prin verdictul dat chiar de Ministerul Marinei.

Efectul acestei recunoașteri oficiale a fost senzațional: în zilele care au urmat se anunță că nenumărate alte observații ciudate au fost făcute în zona aceleiași insule Trinidad, în ultimele săptămâni ale lui 1957 și începutul lui 1985. Însuși comandantul Bacellar confirma aceste mărturii depuse în dosarele marinei braziliene.

Astfel, în cursul ultimei săptămâni din noiembrie 1957, într-o zi însorită, după ce un balon-sondă a fost lansat, frecvența semnalului radio transmis de aparatele purtate de balon oscilau în mod neobișnuit. S-a crezut inițial că aceste aparate erau desfășurate mai mult decât era prevăzut, dar când au ieșit afară, tehnicienii postului au observat un obiect oval, de culoare argintie, care se afla foarte aproape de balon, ce nu era mai mare ca un punct roșu pe cer. Obiectul oval a rămas vizibil timp de trei ore.

La 25 decembrie 1957, un muncitor al stației a observat un obiect rotund, argintiu, ca o lună plină, care se deplasa silențios la mare altitudine.

La 31 decembrie, opt persoane (cinci marinari, un muncitor, medicul insulei și locotenentul Ignacio Carlos Moreira) observau, la ora 7:50, la începutul dimineții, trecerea unui obiect asemănător, care traversa silențios cerul la înălțimea de 1800 m.

A doua zi, 1 ianuarie 1958, cam la aceeași oră, un punct luminos trecu pe deasupra oceanului, cu viteză mare, și dispăru la orizont. La mijlocul traiectoriei, el străluci puternic timp de câteva secunde. De această dată, toată garnizoana insulei a putut observa fenomenul.

La 2 ianuarie 1958, are loc a cincea observație, dar ea nu a durat decât câteva secunde. În noaptea aceea, echipajul remorcherului „Triumfo", care supraveghea de aproape coastele Bahia, la o depărtare de 650 km de Trinidad, a observat un obiect sferic, înconjurat de o lumină portocalie, care timp de 10 minute a manevrat în jurul navei, în mare viteză, schimbând brusc direcția și întorcându-se câteodată în unghi drept.

Uneori se deplasa foarte lent, alteori rămânea pe loc, sau se apropia mult de vas.

La 6 ianuarie, avea să fie făcută o observație mai mult decât insolită. Comandantul Bacellar era, după obiceiul său, instalat în cabina radio a postului ce urmărea ascensiunea balonului-sondă, grație semnalelor emise prin apara-tele fixate pe acesta. Deodată, semnalele își diminuează intensitatea, ca și cum emițătorul ar fi ajuns brusc în afara zonei de recepție a antenei insulei. Bacellar ieși imediat afară și văzu balonul-sondă care se ridica normal, apropiindu-se lent de vârful unui nor cumulus, la puțin peste 4000 m altitudine. Acesta este momentul când se produse un incident straniu, care avea să fie descris în termenii următori de comandantul Bacellar: „Deodată, balonul fu atras de nor, intră acolo și dispăru din vedere. El reapăru 10 minute mai târziu, își reluă ascensiunea, dar am remarcat repede că nu mai avea aparatele de măsură, ascensiunea sa fiind acum mult mai rapidă. La scurt timp, un obiect strălucitor, ca acoperit de aluminiu, ieși lent în urma balonului și plecă pe o direcție orientată SV spre-E. L-am observat la teodolit: avea forma unei semilune, își modifica traseul, deplasându-se în final de la est spre vest..." Lucru și mai uimitor încă, nu s-au găsit niciodată aparatele de măsură ale balonului-sondă și nimeni nu le-a văzut căzând în momentul observației.

Câteva zile înaintea incidentului lui „Almirante Saldanha", numeroși martori văd un obiect sferic, strălucitor ca un metal lustruit, survolând rapid insula și încetinind brusc deasupra postului meteorologic, înainte de a plana lângă piscul Desejado și a dispărea în larg, în zigzag. Conform martorilor, obiectul părea a fi înconjurat de o bandă, asemănătoare oarecum celei a planetei Saturn. OZN-ul, perfect silențios, era înconjurat de o lumină verzuie, care slăbea până la dispariție în momentul survolului și care creștea în strălucire când se deplasa în viteză mare. Martorii au declarat de asemenea, că acest obiect avea dimensiunile unui avion „DC-3" și părea controlat în mod inteligent. După dr. Olavo Fontes, reprezentant al Braziliei la APRO (*Aerial Phenomenon Research Organization*), care a condus o anchetă aprofundată asupra întregii afaceri, un sergent

al bazei a obținut o fotografie a obiectului. Acest clișeu nu a fost niciodată dat publicității. Doar câteva personalități privilegiate – deci și dr. O. Fontes – au avut acces la dosarul cazului și l-au putut examina.

Despre această „a cincea" fotografie, Barauna afirmă: „La sfârșitul unei întrevederi, ofițerul mi-a spus că era convins că toate clișeele mele erau autentice. El mi-a arătat o altă fotografie, realizată de un sergent telegrafist al marinei, tot în Trinidad. Fusese utilizat un aparat de tip «box». Fotografia arăta același obiect ca acela din clișeele mele. Ofițerul mi-a spus că această fotografie fusese făcută cu câteva zile înainte de sosirea mea în insulă..."

Același Barauna declara mai târziu că în ajunul observației sale, aparatul radar al insulei reperase un ecou deosebit pe ecranul său. Trinidad era departe de toate rutele aeriene și maritime: este puțin probabil ca să fie vorba de un aparat cunoscut.

Trecuse ceva mai mult de o oră după ce echipajul lui „Almirante Saldanha" observase obiectul străin fotografiat de Barauna și același fenomen se repetă, iar radarul își încetă funcționarea, OZN-ul aflându-se în acel moment – după estimările ulterioare – la aproximativ 14 km distanță de navă.

Din toate afirmațiile care s-au făcut în acea perioadă, cu referire la „Afacerea Trinidad", vom menționa în continuare doar opinia lui Dohn T. Hopt, fotograf profesionist, specialist în fotografii aeriene și consilier științific al APRO. În raportul său asupra clișeelor realizate de Barauna, Hopt conchide:

① După aspectul cerului, al mării, al rocilor etc., clișeele au fost expuse în timpul unei zile noroase.

② Densitatea și contrastul sunt specifice unui obiect solid, situat la mare distanță de aparatul de luat vederi, în condiții asemănătoare ale luminozității ambiante. Această concluzie a fost enunțată după compararea cu fotografii luate din avion în condiții asemănătoare. Același studiu confirmă dimensiunile estimate de Marina braziliană.

③ Obiectul nu era luminat.

④ Viteza obturatorului (1/125) este suficientă pentru a fixa un obiect ce se deplasează cu mai multe sute de kilometri pe oră, cum era cazul în această afacere. Este interesant de notat că toate contururile obiectului sunt bine delimitate pe două-trei clișee, atunci când obiectul se deplasa lent; dar sunt ușor neclare pe celelalte clișee, expuse în timpul deplasării rapide a obiectului. O alungire a obiectului era provocată de același efect.

⑤ Eu nu am remarcat nici o trenă de vapori, nici un halou luminos, cum au declarat câțiva martori, dar este posibil ca aceste fenomene să nu impresioneze pelicula, în sensul supraexpunerii clișeului.

Despre eroul acestei afaceri mai putem spune că el a rămas pentru mult timp „omul discului de la Trinidade". Își continuă nestânjenit profesia de fotograf și nu a fost niciodată tentat să obțină bani pe clișeele din acea dimineață de pomină din 16 ianuarie 1958. El și-a oferit, absolut gratuit, documentele pe care le deținea, tuturor celor care i le solicitau.

Acest caz – pe care ne-am permis a-l descrie aici cu ceva mai multe amănunte, tocmai pentru că publicul românesc nu a avut niciodată acces la o documentație mai amplă – rămâne unul dintre cele mai importante din istoria ufologiei mondiale, atât prin calitatea fotografiilor obținute, cât și prin numărul mare al martorilor oculari, ori a ecourilor pe care întreaga afacere le-a provocat la nivel guvernamental. Este, fără îndoială, unul din rarele cazuri în care, în mod oficial, cele mai înalte autorități ale unei țări au recunoscut fără nici un dubiu, trecerea unui obiect zburător de origine necunoscută pe deasupra teritoriului lor.

2.
BERNADETTE, „DOAMNA" ȘI IZVORUL TĂMĂDUITOR

În același an 1958, cercetătorul francez Aimé Michel publică la Editura B. Arthaud volumul „Misterioasele obiecte cerești", în care el expune *Teoria Ortoteniei*. Făcând zi de zi observații asupra valului intens de OZN-uri din toamna anului 1954 pe o hartă a Franței, el a descoperit că o mare parte dintre ele se aliniau pe linii drepte, uneori de 6 sau 7 puncte, care în anumite zile formau chiar o stea. În centrul acesteia, adeseori, se observa „marea țigară a norilor", ca și cum aceasta servea ca bază a micuțelor „farfurii" ce explorau teritoriul francez în linii drepte. Aimé Michel face, printre altele, următoarea afirmație:

„Alinierea întâmplătoare a unui fenomen psihologic are o probabilitate nulă. Ori, toate explicațiile cunoscute ale fenomenului „farfuriilor zburătoare", se reduc fie la fenomenul psihologic pur (halucinație, minciună sau mistificare), fie la o interpretare eronată, care de

asemenea este un fenomen psihologic. Deci, alinierea întâmplătoare este imposibilă."

Cu toate acestea, un alt cercetător francez celebru, Jacques Vallée, a putut constata câțiva ani mai târziu, cu ajutorul unui calculator, că o mare parte a alinierilor de 3 și 4 puncte pot fi explicate de întâmplare. O parte a Teoriei Ortoteniei pare însă că rezistă teoriei sale, mai ales alinierile de 6 sau mai multe puncte.

Cartea lui Aimé Michel va antrena cu rapiditate apariția unei veritabile rețele de cercetări internaționale. Astronomi și fizicieni din întreaga lume îi vor comunica observațiile și ipotezele lor. Se va vorbi în curând de *„Colegiul Invizibil"* care, eliberat de orice influență, va studia în secret chestiunea „farfuriilor zburătoare", încredințat că aceasta ar putea fi de o importanță vitală pentru umanitatea terestră...

În ceea ce ne privește, subtitlul pe care l-am dat acestei lucrări mai ample nu este deloc întâmplător. „Muzeul Observațiilor Ciudate" are aceleași inițiale cu „Misterioasele Obiecte Cerești", cartea lui Aimé Michel, care avea să devină o lucrare de căpătâi, de maximă importanță pentru cercetarea ufologică internațională.

Am promis deja anterior că ne vom mai ocupa în aceste pagini de Aparițiile Mariale. După ce am dat câteva amănunte despre evenimente de acest fel petrecute în Guadelupa (Mexic), Fatima (Portugalia), Maglavit și Parepa (România, aici fiind vorba de un „moș"), ne vom referi în cele ce urmează la o altă apariție a Preafericitei Fecioare Maria, de această dată în Franța. Înainte de a începe însă, trebuie să facem mențiunea că atât aparițiile „moșului", cât și ale Fecioarei Maria, sunt evenimente ce par a fi încadrate în aceeași categorie de fenomene, având, după toate aparențele, aceleași cauze și aceleași efecte cu impact benefic asupra asistențelor...

Așadar, la 11 februarie 1858 (deci exact cu un secol înaintea evenimentelor pe care le descriem în aceste pagini), o fetiță

de 14 ani, Bernadette Soubirous, aduna vreascuri în apropierea unui pârâu în Lourdes, când a auzit „un zgomot mare ca cel al unei furtuni". A privit în jurul ei: părea a fi liniște, nici măcar copacii nu se mișcau. Puțin mai târziu, a auzit din nou zgomotul de furtună. Îngrozită, a ridicat capul și a „pierdut orice putere de a vorbi și gândi".

Un nor auriu a ieșit dintr-o grotă vecină, urmat de o entitate, o... doamnă frumoasă, care s-a așezat deasupra unui tufiș. Acest tufiș a fost agitat ca de un vânt puternic. Bernadette a afirmat că „picioarele Fecioarei atingeau ușor frunzele". Atunci când „Doamna" de la Lourdes a privit-o, *orice frică i-a dispărut*, dar *părea să nu mai știe unde se află*. Dorea să se roage, dar când a încercat să-și ducă mâna la frunte, *brațul i-a rămas paralizat*. Doar după ce Doamna a făcut semnul crucii a făcut și ea la fel.

Atunci când viziunea a fost adusă la cunoștința celor din jur, a fost primită cu neîncredere și suspiciune de autoritățile locale și de Biserică. Părintele Feyramalle s-a arătat deosebit de iritat. A propus ca Doamna să facă să înflorească un trandafir în fața mulțimii, pentru ca să o creadă toată lumea. Când Bernadette a prezentat această cerere apariției, aceasta s-a mulțumit doar să surâdă. Pe parcursul a 15 zile, ea a apărut fetiței și au discutat despre ridicarea unei capele și organizarea de procesiuni. Uneori, dialogul era cu totul absurd, la fel ca schimbul de întrebări și răspunsuri ivit uneori între pământeni și presupușii piloți ai OZN-urilor.

Astfel, în timpul celei de-a doua apariții a „Doamnei", Bernadette a primit ordinul de a se duce „să se spele și să bea din izvor". Ori, în zona aceea nu exista nici un izvor.

(Să ne reamintim de apariția Fecioarei sub forma unei tinere indience la Guadelupa, în Mexic. Acest caz din secolul XVI reprezintă pentru istoria religioasă a Americii Latine o cotitură la fel de importantă ca și viziunea de la Lourdes a Imaculatei Concepțiuni. Tânărul Juan Diego, martorul din Guadelupa, a primit ordinul să culeagă flori în acea perioadă și în acel loc din munții Mexicului. Poate că acest incident, cunoscut desigur de preotul din Lourdes, l-a împins pe acesta să ceară un miracol asemănător pentru credincioșii săi).

Oricum ar fi, Bernadette a căutat un izvor, nu l-a găsit și a început să sape la întâmplare. În curând, groapa pe care o săpase s-a umezit și s-a umplut de noroi. Sărmana fată a încercat să se spele, dar nu a reușit decât să se mânjească cu pământ, în amuzamentul asistenței. Ridicolul său a fost și mai evident când a încercat să bea apă și apoi a început să mănânce iarbă.

Bernadette a săpat groapa într-o „stare de stupoare", dar se pare că ea a ales un loc unde erau ape subterane aproape de suprafață, deoarece încă de a doua zi un mic curs de apă ieșea din acel loc, cobora colina și se vărsa în pârâul Geve, aflat mult mai departe. Un orb, Louis Bouriette, și-a spălat ochii în acest izvor și și-a recăpătat vederea. Un sugar bolnav este de asemenea vindecat în acel loc. Oamenii încep să vadă în Bernadette ceva mai mult decât o simplă *nebună*.

Un alt aspect al apariţiilor de acest gen are ca temă „penitența". Bernadette primește ordinul de a „săruta pământul pentru păcătoși". Interesantă pare a fi și starea de transă profundă în care era cufundată Bernadette. Un medic ce se hotărăște să arate lumii că fata era bolnavă psihic, a făcut cu ea o experiență interesantă. Acest om, doctorul Douzous, a văzut că apropiind o lumânare aprinsă de mâna ei și expunând-o timp de 15 minute, măsurate cu ceasul, ea nu reacționase în nici un fel. Când ea și-a terminat rugăciunea, a văzut extazul părăsindu-i fața... „I-am cerut să-mi arate mâna stângă – povestește medicul. Am examinat-o cu grijă, fără a găsi nici cea mai mică urmă de arsură. Am cerut persoanei care ținea lumânarea să o aprindă și să mi-o dea. Am pus-o de mai multe ori sub mâna stângă a Bernadettei, dar ea și-a tras-o repede spunând: Mă ardeți!"

Să ne reamintim că atât tema „penitenței", cât și „starea de transă profundă", apar și în celelalte fenomene de acest gen, la care ne-am referit deja anterior.

Să încercăm însă să revenim la fapte ceva mai „pământene" petrecute în acel an 1958.

În după-amiaza zilei de 5 mai, în jurul orelor 15:40, la San Carlos, în Uruguay, un vechi și experimentat pilot, Carlos

Rodriguez, zburând la bordul unui avion cu un singur motor în apropierea bazei navale de la Curbelo, a observat un obiect intens strălucitor, în formă de disc, apropiindu-se de avionul său. Obiectul a ajuns la vreo 600 m de el, după care părea că s-a oprit, având o perceptibilă mișcare de balansare. Deodată, căldura în avion a devenit insuportabilă. Rodriguez lăsă în jos ferestrele, apoi își scoase jacheta, dar până la urmă fu obligat să deschidă și portiera avionului ca să poată suporta căldura. Puțin mai târziu, OZN-ul se îndreptă spre mare, lăsând în urma sa o dâră fină de vapori, iar temperatura la bordul avionului reveni la normal.

Ne vom referi acum la două pene de curent, survenite în două părți diferite ale globului, în vara acelui an. Reamintim că am mai vorbit deja în aceste pagini despre astfel de evenimente – vom mai vorbi încă – și că ele sunt puse de fiecare dată în legătură cu aparițiile, în zonele respective, ale unor OZN-uri.

Primul dintre aceste evenimente se petrece la Salta, Argentina, la 22 iulie, iar cel de-al doilea, la 3 august 1958, pe o largă arie a capitalei italiene, Roma. De fiecare dată, zonele în cauză au fost cufundate în întuneric total, în timp ce un OZN de mari dimensiuni și foarte strălucitor a trecut pe deasupra. De fiecare dată, luminile s-au reaprins imediat ce OZN-ul în cauză s-a îndepărtat.

La vreo 11 km de Laval, Franța, în seara zilei de 1 septembrie 1958, în jurul orei 21:30, un om de afaceri venind de la Paris, observă deodată un obiect nemișcat la circa 10 m deasupra solului și la vreo 150 m în stânga drumului. Părea a avea forma a două conuri cu baza comună și lăsa să se vadă un șir de deschizături în mijlocul său. Avea cam 20 m lățime, era de aparență metalică, iar prin „ferestre" se vedea ca o lumină roșie (comparată cu cea a unui foc de semnalizare). Martorul a avut timp să se oprească și manevră în așa fel încât să poată lumina obiectul cu farurile sale. Pe tot timpul observației, se putea auzi un șuierat asemănător cu cel al unui jet. Obiectul începu să se înalțe la început încet, apoi din ce în ce mai repede, după care se pierdu din vedere în înaltul cerului.

3.
OBIECTE STRĂLUCITOARE URMĂRESC UN TREN

Luna octombrie a acelui an 1958 pare a fi din nou plină de întâmplări ieșite din comun. Să încercăm să le trecem succint în revistă, cu aceeași mențiune că suntem departe de a le aminti pe toate.

În noaptea de 3 octombrie 1958, trenul nr. 91 se deplasa pe un parcurs de cca. 150 km spre sud, între Monon, Indiana și Indianapolis, pe teritoriul Statelor Unite. Printre cei cinci membri ai personalului de tren se aflau mecanicul de locomotivă Harry Eckman, fochistul Cecil Bridge și frânarul șef Morris Ott. Ei se găseau în cabina locomotivei Diesel, din capul trenului și de aceea au fost primii care au observat fenomenele din noaptea aceea. Șeful de tren, Ed Robinson, și manevrantul de vagoane Paul Sosby se aflau în vagonul de serviciu de la coada trenului. Cele două grupuri erau în legătură prin radio, cu modulație de frecvență, prin intermediul căruia erau în contact și cu coordonatorul de trafic feroviar de la

Lafayette. Cecil Bridge – un fost combatant al Forțelor Aeriene, cu 450 ore de zbor la activ pe un bombardier greu – povestește despre cele întâmplate:

„Vineri 3 octombrie, pe la orele trei și treizeci de minute dimineața, trenul tocmai trecuse de orășelul Wasco, de fapt o simplă așezare, nod de cale ferată. Acesta a fost locul unde am remarcat pentru întâia oară în fața noastră patru lumini ciudate pe cer. Erau niște lumini mobile. La început păreau să fie niște stele neobișnuite, însă mai apoi ne-am dat seama că nu erau totuși stele... se mișcau, n-a existat nici o îndoială, se vedea bine. Acestea înaintau într-o formație de V. Asta nu înseamnă că vreuna dintre lumini ar fi stat central, în capul formației, ci că existau două ramuri, fiecare cu câte două lumini, făcând între ele un unghi de circa 45 grade. Cred că am fost primul care le-am văzut. După ce le-am urmărit vreo 15 secunde, le-am atras atenția asupra lor celorlalți doi care se aflau în cabină cu mine, Harry Eckman și Morris Ott. Și ei le-au văzut. Sunt familiarizat cu avioanele și performanțele lor, atât în calitate de aviator, cât și ca observator. Noi cu toții din acest tren eram obișnuiți cu avioanele, căci le vedeam în fiecare noapte, cu zecile. Însă aceste obiecte nu erau avioane... Zburau cu 60-80 km/h când au trecut pe deasupra liniei de cale ferată, la mai puțin de un kilometru în fața noastră: erau patru lumini albe, mari. Trenul trăgea 56 de vagoane, lungimea convoiului fiind cam de 800 m și, deoarece luminile zburau atât de jos încât cei din vagonul de serviciu nu au putut să le vadă, i-am chemat prin radio ca să-i anunț ceea ce vedeam noi. Deodată, la câteva secunde după ce depășiră linia ferată, obiectele luminoase s-au oprit, apoi s-au înapoiat. De data aceasta zburau spre est, tot la foarte mică altitudine, aproape razant pe deasupra copacilor, și curând, au dispărut din vedere. Cred că nu trecuse un minut când, deodată, toate

s-au înapoiat pe deasupra liniilor, venind înaintea noastră, apropiindu-se tot mai mult de tren. Am chemat prin radio vagonul de serviciu, în care cei de acolo puteau acum să le urmărească mai bine. Evident că și controlorul de trafic de la Lafayette ne auzea vorbind, însă nu ne-a întrerupt de loc, pe tot timpul celor petrecute."

Relatarea lui Bridge privește doar ceea ce au văzut oamenii de pe locomotivă. Dar numai personalul de tren aflat în vagonul de serviciu privise obiectele de aproape, în condiții excelente. Iată ce povestește, la rândul lui, șeful de tren Ed Robinson, în cadrul unui program televizat:

„Când Cecil (Bridge) m-a chemat pentru a doua oară, eram deja sus, în cupola de unde aveam posibilitatea să privesc pe deasupra vagoanelor. Am văzut cele patru lumini, la vreo 800 m de vagonul de serviciu, exact cât o lungime de tren. Mi-am dat atunci seama că veneau spre noi. Sosby se afla în cupolă și le-a văzut și el. Ele se îndreptau spre nord și noi mergeam spre sud. Erau într-adevăr jos, nu mai mult de vreo sută de metri deasupra vagoanelor... și au survolat trenul pe toată lungimea lui, mergând însă în sens opus. Aș spune că zburau cu o viteză de cel mult 80 km/h, potrivit aprecierii mele... Ceea ce sigur pot afirma este că nu se mișcau foarte repede, luându-le prea mult timp ca să parcurgă lungimea trenului. Nimeni dintre noi n-a auzit vreun zgomot, însă așa ceva nu este surprinzător, căci huruitul unui tren de marfă împiedică orice zgomot să se audă, cu excepția vreunui vuiet deosebit de mare. Am observat foarte bine obiectele în timp ce treceau pe deasupra trenului și a vagonului de serviciu. Erau patru obiecte mari, în formă de disc, cu un diametru de circa 12 m. Străluceau ca ceva alb-fluorescent, înconjurate de o lumină difuză. După ce au ajuns la circa un kilometru înapoia trenului și păreau că s-au oprit câteva secunde, Sosby și cu mine am ieșit pe platforma de dinapoi să ne uităm la ele. Păreau că sunt grupate exact deasupra căii ferate: în acest

moment se aflau la vreo doi kilometri. Au părăsit apoi calea ferată, unul după altul și s-au îndreptat spre est. Cu cât zburau mai repede, cu atât străluceau mai tare. Cei de pe locomotivă puteau acum iar să le vadă, încât ne-au chemat prin radio".

În timp ce obiectele se îndepărtau, toți membrii personalului de tren au remarcat aceeași ciudățenie: obiectele străluceau și se întunecau unul după altul, mai întâi numărul unu, apoi doi, trei și la urmă numărul patru. În timp ce își micșorau viteza, culoarea obiectelor se modifica de la albul fluorescent strălucitor, la galben portocaliu șters, când viteza lor devenea minimă. (Această întunecare alternativă și modificarea culorii constituie caracteristici deseori semnalate la apariațiile de OZN-uri).

Și din nou obiectele au ajuns în afara vizibilității personalului de tren, de astă dată timp de vreo două minute. Apoi obiectele au reapărut, venind exact de-a lungul șinelor, înapoia trenului și ajungându-l rapid din urmă. Robinson adaugă:

„Ele erau doar cu puțin mai sus decât vârfurile copacilor înșiruiți de-a lungul liniei ferate. S-au apropiat până la vreo 60 de metri de vagonul de serviciu. Două dintre ele, care se aflau exact deasupra căii ferate, zburau pe-o muchie... Cu alte cuvinte, discurile erau înclinate la verticală. Cele care se aflau de fiecare parte a acestora, două, zburau înclinate cam la 45 de grade, cu latura cea mai de sus orientată spre discurile de deasupra căii ferate. Ele formau astfel un M de lumini albe. Dacă oricare dintre ele ar fi zburat neînclinat – orizontal – bordurile discului aproape ar fi acoperit lățimea căii... încât trebuie să fi avut un diametru cam de 12 m și grosimea de 2,5 până la 3 m. Oricum, era greu să spui exact cât aveau, întrucât lumina lor era difuză și nici unul dintre noi n-a putut să distingă vreun amănunt constructiv. M-am repezit în vagonul de serviciu și am luat repede o lanternă electrică puternică, cu cinci elemente, care ilumina la mare distanță. Am aprins lumina și am dirijat fasciculul luminos spre acele discuri. De îndată ce le atinse, ele se

dădură la o parte din calea fasciculului. Când au revenit deasupra liniei ferate, am proiectat pe ele un nou fascicul de lumină: din nou s-au împrăștiat. Am avut sentimentul că nu le convenea deloc aceasta. După ce le-am proiectat lumina pentru a doua oară, nu s-au mai apropiat de tren; au rămas alături de linia ferată și înapoia trenului, la o distanță apreciabilă, până când am ajuns la Kirklin (la vreo 60 km nord-vest de Indianapolis), după care au dispărut spre nord-est și nu le-am mai văzut."

După cele întâmplate și după un prim interviu luat în fața camerelor TV, agențiile de presă, ca și Forțele Aeriene, au început să se intereseze de această afacere. Oficialitățile căilor ferate de la Monon au dat instrucțiuni personalului de tren ca pe viitor să păstreze tăcere când vor mai vedea obiecte asemănătoare, iar baza Forțelor Aeriene de la Bunker Hill, situată la cca. 50 km de locul incidentului, a cerut căilor ferate să o prevină imediat în cazul când ar mai fi apărut astfel de obiecte. De altfel, această bază a Forțelor Aeriene a instalat o linie telefonică directă cu serviciul controlorului de trafic feroviar de la Lafayette, unde sunt centralizate semnalele radio ale personalului de tren. Tot așa, Forțele Aeriene au făcut recomandări ca personalul de trenuri să fie vigilent în mod special „între orele trei și patru dimineața". De fapt, căile ferate de la Monon n-au împărtășit pentru multă vreme părerile Forțelor Aeriene de a păstra secretul unor astfel de întâmplări, deoarece la scurt timp ele au publicat în revista lor o amplă relatare a celor petrecute.

La 26 octombrie 1958, spre orele 22:30, două persoane aflate într-un automobil, zăriră un OZN nemișcat deasupra unui pod metalic, aproape de barajul de la Lock Raven, la nord de Baltimore, Maryland, SUA. Obiectul era de formă ovoidă și de mari dimensiuni. Ajungând la vreo 30 de metri de pod, mașina a încetat brusc să mai funcționeze. Ei observară obiectul timp de 30-40 de secunde. În timp ce obiectul căpăta o lucire strălucitoare de lumină albă, martorii încercau o senzație de căldură pe față. S-a auzit atunci un zgomot foarte puternic, ca

un tunet de ploaie, și obiectul începu să se înalțe, contururile sale devenind nelămurite. I-au trebuit 5-6 secunde pentru a dispărea complet, spre marea stupefacție a observatorilor. Aceștia din urmă, au suferit arsuri ușoare la față și au fost examinați și tratați la Spitalul Saint-Joseph din Baltimore.

Două zile mai târziu, la 28 octombrie, în Franța, domnul Jean Boier, piscicultor la Beylon-de-Montmaur, asistă la un spectacol destul de asemănător. El se întorcea spre casă cu furgoneta, când în cartierul Pont-la-Dame, zări pe cer un disc luminos staționar. „Am oprit mașina și m-am dat jos – declara domnul Boyer. Cred că era ora 19:55. Priveam discul care avea forma a două farfurii lipite una de alta și cred că putea avea între 200 și 400 de metri înălțime. Deodată, după două sau trei minute, țâșniră câteva scântei, în timp ce obiectul a pornit ca o săgeată cu o viteză vertiginoasă, lăsând în urma sa mai întâi o jerbă de foc, apoi o slabă lumină care a dispărut. În același timp, am simțit efectul unei deplasări de aer care mi-a scuturat furgoneta".

Una dintre cele mai stranii întâmplări din lunga și atât de interesanta istorie a OZN-urilor s-a derulat în după-amiaza zilei de 31 octombrie 1958, în orașul Iguape, Brazilia. Iguape este situat în provincia Sao Paulo, pe malurile Peropavei, un râu lat și molcom, având în acel loc o adâncime de aproximativ 5 m.

În jurul orei 14:30, cel puțin câteva zeci de persoane – după cum au și relatat de altfel autorităților – au fost alertate de un puternic vuiet ce părea că vine de deasupra lor, întrerupt la scurte intervale de timp de zăngănituri metalice. Martorii zăriră, îndreptându-se în lungul râului, prin mișcări dezordonate, un obiect strălucitor în formă de disc, având un diametru de circa 5 m și o grosime la centru de circa 1 m. Acest disc a trecut șovăind peste acoperișul casei doamnei Elidia Alves de Souza, aflată pe un mic dâmb din apropierea râului. Trecu greu pe deasupra acestei case, dând impresia că încearcă să se redreseze, însă în mod evident nu era capabil s-o facă, din care cauză izbi puternic trunchiul unui palmier, lăsându-i o tăietură adâncă. Toți martorii acestui eveniment, printre care

și câțiva pescari ce se aflau chiar în fața obiectului, au declarat că ciocnirea cu copacul a determinat ca zborul obiectului să devină și mai nesigur. El se înclină în sus, părând că încearcă să se înalțe, apoi se năpusti în lateral vreo 9 metri. Vuind și zăngănind, strălucitorul obiect rămase țintuit pentru câteva secunde deasupra râului, după care se răsuci brusc pe o parte și se afundă în apă.

Anchetatorii poliției (și mai târziu ai armatei) i-au interogat pe toți cei 12 martori care văzuseră ciudatul obiect cufundându-se. Toți au declarat că în momentul în care obiectul a atins apa, s-a produs o sfârâitură, ca și cum acesta ar fi fost incandescent – remarcându-se însă că nu s-au produs deloc vapori. Evident, sfârâiala s-a produs din alt motiv decât căldura. În timp ce obiectul se scufunda, bule mari de aer au apărut la suprafață. Fără îndoială că o anumită turbulență a avut loc în albia râului, deoarece în câteva secunde apa a devenit tulbure. Ea a continuat să „fiarbă" în același fel, mai mult de o oră, în locul unde obiectul fusese zărit înainte de a plonja. Între timp, pescarii care asistaseră la acest incident ciudat au plantat pari pe malul râului, pentru ca prin triangulație să poată determina poziția exactă a obiectului.

Începând cu ziua de 7 noiembrie, la fața locului a sosit un mare număr de experți, cu tot felul de aparate: detectoare de mine, instrumente sonice, echipament de scufundare, sonde lungi de „tatonare" la 3 m adâncime de noroi și aluviuni aflate pe fundul râului, proiectoare și – evident – obișnuitele costume de scufundători. Zi și noapte au continuat investigațiile, fotografii și jurnaliștii lucrând neîntrerupt pentru asigurarea permanentă a ziarelor cu noutăți. Obiectul nu a fost găsit niciodată. Nu s-a stabilit dacă a reușit să se salveze deplasându-se în susul sau în josul râului la adăpostul nopții, sau pur și simplu s-a înfundat în mâlul moale al albiei râului. Este puțin probabil că obiectul ar fi putut trece neobservat, dacă el s-ar fi aflat acolo, deoarece au fost făcute, timp de două săptămâni, cercetări minuțioase și s-au depus toate eforturile pentru a fi găsit. După aceste cercetări intense, care s-au încheiat fără succes, scufundătorii și-au strâns echipamentele și au plecat.

De remarcat este însă faptul că autoritățile guvernamentale au avut grijă să reteze vârful palmierului și să ia cu ele tăietura despre care toți martorii oculari au declarat că a fost făcută de obiectul dispărut în apele pline de mâl ale râului Peropava. Dintr-o astfel de probă materială, știința modernă poate să tragă foarte multe concluzii interesante. Chiar dacă obiectul lipsește, oamenii de știință au în schimb dovada trecerii acestuia.

În sfârșit, o ultimă semnalare a acelui an 1958, ne parvine din Franța unde, în apropiere de Clermont-Ferrand, la 20 decembrie (dată aproximativă), în jurul orei 16:00, un disc cu un diametru estimat la cca. 20 m a fost observat de mai mulți martori și a cauzat, în picajul său, mai multe pagube la sol.

4.
EXPLICAȚIILE RIDICOLE ALE OFICIALILOR AVIAȚIEI AMERICANE

„*Străinii* sunt supraviețuitorii nenumăratelor prăbușiri ale unor OZN-uri, care au fost scoși din vehiculele lor incendiate și au fost puși sub protecție pentru cercetări științifice. Se mai poate afirma că și sovieticii ar fi în posesia a cel puțin unui astfel de *străin*. Suntem în posesia a nenumărate rapoarte despre supraviețuitorii OZN-urilor care s-au prăbușit. Rapoarte primim de la raportori inteligenți, demni de încredere; de asemenea de la personalul militar și medical care a fost în acel timp la fața locului. Nu există nici un dubiu asupra autenticității acestor rapoarte. Toți *străinii* care au fost scoși din OZN-urile prăbușite au fost umanoizi, asemănători oamenilor, aveau o înălțime de 0,90-1,30 m, corpul lipsit de păr, un cap ceva mai mare, ochii mari „puțin oblici" aflați spre marginea capului, o gură mică, nu aveau organe de digestie sau organe sexuale, aveau plămâni asemănători cu ai noștri și un sânge incolor".

Aceasta este declarația pe care o dă publicității, prin anii 80, unul dintre cei mai proeminenți cercetători americani în domeniul ufologiei, Robert P. Barry, de la „20th Century UFO Bureau". În sprijinul afirmațiilor sale, Barry menționează așa-numitul „Incident polonez", pe care îl amintim aici pe scurt, pentru a face debutul – în parcursul acestor pagini – al anului următor: 1959. Așadar:

La 22 februarie 1959, muncitorii portuari din Gdynia, Polonia, au văzut un OZN de formă rotundă care, „tunând și fulgerând", s-a prăbușit în apele portului. După câteva zile numai, paza portului a observat o „mică ființă străină" care ieșea din apă. Ei au încercat să discute cu creatura, dar aceasta vorbea o limbă necunoscută. Apoi a fost dusă la un spital militar. Așa cum au stabilit medicii spitalului, îmbrăcămintea părea a fi metalică, fără cusături, nasturi sau fermoare. Au fost nevoiți să taie îmbrăcămintea, treabă ce s-a dovedit a fi foarte anevoioasă. Creatura nu poseda organe sexuale, avea câte patru degete la mâini și la picioare, lipsindu-i degetul mare, și atunci când i s-a îndepărtat o bandă de pe braț, aceasta a decedat imediat. Dar este mai probabil că decesul s-a datorat gravelor răni pe care creatura le-a căpătat anterior, în timpul prăbușirii. Se pare că și rămășițele acestei ființe din spațiu – ca și altele anterior – au fost expediate „pentru studiu" în fosta Uniune Sovietică, de unde, bineînțeles, nu a mai fost înapoiată niciodată.

Căpitanul Peter Killian și copilotul său, John Dee, zburau în noaptea de 24 februarie 1959 de la Newark la Detroit, la bordul unui avion-cargo al companiei „American Airlines". Pe când se aflau pe deasupra Pennsylvaniei, și-au dat seama că erau însoțiți de trei obiecte strălucitor iluminate, care-și schimbau în timpul zborului pozițiile reciproce. Și alte echipaje de avioane comerciale, care se aflau în zonă, au văzut obiectele, însă din alte unghiuri.

Căpitanul Killian era un pilot experimentat, cu bune state de serviciu. Când el și copilotul său au raportat ceea ce se petrecuse, au fost tratați cu felurite explicații, care mai de care

mai interesantă. La început, Forțele Aeriene au explicat că aceste lumini erau ale unui avion-cisternă militar, având misiunea de a reface plinul unor avioane cu reacție aflate în zbor. În momentul în care cei doi piloți au respins explicația, a fost dată din partea altcuiva din Forțele Aeriene o a doua „explicație" și anume: căpitanul Killian și ceilalți piloți au zărit trei stele din constelația Orion. Și această explicație avea cusururi, între care faptul că luminile își schimbau locul între ele. S-a dat atunci a treia explicație. Un purtător de cuvânt al Forțelor Aeriene, rămas „neidentificat", a spus ziariștilor newyorkezi că, probabil, Killian a băut prea mult. În momentul în care Killian a amenințat că va introduce acțiune juridică împotriva acestei defăimări, care ar fi putut să-l coste slujba, ofensa a fost retractată. Rezultatul a fost clar și precis: nu s-a dat nici un fel de explicație valabilă, iar publicul nu a mai știut ce să creadă. Din punctul de vedere al cenzurii însă, rezultatele obținute erau socotite în orice caz acceptabile.

Existența unei cenzuri riguroase în problema OZN-urilor, instituită de guvernul american, constituie un adevăr indiscutabil și deloc surprinzător. Anumite decizii oficiale precizau foarte clar modalitatea în care Forțele Aeriene trebuiau să dirijeze cercetările în această direcție și specificau în ce fel și de către cine urmau să fie făcute declarațiile publice. Erau prevăzute totodată sancțiuni severe pentru toți cei care nu se supuneau acestor reglementări oficiale. Explicațiile numeroase și contradictorii care au fost date atât pentru public, cât și pentru membrii Congresului, ca răspuns la întrebările acestora privitoare la OZN-uri, sunt o dovadă clară că aceste instrucțiuni au fost aplicate.

De ce oare însă s-a angajat guvernul Statelor Unite pe un astfel de drum întortocheat, al neadevărurilor și falsurilor, dacă – cel puțin la prima vedere – n-a existat o necesitate urgentă sau imperioasă? Una din explicațiile posibile care au generat această politică sinuoasă în privința OZN-urilor, ar putea fi pusă pe seama faptului că, la data primelor apariții de OZN-uri în număr mare pe deasupra Europei de Nord-Vest, în 1946 și o dată cu începerea „epocii moderne" a acestui fenomen,

marile puteri se aflau la mai puțin de un an de la încheierea celui mai catastrofal război din istoria omenirii. La scară mondială, suspiciunea și neîncrederea deveniseră moneda forte, iar mariajul de convenienţă dintre comunism și puterile occidentale, care avusese ca scop final prăbușirea hitlerismului, ajunsese la capătul cursei. Începea deci să se reia, după o scurtă întrerupere, vechea luptă de depășire reciprocă. Așadar, se pare că apariția pe cerul planetei a acestor nave ciudate, cu manifestări inexplicabile, în anii '46 și '47, a determinat atât Rusia, cât și mai târziu Statele Unite, să se suspecteze reciproc de experimentarea unor noi arme, necunoscute până atunci și cu performanțe remarcabile. Astfel, înainte ca aceste presupuneri să fi putut fi confirmate sau dezmințite, ambele superputeri au preferat să adopte o politică a tăcerii. Acesta ar putea fi numai unul din motivele pentru care guvernul american a găsit de cuviință să ascundă adevărul cu privire la existența fenomenului OZN. Dar nu numai guvernul Statelor Unite era interesat în așa ceva. Iată încă un exemplu:

În seara de 26 februarie 1959 (deci la numai două zile de la întâmplarea descrisă de pilotul american Killian), un disc luminos de culoare galben portocaliu a fost văzut la mică altitudine pe deasupra aeroportului din Londra, Anglia. Unul dintre cei patru martori oculari, demni de toată încrederea, a fost controlorul traficului aerian de la turnul de control al aeroportului, care a privit obiectul cu un binoclu și l-a semnalat drept „un obiect zburător neidentificat". Un comunicat oficial al Ministerului Aerului, difuzat de agenția Reuter, a făcut cunoscut că același obiect a fost văzut în același timp de la cartierul general al Forțelor Aeriene de la Stanmore. Descrierea prezentată Ministerului Aerului de către Royal Air Force semnala: „O lumină galbenă, strălucitoare, de intensitate variabilă, la circa 60 m de sol. Ea s-a menținut în aceeași poziție circa 20 minute, după care s-a înălțat, dispărând cu mare viteză".

După data de 6 martie însă, au început să se întâmple unele ciudățenii. Ministerul Aerului a anunțat că discul luminos n-a fost nimic mai mult decât „botul conic al unui avion particular".

Cum a planat însă „avionul particular" în același punct, timp de 20 de minute, evident că nu s-a explicat. Nefiind însă prevenit că despre anumite avioane se poate pretexta că planează, în timp ce botul lor conic scânteiază în întuneric, aeroportul din Londra a publicat un comunicat propriu, în aceeași dimineață de 6 martie. Aeroportul a pretins astfel că obiectul ce planase nu fusese altceva decât „planeta Venus, văzută printr-un strat de nori". A omis însă să spună ceva despre pretinsul bot conic al avionului și nici nu a explicat cum a putut planeta Venus să coboare până la 60 de metri altitudine, unde cei de la Baza Royal Air Force au semnalat că au văzut obiectul.

Martorii acestui eveniment, foarte serioși și deasupra oricăror suspiciuni, au văzut cu siguranță un lucru cât se poate de ciudat, evident tot atât de ciudat ca și explicațiile oficiale. În toată această afacere, mai rămânea ca Ministerul Aerului să-și explice... propriile-i explicații: că lumina ce nu se mișca era planeta Venus, sau că lumina care scăpăra și s-a îndepărtat apoi în mare viteză, a fost „lumina de poziție a unui avion în zbor". Dar această atitudine de bun-simț nu avea să fie niciodată adoptată de Ministerul Aerului englez.

5.
AMNEZIA CIUDATĂ A SOLDATULUI GERRY IRWIN

Să ne reîntoarcem în Statele Unite pentru a relata un alt incident curios petrecut în primăvara anului 1959.

Soldatul Gerry Irwin nu-și mai aducea nimic aminte, atunci când se redeșteptă la spitalul din Cedar City. Era în 2 martie 1959 și fusese leșinat timp de 23 ore, murmurând uneori cuvinte neclare ce se refereau la „un bluzon de pânză groasă în tufiș". Când și-a revenit, prima sa întrebare a fost : "Există supraviețuitori?"

Povestea soldatului Irwin este misterioasă și s-a făcut prea puțin lucru pentru a fi clarificată. Ea a fost menționată numai o singură dată în literatura UFO de către James Lorenzen, directorul grupului APRO și – după cât se știe – n-a fost obiectul nici unei anchete serioase. O astfel de anchetă ar fi putut să lumineze unele aspecte ale problemei UFO, mai ales pentru cei care urmăresc dezvoltarea contextului sociologic al rapoartelor de acest gen. E posibil – după cum sugerează

Lorenzen – să se fi procedat la o anchetă militară care a fost ținută secretă. Dar dacă lucrurile stau într-adevăr așa, păstrarea secretului de către autorități, nu pare a fi calea cea mai bune de urmat, cel puțin în cazul soldatului Irwin.

Târziu, în după-amiaza zilei de 28 februarie 1959, Gerry Irwin, un tehnician în domeniul rachetelor, se întorcea cu mașina sa de la Nampa, Idaho, la cazarma din Fort Bliss, El Passo, Texas, SUA. Permisia sa se terminase și, sosind la Cedar City, se îndreptă spre Șoseaua 14, spre sud-est. La circa 6 mile de parcurs pe această șosea, remarcă un fenomen puțin obișnuit: peisajul se ilumină brusc și un obiect strălucitor traversă cerul în viteză de la dreapta spre stânga sa. Irwin a oprit mașina și a coborât, având timpul suficient să observe obiectul care continua să zboare spre est, până în momentul în care îl ascunse un pod și îl pierdu din vedere. El crezu că a asistat la încercările de aterizare forțată ale unui avion de linie cuprins de flăcări și își dădu seama că nu avea timp de pierdut. Deci, în loc să-și continue drumul, el scrise următoarele „Plec în căutarea unui avion care poate s-a prăbușit. Chemați, vă rog, poliția", pe o bucată de hârtie pe care o puse pe volanul mașinii sale. Apoi folosindu-se de crema sa de ghete, scrise „STOP" pe aripa mașinii sale, pentru a fi sigur că oamenii îi vor găsi apelul, după care plecă.

Aproximativ 30 de minute mai târziu, se opri acolo un inspector de vânătoare. El găsi apelul si-l duse șerifului din Cedar City, Otto Pfief, care adună câțiva voluntari și plecară împreună la fața locului. La 45 de minute după ce a observat ciudatul „obiect în flăcări", Irwin a fost descoperit fără cunoștință și transportat imediat la spital. Aici dr. Broadbent remarcă faptul că temperatura și respirația lui Irwin erau normale. Părea numai că doarme, dar nu putea fi trezit. Doctorul Broadbent diagnostică o criză de isterie. Apoi, când Irwin se trezi, el se simți foarte bine, deși părea a fi neliniștit cu privire la „obiectul" pe care-l văzuse. De asemenea, îl neliniștea dispariția bluzonului său, deși a fost asigurat că nu se găsea asupra lui atunci când a fost găsit leșinat. A fost dus cu avionul la Fort Bliss și pus sub observație strictă la spitalul

militar din William Beaumont timp de patru zile, după care și-a reluat serviciul. Evident, fișa sa de sănătate avea să înregistreze tot comportamentul său.

Câteva zile mai târziu, Irwin leșină în timp ce mergea pe câmp, dar își reveni singur, destul de repede. Din nou, după câteva zile, leșină pe o stradă din El Paso și fu transportat la Southwest General Hospital. După un nou examen medical, diagnosticul a fost același ca la Cedar City: criză de isterie. Se trezi după 23 de ore și prima întrebare a fost: „Sunt supraviețuitori?" I s-a explicat atunci că se aflau în data de 16 martie și nu în 28 februarie. A fost dus, încă o dată, la spitalul din William Beaumont și pus sub observația medicilor militari psihiatri. După un oarecare căpitan Valentine, rezultatele testelor arătau că Irwin era perfect normal. A fost externat o lună mai târziu, pe 17 aprilie.

A doua zi, urmând impulsul unei nevoi neînțelese și iraționale, dar foarte urgente, părăsi fortul fără a cere permisiunea, luă un autobuz la El Passo, sosi la Cedar City în după-amiaza zilei de 19 aprilie, merse direct la locul unde văzuse „obiectul" din 28 februarie, părăsi șoseaua și-și reluă drumul printre coline până la un anume tufiș. Aici își găsi propriul bluzon. Într-una din butoniere era pus un creion în jurul căruia era strâns legată o bucată de hârtie. Luă această hârtie și o arse. Imediat, păru să iasă dintr-o stare de transă. A trebuit să-și găsească drumul de întoarcere, neînțelegând de ce a venit acolo. Se reîntoarse în oraș și îl întâlni pe șeriful Otto Pfief, care îi dădu amănunte despre primul incident prin care trecuse.

Și acum, finalul acestei palpitante povești. Irwin s-a întors la Fort Bliss și a fost supus unui nou examen psihologic, la fel de inutil ca și primul. Cazul său atrase atenția inspectorului general care ordonă să se procedeze la o nouă examinare. La 10 iulie, Irwin reintră la spitalul militar din William Beaumont. La 1 august 1959, el nu se mai prezentă la apel. O lună mai târziu, a fost dat dezertor. Gerry Irwin nu a mai fost văzut niciodată...

1 aprilie 1959 a fost într-adevăr ziua păcălelilor, dar și a unui groaznic accident petrecut în Statele Unite. La orele 7:44 a sosit primul semnal al tragediei, un mesaj radio trimis de la un avion C-118 cu patru persoane la bord, care decolase la ora 6:30 dimineața de la baza Forțelor Aeriene McChord Field, din Tacoma, Washington. „Am lovit ceva – sau ceva ne-a lovit". După câteva secunde de tăcere chinuitoare, pilotul strigă: „Mayday! Mayday!" – semnalul convențional de pericol. Imediat, a urmat un ultim și fatal strigăt: „Acesta-i!... Acesta-i!" Marele avion de transport se lovi de crestele versantului unui munte, între Sumner și Orting. Nu au fost supraviețuitori, iar poliția militară a înconjurat imediat regiunea, pentru a-i ține pe eventualii civili departe de locul accidentului.

Reprezentanții APRO au putut totuși să găsească nenumărați martori care văzuseră avionul cu puțin timp înainte de catastrofă. Cu toții văzuseră două obiecte portocalii sau gălbui, urmărind de aproape avionul C-118. În seara aceleiași zile, au fost semnalate alte obiecte asemănătoare, în mai multe zone din aceeași regiune. Baza Forțelor Aeriene de la McChord anunțase presa că obiectele luminoase erau doar niște parașute strălucitoare, lansate în cadrul unor exerciții efectuate la Fort Lewis, situat în apropiere. Atâta doar că șeful seviciului de informații de la Fort Lewis a declarat că *nici o activitate de acest fel n-a avut loc în ziua aceea.*

În toată această afacere, probabil că cele mai bizare aspecte par a fi următoarele: 1) Au fost aduse repede trupe de la Fort Lewis ca să înconjoare regiunea. Alți militari au fost trimiși să stea de vorbă cu localnicii din prejma locului accidentului ca să-i prevină să nu vorbească nimic în legătură cu accidentul. 2) Pilotul comunicase prin radio că avionul a fost lovit de ceva, sau că a lovit ceva. O parte din coada avionului a fost smulsă, fiind găsită mai târziu în munți, pe versantul nordic al muntelui Rainier, la câțiva kilometri de locul catastrofei.

În treacăt fie spus, e bine să ne reamintim de întâmplarea la care a fost martor omul de afaceri american Kenneth Arnold, în după-amiaza zilei de 24 iunie 1947, dată de la care începe

„istoria modernă" a farfuriilor zburătoare. Evenimentul acela din '47 se derula tot în statul american Washington și tot în preajma muntelui Rainier. Să fie oare vorba doar de un simplu joc al întâmplării?

În primăvara anului 1959, Cartierul General al Statului Major cantonat la Sverdlovsk, Rusia, primește, pe parcursul a 48 de ore, vizita silențioasă a două discuri zburătoare necunoscute. Deoarece poziția acestora a fost absolut staționară, radarele de la sol au putut să le detecteze și să le localizeze cu precizie. Exact în același timp, la bordul unui avion de tip TU-104 care călătorea de la Alma-Ata (Kazahstan) spre Moscova, s-a iscat o oarecare panică. Brusc, în compartimentul pasagerilor apăru mai întâi o lumină palidă, care se materializă lent într-un disc luminos cu un diametru de aproximativ 50 cm. Acesta a rămas câtva timp imobil, făcându-i pe pasageri să aibă diverse reacții. O pasageră strigă „Foc!" Când unul dintre piloți veni cu un extinctor, obiectul dispăruse. Situația părea a reintra în normal când, tot atât de brusc, obiectul reapăru și începu să se deplaseze lent de la un hublou la altul, atingându-i ușor pe unii dintre pasageri care nici măcar nu îndrăzneau să răsufle de teamă. După ce făcu astfel turul compartimentului, discul reveni în poziția inițială, în apropierea cabinei pilotului. Apoi dispăru definitiv. Relatări amănunțite asupra acestui eveniment, au fost făcute de un ziarist polonez care, după cât se pare, a fost martor direct implicat.

În luna august a aceluiași an 1959, radarele aeroportului civil de la Vnukovo, de lângă Moscova, au reperat trei OZN-uri plutind la marginea orașului, la o altitudine de cca. 800 m. Câteva avioane de interceptare decolară imediat, dar misiunea lor a fost sortită eșecului.

Probabil că în perioada aceea, pe teritoriul fostei Uniuni Sovietice, aveau loc multe evenimente de acest gen. Dar puține dintre ele răzbăteau în afară și ajungeau la cunoștința opiniei publice... Atunci când cercetătorii vor avea acces la dosarele secrete rusești, vor fi, fără îndoială, surprinși să constate că în acest teritoriu fenomenul OZN are multiple și foarte variate manifestări interesante.

La 19 iunie 1959, deasupra localității Clitheroe din Lancaster, Anglia, a apărut deodată un „avion" care stătea suspendat deasupra unui obiect staționar în formă de „farfurie". Au existat două martore ale acestui eveniment, Rosemary Miller și Norma Stephenson, care au depus mărturii scrise asupra observației lor. Evident, în acea perioadă, nici un fel de avion construit de tehnologia terestră nu era capabil să rămână suspendat în timpul zborului. În anii anteriori, cât și în cei ce i-au urmat lui 1959, astfel de evenimente au fost extrem de frecvente, atât în spațiul aerian al Angliei, cât și în alte părți ale mapamondului: Statele Unite, Australia, Argentina etc.

6.
DISPARIȚIILE CERCETĂTORILOR UFOLOGI

În ziua de 26 iunie 1959, în jurul orei 18:45, la Boainai, Papua, Noua Guinee, are loc un eveniment interesant. Martorul principal al acestuia, este pastorul William Booth Gill, un preot anglican, absolvent al Universității din Brisbane. El observă mai întâi o lumină „mai strălucitoare decât Venus". Aceasta se apropie, lăsând să se vadă un „disc" cam de 15 m diametru, echipat cu patru suporturi metalice. Să dăm însă cuvântul documentelor scrise din perioada respectivă:

„Observațiile de la Boainai au reprezentat punctul culminant al unei perioade relativ scurte, dar deosebit de acute de activitate OZN în regiunea de est a Noii Guinee. OZN-urile au fost observate atât de papuași, cât și de europeni. Observațiile au fost raportate de papuași instruiți și de băștinași complet analfabeți, relativ neatinși de civilizația occidentală și, în materie de farfurii zburătoare, total ignoranți."

Într-o scrisoare trimisă unui prieten de la o misiune învecinată, pastorul Gill menționa:

„Aruncă-ți ochii asupra acestor date extraordinare. Sunt aproape convins de teoria vizitei... Nu mă îndoiesc de existența acestor lucruri (într-adevăr, nu mai pot să mă îndoiesc acum, când am văzut unul eu însumi), dar mintea mea simplă caută încă dovezi științifice, înainte de a putea accepta teoria unor vizite extraterestre. Înclin să cred că, probabil, multe OZN-uri sunt mai degrabă aspecte ale unor fenomene electrice, ori provocate de exploziile bombei atomice etc... Totul este mult prea greu de înțeles pentru mine; prefer să aștept ca un băiat isteț să prindă un OZN și să-l expună în Martin Square..." Și pastorul Gill semnează: „Al tău, William Necredinciosul".

Chiar a doua zi, pastorul Gill îi scrie aceluiași prieten, încheind însă cu „Salutări, Bill cel convins":

„Viața e ciudată, nu-i așa? Ieri ți-am trimis o scrisoare... cu părerile mele despre OZN-uri. După mai puțin de 24 de ore, mi-am schimbat întrucâtva opinia. Noaptea trecută, la Boainai, am urmărit aproximativ patru ore evoluția unor OZN-uri și nu există nici o îndoială că sunt manevrate de ființe de un anumit fel. Au fost momente în care mi s-a tăiat răsuflarea..."

Într-un interviu, același pastor Gill afirma:

„... Și în timp ce eram gata să dau colțul casei, ceva pe cer mi-a atras atenția și m-am uitat în sus, către vest. Și acolo am văzut, la un unghi de 45 de grade, acea lumină uriașă. Nu mă gândeam, desigur, nici măcar atunci, la farfurii zburătoare. Îmi spuneam că unii oameni pot să-și imagineze asemenea obiecte, dar eu niciodată. Și totuși, iată unul. L-am chemat pe Eric Kodowara și l-am întrebat: „Ce vezi tu acolo sus?" El mi-a răspuns: „Pare să fie o lumină." Am zis: „Ei bine, du-te și spune-i profesorului Steven Moi. Spune-i să vină repede." Eric s-a dus și a adunat cât mai mulți oameni a putut, și am stat cu toții și ne-am uitat la lumina aceea. Apoi am intrat pe terenul de sport și ne-am continuat observația. Am notat totul aici. M-am hotărât atunci, repede, să iau un carnet și un creion și m-am gândit, ei bine, că, dacă se va întâmpla ceva, se va întâmpla acum, iar mâine, sigur, mă voi trezi și voi crede că a fost un vis, că n-am văzut de fapt nimic. Dacă voi nota totul cu creionul aici, atunci voi fi sigur cel puțin că nu am visat."

În continuare, câteva extrase din însemnările pastorului Gill:

«7:12 seara au apărut oameni 1 și 2 – lumină albastră. Pot menționa aici că plafonul de nori era cam la 2000 de picioare și că am apreciat înălțimea plafonului de nori după un munte. Și toate acestea se petreceau desigur cu mult sub plafonul de nori. Între timp, într-un interval de 25 de minute, cerul s-a acoperit. La 7:20 OZN-ul a venit prin nori, chiar prin ei. La 8:28 cerul a început să se înseninezе din nou, deși era încă acoperit, plafonul de nori era jos deasupra Giwei. OZN-ul văzut de mine se afla acum deasupra ei. Am chemat oamenii de la stațiune pentru a doua oară în această noapte, cam la 28 de minute după ora 8, și obiectul părea să coboare și să devină mai mare... Altele veneau și treceau prin nori – amintesc că acum erau doar petice de nori. Ele coborau prin nori și strălucirea discurilor se reflecta pe partea inferioară a norilor, apoi ele intrau iarăși în nori și păreau că o fac în joacă.

Apoi a venit noaptea următoare, și aceasta a fost cea cu adevărat interesantă. Un OZN mare a fost văzut întâi de una din infirmierele de la spital, la 6:00 p.m. Lucrurile s-au petrecut astfel: noi ne plimbam și acest obiect a coborât la un nivel pe care noi l-am apreciat ca fiind cel mai jos și m-am aflat mai aproape de el ca niciodată. A coborât cam între 100 -160 de metri. Nu era întuneric și am putut să-l vedem foarte limpede. Era încă luminos și strălucitor, dar părea foarte aproape și net. Și iată, din nou, acea siluetă pe platformă, cum am numit-o, în partea superioară. Iar profesorul a spus: „Mă întreb dacă are de gând să aterizeze pe terenul de joc." Eu am zis: „De ce nu?" Și atunci i-am făcut semne și am rămas destul de surprinși când silueta ne-a răspuns la fel. Atunci Eric, care era cu mine, însoțitorul meu nedespărțit, și un alt tânăr le-au făcut semne cu ambele brațe, iar siluetele au făcut și ele semne cu amândouă brațele.»

Afacerea din Papua, Noua Guinee se numără deja printre „cazurile clasice" în istoriografia ufologică mondială, tocmai pentru că impresionează prin numărul și calitatea martorilor, precum și prin personalitatea și comportamentul pastorului William Booth Gill, așa cum apare din raportul pe care el însuși l-a întocmit și din înregistrările făcute pe benzi de magnetofon.

Din nou despre penele de curent electric ce intervin ori de câte ori unul sau mai multe OZN-uri se apropie de localități ori rețele de înaltă, medie sau joasă tensiune. În noaptea de 17 august 1959, a avut loc în statul Minas Gerais, Brazilia, un incident despre care s-au obținut multe detalii. La un moment dat, aparatura a început să semnaleze o defecțiune în rețeaua electrică, ce părea să aibă caracter temporar. Funcționarii de serviciu din stațiile sistemului de distribuție au început să-și telefoneze unul altuia, anunțându-și că ruptorii circuitelor electrice se deschideau automat, ori de câte ori niște Obiecte Zburătoare Neidentificate, ce se aflau în zonă, treceau pe deasupra, la altitudine joasă, de-a lungul liniilor de curent. La Uberlandia, sediul unei stații importante din sistemul energetic, personalul a fost avertizat cu câteva minute înainte de sosirea OZN-urilor. Când ruptorii au început să se deschidă, tehnicienii erau lângă ei și-i închideau imediat. Însă eforturile lor s-au dovedit a fi făcute în van, întrucât prezența unui singur OZN, având forma ovală, a zădărnicit de fapt toate măsurile de natură să asigure restabilirea curentului de-a lungul liniilor. Până când OZN-ul nu s-a îndepărtat și n-a dispărut în noapte, curentul n-a putut fi restabilit.

În sfârșit, ultimele zile ale acelui an 1959, aduc încă o recunoaștere a oficialităților americane referitoare la OZN-uri. Astfel, într-un „Ordin de operațiuni și instrucție", din 24 decembrie 1959, din partea inspectorului general al Forțelor Aeriene, adresat comandanților de baze aeriene, se specifica:

> „Este necesar ca în Z.I. (zona interioară), identificarea rapidă și corectă a Obiectelor Zburătoare Neidentificate – cărora în presă li se spune uneori farfurii zburătoare – să fie considerată ca o preocupare foarte serioasă a Forțelor Aeriene. După cum se arată în Ordinul nr. 200-2 al Forțelor Aeriene, preocuparea Forțelor Aeriene în privința acestor apariții este triplă..."

Începe o perioadă destul de tulbure în istoria OZN-urilor. Se petrec lucruri stranii, fără sens, neclare. Diverse persoane

care se ocupau de studiul fenomenului OZN, sau jurnaliști ce doreau să informeze publicul despre acest subiect, încep să fie supuși unor presiuni, amenințate sau reduse la tăcere. Cercetători serioși și autori de cărți ufologice, mor sau dispar subit ori prematur. Astfel, H. T. Wilkins moare la 24 ianuarie 1960. El era autorul câtorva volume interesante care încercau să găsească o dezlegare acestui incitant mister al mijlocului de veac XX: „Flying Saucers Uncensored" (Arco Publischers, 1956), „Strange Mysteries of Time and Space" (Citorlel Press, New York, 1959), „Mysteries Solved and Unsolved" (Odhams, 1950). Tot în anul 1960 moare și căpitanul Ruppelt, după ce, în anul anterior se angaja „cu arme și bagaje" într-o luptă deschisă pentru *studiul oficial* al fenomenului OZN. Nimeni nu putea să ofere explicații raționale și de un elementar bun simț acestor evenimente. Iar explicațiile date de diverse oficialități erau – așa cum am afirmat-o de nenumărate ori în paginile anterioare – ridicole și absurde...

În acest an 1960, OZN-urile defilează în liniște pe cerul planetei Terra. Argentina este una din țările care a avut parte, în perioada aceea, de multe evenimente de acest gen, martorii acestora numărându-se cu miile și cu zecile de mii. Iată un exemplu:

În după-amiaza zilei de 1 februarie 1960, un automobilist pleacă din Buenos Aires în direcția Bahia Blanca. Drumul este lung și obositor, iar spre orele 23:30, când se apropia de destinație, o strălucire violentă îl orbește și-i imobilizează întreaga voință și forță. Apoi, el este cuprins de o toropeală stranie. Când își revine, constată surprins că era întins într-o preerie. Automobilul său nu era nicăieri și toate membrele îl dureau cumplit. Opri o mașină ce trecea pe șoseaua din apropiere și astfel constată că se afla în apropierea orașului Salta, în partea de nord a țării, la 1300 km de zbor în linie dreaptă de Bahia Blanca. Eroul acestei întâmplări parcursese această distanță, fără știrea sa, în 30 de minute! La postul de poliție din Salta, l-a convins cu greu pe comisar să telefoneze la Bahia Blanca, pentru a avea dovada în sprijinul afirmațiilor sale. În fine, la Bahia Blanca, mașina i-a fost descoperită, lângă

un drum. Nu va ști niciodată ce s-a întâmplat cu el în acea jumătate de oră incredibilă! Călătorise oare, fără s-o știe, într-un alt timp și în alte spații, acolo unde jumătatea aceea de oră se transformase în decenii, secole sau milenii?

În același februarie 1960, marina argentiniană a încercat, pe parcursul a mai bine de două săptămâni, să captureze sau să scufunde două „submarine" în golful Nuevo. Sonarul navelor de suprafață a reușit să le detecteze pe cele aflate în imersiune, însă viteza și posibilitățile lor de manevrare le făceau pe acestea din urmă absolut inaccesibile celor mai moderne nave de suprafață. Locuitorii din regiune au fost de părere că marina nu știe ce face atunci când a anunțat oficial că urmărește două submarine. Dacă oficialitățile și-ar fi dat osteneala să-l întrebe pe vreun băștinaș ce fel de „obiecte" bântuie prin golf, ar fi fost imediat informate că marina urmărește de fapt nave submarine de o tehnologie infinit superioară... Locuitorii golfului Nuevo și San Matias – care sunt despărțiți doar de peninsula Valdes – au văzut în mod frecvent intrând și ieșind din ocean OZN-uri luminoase. Un localnic i-a spus lui Gordon W. Creighton („Flying Saucer Review", Anglia) textual: „Este absolut sigur că în adâncurile golfului San Matias există o bază a farfuriilor zburătoare. Aceste evenimente sunt lucruri bine cunoscute într-o regiune largă din Patagonia, unde e un lucru foarte normal să-i auzi pe oameni vorbind despre marțieni." (?!)

De altfel, în Argentina avea să se înființeze, câțiva ani mai târziu, o „Societate de anchetă asupra manifestărilor insolite". La mijlocul anului 1973, această Societate avea să dea un comunicat în care se menționa: „Există baze submarine în sudul Argentinei. După un an de cercetări minuțioase, efectuate de experții Societății, s-a putut stabili că nave venite din alte lumi au instalat baze submarine în golfurile San Matias și San Jorge, la 1100 și respectiv 2000 km sud-est de Buenos Aires, în largul coastelor Patagoniei. Primele cercetări asupra acestor obiecte extraterestre au început cu mulți ani în urmă..." Acest comunicat era semnat de însuși Antonio Las Heras, președintele Societății amintite.

Să mai amintim și alte evenimente petrecute în primăvara anului 1960, pe diverse meridiane ale lumii.

La 6 februarie 1960, Ministerul Aerului din Marea Britanie, anunța că un OZN își făcuse apariția, „joia trecută", deasupra aeroportului Londrei. Un disc galben, puternic luminat, a staționat la nivelul aeroportului timp de 20 de minute, la o altitudine de cca. 60 m. După trecerea acestui interval de timp, discul dispăru în mare viteză. O bază Royal Air Force din apropiere l-a observat și a confirmat oficial această mărturie.

În aceeași primăvară, la o dată neprecizată însă, Salvatore Cianci, un bijutier italian ce se afla lângă Siracusa, în Sicilia, se întâlni brusc cu o creatură mică, îmbrăcată în haine strălucitoare, ce îi apăru în lumina farurilor. Creatura nu avea brațe, ci „două aripi mici". În urma acestui eveniment, domnul Cianci a făcut o depresiune nervoasă destul de gravă.

7.
O CREATURĂ OARECARE ȘI SABIA EI CURBATĂ

Faptele pe care le descriem în continuare datează de la sfârșitul lui aprilie sau începutul lui mai 1960 și se derulează într-un mic târgușor din Puy-de-Dome, Franța. Domnul Germain Tichit era în perioada respectivă brutar și, ca în fiecare noapte, el se ocupa cu frământarea aluatului pentru pâinea de a doua zi.

Deodată, pe la orele două dimineața, domnul Tichit a auzit un zgomot neobișnuit, în timp ce „scântei de toate culorile" pătrundeau prin fereastră. I-au trebuit doar câteva clipe pentru a ieși din camera a cărei ușă era deschisă. În fața lui, chiar în mijlocul terenului ce urca până la biserică, se afla un obiect enorm ce părea a sta direct pe sol. Sub acest obiect se afla un curios tren de aterizare, pe care martorul îl compară cu un burduf de acordeon, care stătea inițial pe terenul înclinat, să ia o poziție orizontală. „Aparatul" emitea un zgomot puternic, dar peste acesta, se auzi clar un alt zgomot puternic, cu rezonanță metalică, și „o scară se lăsă în partea dreaptă". O

creatură cu aparență umanoidă, de talie foarte mică, coborî cele trei trepte, puse piciorul pe sol și înaintă, nu în direcția martorului, ci mai curând spre dreapta acestuia. În jurul obiectului se formă „un adevărat vârtej", un fel de „vânt foarte cald și plăcut", pe care martorul îl simți mai ales pe obrazul său stâng, ceea ce ar putea să indice o rotație în sens invers acelor de ceasornic, pentru un observator aflat deasupra obiectului.

Germain Tichit înțelese imediat că are de-a face cu un lucru extraordinar. Își aminti imediat de acele faimoase farfurii zburătoare despre care ziarele au vorbit atâta cu câțiva ani înainte. Nu ezită nici un moment cu privire la comportamentul ce trebuia să-l adopte și, în ciuda curentului puternic de aer care-l jena, înaintă în direcția intrusului, hotărât să-l facă prizonier. „Voiam să-l prind pe soldat" – a afirmat el. Și continuă: „Această creatură era un pitic bine legat, chiar frumos, încălțat cu cizme mici, îmbrăcat cu pantalon strâmt și un fel de vestă de culoare gri-verzuie, cu o cască de aceeași culoare și purta în partea dreaptă teaca unei săbii curbate, al cărei mâner era vizibil". Acest amănunt, deloc liniștitor, nu l-a speriat pe martorul care continua să înainteze. „Piticul" îl observă și îndreptă imediat în direcția sa un tub lung asemănător cu cel al unei lanterne de pompier. Acest tub emise o lumină intensă, iar el, domnul Tichit, al cărui cap și piept au fost cuprinse de fascicul, începu să respire cu greutate. Lovit de suflul cald al „obiectului", orbit de lumina „lanternei", el își simți plămânii aproape paralizați. Instinctiv, își duse mâinile la față, se aplecă și continuă să înainteze. Creatura se îngrozi de omul acoperit de făină, cu mâinile pline de aluat, care înainta spre ea cu încăpățânare. Se întoarse, urcă în grabă scara și dispăru în interiorul obiectului. Mica scară se estompă și din nou se auzi „zgomotul metalic" ca „o ușă care se închide cu un zăvor mare". Rapid, obiectul se ridică vertical la vreo 30 m lăsând apoi să se audă un șuierat, se îndreptă cu mare viteză spre sud, după o scurtă mișcare ondulată pe orizontală. În depărtare, el se întâlni cu un grup de obiecte asemănătoare, pe care domnul Tichit le distinse sub clarul de lună, după care se îndepărtară împreună.

Descrierea obiectului este destul de precisă. Forma sa generală era aceea a unui titirez de copil, având un diametru de 10-15 m și vreo 5 m înălțime, al cărui pivot ar fi fost înlocuit cu un burduf. Martorul, situat puțin în pantă, nu i-a putut observa vârful, dar i-a văzut partea superioară ce părea a fi formată dintr-o „suprafață transparentă", cu rotație rapidă, de-a lungul căreia a distins patru rânduri de tuburi luminoase fixe. Acestea păreau a fi tuburi de neon, lungi de aproximativ 50 cm, separate unele de altele la o distanță egală cu lungimea lor. Cele patru rânduri nu aveau aceeași culoare. Una era galbenă, alta roșie, alta albastră... Acest sistem de tuburi luminoase proiecta luciri multicolore în jurul obiectului. Figura creaturii avea aparența unui umanoid, dar domnul Tichit, stânjenit de vânt și lumină nu i-a putut distinge elementele constitutive, nici expresia. El afirmă că pe cap avea „o cască de pompier cu cureluțe". Personajul purta o „centură cu patru cutii", în care domnul Tichit vede „cartușiere". El este chiar surprins că nu vede arma de foc care să justifice „cartușierele". Detaliul cel mai ciudat și mai puțin încurajator, în descrierea „creaturii", este tocmai această „teacă de sabie curbată cu mânerul vizibil", purtată în partea dreaptă. Să fi fost vorba într-adevăr de o „armă albă", cum era încredințat martorul? Dacă în zilele noastre sabia nu mai are valoare militară, ea și-a păstrat totuși valoarea simbolică. Era îmbrăcată oare creatura în uniforma sa de bord? Chiar dacă era într-adevăr o sabie, creatura nu părea a intenționa să se folosească de ea, tubul cu lumină paralizantă fiindu-i suficient ca să stânjenească înaintarea pământeanului. Martorul afirmă că fascicolul luminos era de culoare albă, violent orbitor și cu marginile perfect distincte. Se pare că avem aici de-a face încă o dată cu o lumină nedispersabilă, semnalată de mai multe ori și anterior în astfel de cazuri. „Fasciculul era perfect drept, nu se pierdea nici o rază" – afirmă Tichit. Această lumină l-a sufocat pe Tichit, dar nu l-a paralizat cu adevărat, pentru că a putut să-și protejeze fața cu mâinile și chiar a putut să înainteze.

A doua zi de dimineață, domnul Tichit nu remarcă pe locul aterizării nici o urmă mai deosebită; numai iarba era ușor tasată.

El nu a avut de suferit nici un fel de urmări în urma aventurii sale. Singurul său regret a fost că nu a putut „prinde soldatul". Dar poate că elementul cel mai insolit în toată această afacere, rămâne totuși „sabia" pe care martorul a văzut-o atârnând la brâul „piticului"...

La 5 mai 1960, ora 9:30 dimineața, astronomii de la Observatorul insulei Majorca, Marea Mediterană, asistă la trecerea unui OZN cu aspect triunghiular, cam de patru ori mai mic decât Luna. Observația este făcută cu telescopul și se vede clar cum obiectul se învârte în jurul axei sale, urmând un curs foarte regulat. Atât NASA cât și Washingtonul sunt anunțate de acest eveniment.

Într-o noapte din primăvara aceluiași an 1960, un inginer electronist pescuia la Syracuse, statul New York, SUA. Deodată, se auzi un „fluierat ascuțit" și un obiect circular ateriză pe mal, în apropierea martorului. Dintr-o deschidere, două ființe de talie mică, al căror cap era anormal de mare, echipate cu o „țeavă", pompau apă din râu. Corpul lor iradia o lumină strălucitoare. Păreau că se joacă, la fel ca niște copii pe malul apei.

La 2 iulie 1960, spre orele 3:00 dimineața, lângă Maiqueta, un „Superconstellation" al liniilor aeriene venezuelene, tocmai intra în spațiul aerian al Spaniei. Avionul se afla la o altitudine de 3000 m, când pilotul și echipajul remarcară un obiect luminos care venea spre ei din lateral. Ciudatul obiect îi acompanie timp de mai multe minute, după care dispăru în viteză.

În luna iulie 1960, se aflau pe orbite circumterestre 11 mici sateliți americani și o mare capsulă sovietică, toate urmând itinerare cunoscute și stabilite anterior. Cu toate acestea, instrumentele americane de reperaj au indicat că se mai află ceva „ciudat" pe orbită... Americanii erau la curent cu toate lansările sovietice, cărora le țineau o strânsă evidență, știindu-se exact locul și comportamentul fiecărui satelit în parte. Cine era totuși acel necunoscut? Revista *Newsweek* a luat o serie de interviuri unor oameni de știință de la National Space

Surveillance Control Center. În urma acestora, revista concluziona: „Un număr tot mai mare de oameni de știință sunt actualmente convinși că sistemul de urmărire cosmică s-ar putea să fi reperat cel puțin un alt vehicul cosmic, care să nu fi fost nici american, nici rusesc, ci din afara lumii noastre, desigur din afara sistemului nostru solar! Potrivit bănuielilor lor, acest satelit este un vizitator trimis de ființele superioare dintr-o comunitate a altor stele, făcând parte din Galaxia noastră, un gen de Organizație a Statelor Unite, care, din motive arheologice și antropologice, se interesează cum stau lucrurile în această regiune galactică." Cu ani în urmă, doctorul Hermann Oberth și alții au afirmat aproape același lucru, anume că faptele au fost de natură să indice că suntem ținuți sub observație de cineva din afara sistemului solar. Au existat și înainte de 1960 indicii ale acestei stări de lucruri, iar de atunci au apărut din ce în ce mai multe.

La 13 august 1960 se derulă afacerea de la Red Bluff, California, SUA, martori fiind ofițeri ai poliției rutiere, domnii Charles Carson și Stanley Scott. La ora 23:50, mergând spre est (la sud de Red Bluff), ei au reperat pe cer ceea ce au crezut mai întâi că este un avion pe punctul de a se zdrobi de sol. Opriră mașina, pregătindu-se să vină în ajutorul nefericiților accidentați. Dar au fost foarte uimiți să vadă un obiect lung, în aparență metalic, care își modifică brusc căderea inițială în picaj, se remontă, după care rămase imobilizat, suspendat în aer. La fiecare extremitate a acestuia se găseau lumini roșii, iar între ele, lumini albe. Obiectul execută diverse acrobații, după care se apropie, măturând regiunea cu un fel de lumină roșiatică. După câteva clipe, el se înălță și se îndepărtă spre est.

La 15 august 1960, Secretarul U.S. Air Force se adresa Comandanților Bazelor Aeriene din SUA: „Forțele Aeriene supraveghează continuu spațiul atmosferic din apropierea pământului, pentru a descoperi în el Obiecte Zburătoare Neidentificate".

La 16 august 1960, doctorul Socevanov, licențiat în științe geologice și mineralogice, împreună cu alți colegi, au văzut un disc roșu, ce traversa cerul între două vârfuri de munte. Observația s-a făcut lângă orașul Koktal, în Kazahstan.

Anul 1960 se încheie cu două semnalări venite din Franța.

Domnul Remi Carbornier, 48 de ani, din La Londe, a fost trezit în noaptea de 13 noiembrie, în jurul orei 2:45, de o lumină verde ce îi ilumina camera. Se duse la fereastră și observă un obiect rotund, strălucitor, de circa 6 m diametru, așezat pe trei picioare, exact pe calea ferată, cam la 300 de metri depărtare de casa lui. Obiectul emitea o serie de sclipiri portocalii. Deodată, un „dom" din vârful obiectului începu să se rotească, picioarele dispărură, iar obiectul se ridică vertical pe deasupra copacilor, fără nici un zgomot. În mai puțin de 20 de secunde, el a ajuns la o colină și-a dispărut în spatele acesteia, în direcția sud-vest. Când, a doua zi, martorul se deplasă în acel loc, el nu găsi nici un fel de urme, dar câinele care îl însoțea, refuză să se apropie de locul cu pricina și fugi înapoi spre casă.

În sfârșit, la 9 decembrie 1960, orele 20:30, la Carignan, un câine a fost văzut lătrând furios înspre un obiect strălucitor ce staționa pe iarba unui parc. Trei martori au observat această scenă în mod independent, din locuri diferite. Obiectul părea a fi un aparat de formă ovală, de aproximativ 4 m diametru. Deși era foarte luminos, se putea distinge în interior o serie de „umbre vagi". În locul cu pricina, după plecarea obiectului în direcția nord, martorii au găsit un cerc de iarbă pârjolită, de culoare gălbuie.

Anul 1961, un an ce avea să rămână celebru în istoria ufologiei mondiale, începe tot cu o observație franceză. La 22 ianuarie, în jurul orei 18:30, un profesor de electronică de la Universitatea din Bordeaux, împreună cu încă trei martori, au observat în apropiere de Cestas-Gazinet, un „obiect lunguieț, strălucitor și portocaliu". Apariția a avut „influență asupra aprinderii mașinii", iar unul dintre martori avea să declare mai târziu că a avut o „ușoară indispoziție" și a auzit (sau a „perceput în alt mod") cuvântul „Zemu" repetat de două ori. Să fi fost vorba atunci de o „percepție" telepatică?

Într-o seară din februarie 1961, domnul Yves Chiquello, jandarm pensionar al Marinei franceze, părăsește orășelul Loqueffret (Finistere) și se îndreaptă spre cătunul Belerit,

unde locuia cu familia. Acest ultim sat, este situat în vecinătatea munților Arèe, la cca. 200 m altitudine și la cca. 5 km în linie dreaptă de lacul din Brennilis pe malul căruia fusese construită de curând centrala nucleară din munții Arèe. Era în jurul orei 22:10, noaptea era întunecoasă, pe cer nu se vedea nici o lumină, nu se simțea nici o adiere de vânt și liniștea era deplină. La un moment dat, un zgomot asemănător aerului care este aspirat cu putere l-a surprins pe martorul care-și îndrepta privirea deasupra acoperișului ultimei case a orășelului. Zona era puternic iluminată dinspre un obiect strălucitor care a apărut în partea dreaptă a observatorului la o distanță de circa 300 m și la o altitudine pe care a apreciat-o între o sută și două sute de metri. După o plutire scurtă, obiectul a rămas imobil în aer. Avea o aparență circulară cu un diametru de 20-30 m. Partea sa inferioară avea aspectul unui disc plat, iar în centrul acesteia se afla un cerc strălucitor, a cărui lumină albă și vie te făcea să te gândești la un flash fotografic. Deasupra se afla o „cupolă" destul de bombată, luminoasă și transparentă, ce lăsa să se vadă în partea sa stângă o serie de puncte sau semne întunecate, care puteau fi ale unor aparate oarecare din interior. Observația domnului Chiquello a fost foarte scurtă și nu a durat mai mult de cinci secunde, atâta timp cât obiectul a fost iluminat, dar martorul este un jandarm profesionist, obișnuit prin natura meseriei sale să observe și să noteze rapid ceea ce vede. El afirmă că „meseria l-a învățat să fie tot timpul cu capul limpede, să-și păstreze calmul și să înregistreze fără ezitare toate evenimentele la care este martor". Domnul Chiquello nu crede în farfurii zburătoare care ne vizitează din alte lumi și nu se interesează prea mult de acest subiect. Credea foarte simplu că a văzut un aparat secret inventat de una din marile puteri mondiale în scop de spionaj. Declarația pe care a dat-o despre observația sa este absolut sinceră și lipsită de orice speculație. Mai există însă și un alt amănunt care dă credibilitate acestei declarații: doi martori diferiți au semnalat, la aceeași oră și în aceeași zonă, „o iluminare puternică a solului" pe care nu și-au putut-o explica. În fine, să mai notăm că în zona cu pricina se aflau o centrală hidroelectrică în

funcțiune la data observației, la Saint-Herbot și un lac de acumulare, la Saint-Michel, pe malul căruia a fost construit reactorul nuclear din munții Arèe. Evident, privite într-un anume context, toate aceste amănunte își au importanța și semnificația lor, lucru ce nu trebuie neglijat.

Joe Simonton era un fermier de 60 de ani, care trăia singur într-o casă mică de lângă Eagle River, Wisconsin, SUA. În dimineața zilei de 18 aprilie 1961, în jurul orei 11:00, atenția i-a fost atrasă de „un zgomot curios ca cel al pneurilor pe un pavaj ud". Se dusese în curte și văzu un obiect argintiu, în formă de farfurie, „mai strălucitor decât cromul", care plana aproape de rasul pământului, fără să-l atingă. Obiectul măsura cam 10 m diametru și vreo 4 m înălțime. Se deschise o trapă la aproape 1,5 m de sol și Simonton observă în interiorul aparatului trei oameni cam de 1,3 – 1,5 m înălțime. Unul dintre aceștia purta un costum negru format din două piese. De aproape „păreau a fi italieni" – aveau părul negru și pielea oacheșă. Purtau pe cap un fel de „bonetă de lână tricotată". Unul din acești oameni ridică o oală, făcută aparent din același metal ca și aparatul, gest ce a semnificat pentru Simonton că ei aveau nevoie de apă. El luă vasul, intră în casă și îl umplu. La întoarcere văzu că unul din oameni, în interiorul farfuriei, era pe cale de „a găti ceva pe un gen de grilă fără flacără aparentă". Interiorul aparatului era „negru ca fierul brut". Simonton observă mai multe panouri destinate instrumentelor și auzi un zgomot lung și plângăreț, asemănător celui al unui generator. Când el făcu gestul de a arăta că este interesat de hrana pe care o preparau, unul din oamenii din interior îi întinse trei „prăjituri" mici care aveau pe ele o serie de găurele... Toată această întâmplare a durat vreo cinci minute. După care, unul din oamenii din aparat atașă un fel de centură de un cârlig al veșmântului său și închise trapa, astfel că Simonton nu-și mai putu da seama unde se găsea aceasta. Apoi obiectul se ridică lin la vreo 6-7 m de sol, plană o clipă și se îndreptă spre sud, provocând un asemenea curent de aer, încât brazii din apropiere „se curbară". Martorul își mai amintește că pe marginea farfuriei se aflau tuburi de eșapament și că, de fapt, obiectul acela avea forma a

„două căni inversate". Șeriful și oficialitățile sosite la fața locului, nu au putut găsi urme ale acestei întâmplări. Dar „prăjiturile" făcute de ființele stranii au rămas. Ele au fost analizate amănunțit în Laboratorul de produse alimentare și farmaceutice din cadrul Ministerului Sănătății al SUA, la cererea Serviciului de Aeronautică. Iată verdictul științific dat de acest organism: „Prăjitura este un amalgam de hidrogen gras, de amidon, coji de hrișcă, semințe de soia și de tărâțe. Graficele analizelor de bacterii și de radiații au fost normale pentru această materie. S-a procedat la teste chimice infraroșii și alte încercări cu caracter distructiv pe aceeași materie. Laboratorul a conchis că materia provine de la o prăjitură obișnuită, de origine terestră." Ce concluzii putem trage oare din toată această afacere? Unde se află aici granița dintre real și fantezie?

În data de 27 aprilie 1961, un eveniment ciudat s-a petrecut pe lacul Onega din fosta Uniune Sovietică. Evenimentul s-a desfășurat în fața a 25 de martori oculari și a fost anchetat de o comisie militaro-civilă condusă de Fiodor Gemidov și Anton Kopeikim. Conform declarației martorilor, un obiect oval de culoare verde-albăstruie, a efectuat un zbor rapid pe deasupra lacului în direcția est, iar partea inferioară a acestui obiect atingea gheața. Obiectul a lăsat o urmă de 17 m lungime și 3 m lățime, precum și alte două urme de culoare verzuie. Analizele probelor de gheață au scos în evidență că acestea conțin Mn, Ca, Ti, precum și minuscule „sfere metalice", în compoziția cărora intra Fe, Si, Na, Li, Ti și Al. Aceste sfere erau imune la acțiunea acizilor și a temperaturilor înalte. Mostrele au fost analizate de cunoscutul geofizician Vladimir Soromov, care a declarat: „Sferele metalice au o proveniență necunoscută, dar în mod sigur sunt artificiale, după toate probabilitățile schije ale obiectului necunoscut și este un material obținut printr-o tehnologie înaltă, căci à rezistat contactului dur (al obiectului) cu gheața."

În ziua de 7 august 1961, pe deasupra ținutului Heaton, Stockport, Greater Manchester, Anglia, a fost văzut trecând un „nor în formă de trabuc", din care s-au „lansat 20 sau mai multe obiecte mici".

În fine, la 25 august 1961 (data aproximativă), lângă Tolouse, Franța, cinci persoane aflate într-un automobil, au observat o sferă luminoasă, de culoare galbenă, cu un diametru de circa 8 m, survolând șoseaua pe care circulau. Pe suprafața sferei se aflau o serie de „benzi orizontale și verticale" mai sumbre, ce dădeau impresia de „ferestre". Obiectul însoți mașina celor cinci o bună bucată de drum, și se ridică îndepărtându-se rapid, atunci când martorii se apropiară de oraș.

Toate aceste evenimente, petrecute în prima parte a anului 1961, erau, la urma-urmei, destul de obișnuite în contextul celorlalte întâmplări derulate anterior. Să vedem însă ce mai urmează...

8.
FULMINANTA AVENTURĂ A SOȚILOR HILL

În noaptea de 19 spre 20 septembrie 1961, Betty și Barney Hill (cuplu interrasial – ea albă, el negru), se întorceau cu mașina spre locuința lor din Portsmouth, New Hampshire, SUA, după o scurtă vacanță petrecută în Canada. Orele erau destul de înaintate, noaptea era senină și limpede, iar șoseaua parcurgea o zonă puțin frecventată...

Imediat ce au depășit localitatea Lancaster, Betty a observat o lumină ce părea că se deplasează pe cer, cam la un unghi de 45 de grade. I-a arătat-o lui Barney și au început să se întrebe împreună ce ar putea fi: stea sau satelit? Când au oprit mașina pentru prima dată, cele două eventualități au fost dezmințite de faptul că „lumina" aceea parcurgea o traiectorie foarte neregulată. Barney era convins că era vorba de un avion, dar a fost surprins de absența zgomotului ca și de forma puțin obișnuită pe care o observa prin binoclul său.

După ce au depășit Cannon Mountain, au pătruns în defileurile munților White și, prin spațiile dintre arbori, acolo

unde vizibilitatea le permitea, au observat din nou „lumina", care era mult mai mare și părea că se deplasează pe un drum paralel cu al lor. Au oprit de mai multe ori mașina pentru a putea observa prin binoclu fenomenul ciudat ce li se oferea. La scurt timp, cam la 300 de metri deasupra șoselei, apăru în fața lor un obiect cu o structură enormă – după cum declară Betty – având pe lateral „o serie de lumini roșii". La rugămintea soției sale, Barney a oprit mașina chiar la sud de Indiana Head, în apropierea unui teren viran, folosit adeseori pentru picnicuri. Parcurseseră mai multe mile, fără a întâlni locuințe sau alte mașini pe drum. Barney a coborât din automobil, lăsând motorul să meargă și au privit amândoi atent prin binoclu.

În timp ce obiectul plana, au început să iasă din interiorul său un fel de „aripi" care, atunci când se întindeau, luau forma literei „V". Luminile pe care le văzuseră ceva mai devreme, se aflau la extremitățile acestor „aripi".

Atras de o forță necunoscută și irezistibilă, Barney se îndepărtă de mașină în direcția obiectului, părându-i-se că vede la „ferestrele" acestuia, mai multe „ființe" care-l fixau cu priviri insistente. Soția sa îl striga să se întoarcă, dar Barney părea că nu o aude. Deodată, gândindu-se că ar putea fi capturat, el se întoarse în fugă și reintră în mașină, trântind portiera.

Apoi au observat că obiectul cobora lent, până când li se păru că se afla deasupra lor, la numai câteva zeci de metri; au avut impresia că „se prăbușește" peste ei. În acest moment, au auzit pentru prima dată un sunet ciudat, ca un fel de „bip-bip", semănând cu nota întreruptă a unui diapazon. Cuprinși de panică, s-au hotărât să fugă de acolo. În timp ce Barney conducea în viteză, Betty supraveghea obiectul prin fereastra deschisă a portierei. Dar acel „bip-bip" straniu continua să-i însoțească, umplând parcă tot interiorul mașinii lor. Apoi, învăluiți de toropeală, au simțit că ațipesc...

Mai târziu au auzit din nou sunetul acela insistent și, treptat, și-au dat seama că se află tot în mașină și că tot Barney era acela care conducea. Atâta doar că erau la Ashland, cu aproape 60 kilometri mai la sud de Indian Head. Trecuseră vreo două ore, timp pe care soții Hill nu știau unde și cum și-l petrecuseră...

Până acum, povestea cuplului american, nu pare a fi cu totul ieșit din comun. Astfel de evenimente se mai petrecuseră și anterior, iar pentru cei ce se interesau de problematica sau de cazuistica fenomenologiei ufologice mondiale, senzaționalul nu prea era prezent în această întâmplare. Dar povestea nu se încheie aici.

Cei doi și-au continuat drumul până acasă, foarte intrigați de cele două ore care le lipseau din memorie și, în general, simțindu-se stânjeniți de toată aventura prin care trecuseră. Sosită acasă, Betty îi povesti surorii sale tot ceea ce pățiseră pe drum. Nu a uitat nici un amănunt, iar sora sa a sfătuit-o să controleze caroseria automobilului cu ajutorul unei busole, pentru a putea detecta o eventuală iradiere a acesteia. Au constatat că plimbând-o pe anumite trasee de pe portbagajul mașinii, mica busolă reacționa nefiresc și dezordonat.

Pus în temă, un vecin i-a sfătuit pe soții Hill să se adresesze autorităților militare ale Bazei Aeriene de la Pease, aflată în apropiere. Acolo, primul lor raport a fost înregistrat cu grijă și meticulozitate. O lună mai târziu, la 19 octombrie 1961, anchetatorul Walter Webb de la NICAP îi interoga și înregistra altă serie de declarații ale soților Hill. Cu toate că cei doi impresionau prin dorința lor de a evita orice fel de publicitate, iar mărturiile pe care le făcuseră erau socotite de toți cei prezenți ca fiind de-a dreptul senzaționale, totuși cazul lor a fost clasat cu grijă de către NICAP, la Washington, D.C.

Aceste prime rapoarte întocmite de oficialități par a fi mai interesante tocmai prin *ceea ce nu conțin*. În acest sens, este evidentă lipsa de plăcere a martorilor de a vorbi cu amănunte despre experiența prin care trecuseră, informația cea mai semnificativă fiind astfel eliminată. În cazul de față, soții Hill au omis cu bună știință să dea informații despre „ființele" pe care le văzuseră, prin binoclu, la bordul ciudatului obiect. Ei erau evident jenați de cele aproximativ două ore care le „lipseau" din viață și pe care nu și le puteau explica nicicum. De fapt, așa cum avea să se stabilească mai târziu, se pare că ființele acelea, ce semănau oamenilor, dar care totuși nu erau oameni, au preluat controlul mașinii, forțând-o să iasă de pe

autostrada principală pe un drum secundar. Și într-adevăr, cei doi soți nu-și puteau aminti cum s-au comportat și ce au făcut în timpul cât au parcurs cei 60 kilometri ce separă Indian Head de Ashland...

Amnezia a continuat să-i tracaseze pe cei doi, ducându-i la tulburări fizice și mintale. Ei au început să aibă o serie de vise și de coșmaruri ciudate. În mai multe rânduri, Betty și Barney au încercat să retrăiască pățania prin care trecuseră, dar fără succes. Astfel, pe la jumătatea lui 1962, Barney devenise un om bolnav, care încerca în zadar să-și trateze tensiunea și ulcerul de care suferea. Începuse chiar și un tratament psihiatric la Exeter, New Hampshire, acțiune rămasă de asemenea fără succes.

În urma acestor eșecuri, în decembrie 1963, Barney a fost trimis la doctorul Benjamin Simon, un cunoscut psihiatru și neurolog din Boston. Raportul anchetatorului Walter Webb de la NICAP a fost comunicat și doctorului Simon, care și-a început ședințele de tratament cu soții Hill, la 4 ianuarie 1964. În urma acestor prime testări, domnul Simon a căpătat certitudinea că cei doi erau buni subiecți pentru hipnoză.

Așadar, la 22 februarie 1964, Betty și Barney Hill încep tratamentul în stare de transă profundă. Trecuseră doi ani și jumătate de la ciudata lor aventură. Toate aceste ședințe de hipnoză au avut mai mulți martori și au fost înregistrate, în întregime, pe benzi magnetice. Cei doi au fost hipnotizați și interogați separat, iar rezultatele nu le-au fost comunicate decât mult mai târziu, atunci când ele nu mai puteau influența anchetarea cazului. În esență, se pare că ei au putut fi eliberați de coșmaruri prin metoda cunoscută sub numele de Included Hypnotic Block (Blocaj hipnotic inclus), urmat de aplicarea regresiei hipnotice prin tratament intensiv. Rezultatele au fost pur și simplu uluitoare.

Dar, înainte de a merge mai departe cu povestirea aceasta, e bine să mai amintim aici câteva amănunte deloc neglijabile.

Povestea soților Hill a „transpirat" mai întâi la un ziar local, apoi a ajuns în presa națională sub titluri de-o șchioapă. Mai târziu, în 1966, a apărut în întregime în cuprinsul unei cărți a lui John G.Fuller: *Călătoria întreruptă*. Ulterior, în 1970, au

devenit disponibile anumite rapoarte radar secrete ale Bazei Air Force de la Pease, New Hampshire, aflată – așa cum am amintit deja – în apropierea locului întâmplării. Rapoartele în cauză au dezvăluit că în noaptea în care soții Hill au afirmat că s-a produs ciudata lor întâlnire, radarul Bazei Aeriene a reperat un OZN care a aterizat și apoi a plecat cu o viteză enormă, exact în zona în discuție...

Deci, sub hipnoză, cei doi au afirmat că, după ce au fost forțați să circule pe un drum secundar, niște bărbați i-au luat și i-au dus în interiorul unei nave în formă de disc. Betty și Barney au fost introduși în încăperi separate, unde fiecare dintre ei a fost examinat în întregime cu o serie de dispozitive medicale neobișnuite. Au fost „tratați bine de ocupanți, cam cum ar trata oamenii animalele de laborator". După care au fost eliberați, dându-li-se sugestia hipnotică de a nu-și aminti absolut nimic despre neobișnuita lor experiență. Se crede că acest procedeu al eliberării lor explică amnezia care a fost probabil înfrântă numai prin contrahipnoză. Experiențele medicale efectuate la bordul navei au constat în introducerea unui ac în ombilicul lui Betty Hill și colectarea de bucățele de unghii și mici fâșii de piele. Proteza dentară a lui Barney a fost scoasă, dar încercarea de a face același lucru cu Betty, care avea dinții naturali, a eșuat în mod jalnic.

Vom reda în continuare câteva din înregistrările făcute în timpul unei ședințe de hipnoză regresivă, ce s-a desfășurat în locuința doctorului Simon din Boston și la care a participat și doctorul J. Allen Hynek, cunoscut om de știință și cercetător ufolog american. Deși nu foarte reprezentative, extrasele acestea vor ilustra atât intensitatea șocului emoțional, cât și sinceritatea absolută a subiecților.

Dr. Simon: Foarte bine, acum să revenim la momentul final al excursiei făcute la Cascada Niagara, când vă întorceați și ați avut incidentul cu obiectul zburător neidentificat. Care este impresia dumneavoastră acum? Ați fost sau nu răpiți?

Barney: Impresia mea este că am fost răpiți.

Dr. Simon: Ați fost răpiți?

Barney: Da. Nu vreau să cred că am fost răpiți, așa că spun *am impresia*, pentru că așa mi-e mai ușor să accept un lucru, despre care nu vreau să cred că s-a întâmplat.

Dr. Simon: De ce ți-e mai ușor?

Barney: Pentru că spun „am impresia".

Dr. Simon: Înțeleg. Ce te neliniștește de fapt?

Barney: Prea seamănă cu o poveste fantastică. Dacă cineva mi-ar spune că asta i s-a întâmplat lui, nu l-aș crede și detest să fiu acuzat de un lucru pe care nu l-am făcut.

Dr. Simon: Pentru ce ești acuzat?

Barney: Nu sunt crezut că am făcut ceva și știu că am făcut.

Dr. Simon: Să presupunem că te-a sugestionat visul lui Betty.

Barney: Mi-ar plăcea să fie așa.

Dr. Simon: Ți-ar plăcea; ar putea să fie adevărat?

Barney: Nu... (strigând): Nu mi-a plăcut să pună lucrul acela pe mine! Nu mi-a plăcut să mă atingă!

Dr. Simon: În regulă, în regulă. Acum ei nu te mai ating, nu te ating deloc. Hai să lăsăm asta. Acum doctorul Hynek va vorbi cu voi și domnul Fuller poate să vorbească cu voi și deocamdată veți respecta instrucțiunile lor, ca și cum ar fi ale mele. Veți răspunde la toate întrebările care vă vor fi puse și veți îndeplini orice instrucțiuni date de unul din noi trei, cât timp sunteți în transă. Dar după aceea îmi veți răspunde numai mie.

(John G. Fuller, participant și el la această ședință de hipnoză, este autorul cărții „Călătorie întreruptă" care tratează cazul Hill cu lux de amănunte.)

Hynek: Barney, îți vei aminti totul limpede și-mi vei spune ce se întâmplă; tocmai ai auzit bip-bip-bip; vreau să-mi spui cu ce seamănă sunetul și apoi fiecare din voi va retrăi ceea ce se întâmplă în timp ce mergeți cu mașina pe șosea.

Deodată Barney începu să povestească, probabil din momentul în care apar umanoizii:

Barney: Betty, e acolo – e acolo, Betty! O, Doamne, asta-i innebunitor! Trec peste un pod – nu sunt pe Autostrada 3. Vai de mine! Vai de mine! Vai de mine! (Barney respiră foarte greu) Nu-mi vine să-mi cred ochilor! Pe șosea sunt oameni. Nu-mi vine să-mi cred ochilor. Nu vreau să înaintez. Nu poate fi acolo. E Luna.

Dr. Simon: Continuă, Barney. Îți amintești totul limpede – totul e limpede.

Barney: Am ieșit din mașină și intru în pădure. E o strălucire portocalie; e ceva acolo. Vai, vai, măcar de-aș fi avut pușca (pe un ton agitat, disperat). Urcăm pe bord. Aș vrea să mă năpustesc, dar nu pot. Aș vrea să lovesc, dar nu pot. Sunt emoționat... Mă împiedic și mă aflu într-un coridor. Nu mai vreau să înaintez. Nu știu unde e Betty. Nu mi-a făcut nici un rău; nu vreau să lovesc, dar voi lovi dacă cineva vrea să-mi facă rău. Sunt amorțit. Nu-mi simt degetele. Picioarele îmi sunt amorțite. Mă aflu pe masă!

Dr. Simon: Foarte bine. Poți să te oprești aici. Te afli pe masă, dar ești liniștit și relaxat și acum te odihnești până voi spune: „Ascultă, Barney". Pentru puțin timp nu vei auzi nimic din ceea ce spun eu. Betty, ce se petrece?

Betty: Mergem cu mașina. Barney frânează și frânele scrâșnesc și Barney întoarce brusc la stânga. Nu știu de ce face asta. Ne vom rătăci în pădure. Facem un viraj. (Pauză) Barney încearcă să pornească – mașina nu vrea. Acum ei vin spre noi, prin pădure. E ceva neobișnuit cu primul om care se apropie. M-am speriat, trebuie să ies din mașină, să fug și să mă ascund în pădure...

Dr. Simon: Oprește-te, Betty, oprește-te o clipă. N-ai să auzi nimic din ce spun eu.

Aici este o pauză în care Barney strigă disperat și Dr. Simon se străduiește din greu să îl calmeze. În cele din urmă se întoarce din nou către Betty.

Dr. Simon: Betty, acum poți să auzi.

Betty: Da.

Dr. Simon: Continuă.

Betty: Acum vreau să deschid ușa mașinii și să cobor, să fug și să mă ascund în pădure...

Hynek: Ai văzut vreodată ceva care să semene cu obiectul acela?

Betty: Nu.

Hynek: Era luminat de lună? Puteai să vezi luna în același timp?

Betty: Luna lumina totul în jur. Nu era chiar ca ziua, dar puteam să văd. Era pe sol și avea ca o ramă de jur-împrejur.

Hynek: Stătea pe suporturi, sau direct pe sol?

Betty: Rampa se afla puțin deasupra solului și era o rampă înclinată.

Hynek: Cât de mare era, Betty? Compară-l cu un lucru pe care-l cunoști.

Betty: Am încercat să mă gândesc la asta...

Hynek: Ce-ai zice de un vagon de cale ferată? Era mai mare sau mai mic decât un vagon?

Betty: Nu pot să-mi imaginez mărimea unui vagon. Aș zice că dacă ar ateriza pe stradă – să vedem, ar fi cam de la colțul casei până dincolo de garaj.

Hynek: La ce te gândeai în timp ce te apropiai tot mai mult de el?

Betty: Să ies de-acolo dacă pot.

Hynek: Și de ce nu puteai?

Betty: Nu puteam și atât. Eu... omul lor era lângă mine. Tot ce puteam spune era: „Barney, Barney, trezește-te". El m-a întrebat dacă îl chema Barney. Nu i-am răspuns, pentru că am considerat că nu era treaba lui. Apoi, când am ajuns – am văzut lucrul acela... știam că ne vor cere să ne urcăm în el. Eu nu voiam să urc. Le spuneam că nu merg – nu vreau să merg. Și el îmi spunea să înaintez, că ei voiau doar să facă niște teste simple. Îndată ce vor termina, mă voi întoarce la mașină.

Hynek: Ți-au spus de unde vin?

Betty: Nu.

Hynek: Ce fel de sunete emiteau?

Betty: Erau ca niște cuvinte – ca sunetele unor cuvinte.

Hynek: Cuvinte englezești?

Betty: Nu.

Hynek: Și le-ai înțeles?

Betty: Da.

Hynek: Cum explici asta?

Betty: Era – asta-i tot la ce mă pot gândi – era ca atunci când înveți franceza.

Hynek: Când înveți franceza?

Betty: Da.

Hynek: Crezi că era franceză?

Betty: Nu, dar era ca atunci când înveți franceza. Când auzi pentru prima oară un cuvânt în franțuzește, îl gândești în englezește.

Hynek: Înțeleg. Ai auzit aceste sunete într-o limbă și le-ai înțeles ca și cum ar fi fost în engleză, nu-i așa?

Dr. Simon a atins capul lui Betty și a spus: Acum îți ating capul și te vei odihni și relaxa și nu vei mai auzi nimic până nu îți ating din nou capul. Nu vei mai auzi nimic. Barney, acum mă poți auzi, ești liniștit și relaxat. Mi-ai spus că ai intrat în vehicul, nu-i așa?

Barney: Da.

Dr. Simon: Te-au dus înăuntru și te-au așezat pe o masă.

Barney: Da.

Dr. Simon: Spune-ne cum vorbeau; răspunde-i doctorului Hynek în legătură cu acest lucru.

Hynek: Barney, i-ai văzut deschizând gura și, dacă da, cât de larg deschideau gura?

Barney: Gurile lor se mișcau și am putut să le văd.

Hynek: Încearcă să-mi spui ce fel de sunete scoteau și dacă semănau cu ceva cunoscut. Există vreun animal despre care crezi că ar pute scoate astfel de sunete?

Barney: Nu.

Hynek: Cu ce semănau sunetele?

Barney: (cu voce tremurătoare) O, o, o!

Hynek: Ce gândeai despre ei, sau măcar te gândeai la ei?

Barney: Mă gândeam ce bine ar fi dacă aș putea să le trag câțiva pumni...

Hynek: Asta era în timp ce te aflai pe masă?

Barney: Da. Voiam să mă bat. Nu știam unde e Betty și totuși, de câte ori voiam să mă mișc, sau să mă zbat, lumina aceea strălucitoare din capul meu mă liniștea.

La una din ședințele de regresie hipnotică anterioare, doctorul Simon obținuse de la Betty Hill și alte amănunte interesante despre experiența prin care trecuse cu doi ani și jumătate înainte. Astfel, despre „incidentul cu harta" s-a vorbit deja destul de mult. Din cartea „*Călătorie întreruptă*" a lui John G. Fuller (despre care am amintit și în rândurile de mai sus), redăm paragraful referitor la descrierea făcută de Betty Hill asupra acestui incident:

„... l-am întrebat de unde este, pentru că îi spusesem că știam că nu era de pe Pământ. El m-a întrebat dacă cunoșteam ceva despre Univers. I-am spus că nu. Nu știam practic nimic (...). Mi-a spus că dorea să știu mai mult despre univers, iar eu i-am răspuns că doream același lucru. El traversă încăperea până într-un colț și a deschis ceva. Nu era ca un sertar, avea acolo ca o deschizătură în metalul peretelui. Am traversat încăperea și m-am sprijinit de masă. Am privit: harta era de formă alungită și avea niște puncte deasupra, răspândite pe toată suprafața. Anumite puncte erau mici, la fel ca niște gămălii de bold. Altele erau la fel de mari ca niște monede. Și erau niște linii pe anumite puncte, linii curbe mergând de la un capăt la altul. Dintr-un cerc mare plecau o grămadă de linii. Multe dintre ele mergeau spre un alt cerc foarte apropiat dar nu la fel de mare. Aceste linii erau groase. L-am întrebat ce reprezentau toate acestea. El răspunse că liniile groase erau drumuri

comerciale. Alte linii cunoscute erau locuri unde ei se întorceau ocazional, iar liniile întrerupte erau expediții. L-am întrebat atunci unde era locul său de origine, iar el mi-a spus: „Unde vă aflați voi pe această hartă?". Am spus râzând: „Nu știu". Atunci el zise: „Dacă voi nu știți unde vă aflați, nu mai are rost să vă explic de unde vin eu". El închise harta, o rulă și o repuse în spațiul din perete pe care îl închise. Mă simțeam teribil de stupidă să nu știu unde era pământul pe hartă..."

S-au făcut atunci mai multe tentative de recunoaștere a acelei hărți, prin comparație cu hărțile clasice de care dispuneau astronomii și oamenii de știință. Dar toate încercările au fost sortite eșecului. Iată însă că o învățătoare din Ohio, domnișoara Marjorie Fish, a avut ideea, citind cartea lui John G. Fuller, de a încerca ea însăși o nouă verificare a hărții, dar plecând de la un postulat cu totul diferit și de fapt mult mai logic: o hartă întocmită de presupușii „extratereștri" ar trebui, gândea ea, să arate cerul *așa cum se vede de pe steaua lor de origine și nu din sistemul nostru solar*, și să permită cu acest prilej să i se identifice originea. După domnișoara Fish, orice altă tentativă ar fi eșuat, fiind greșită din capul locului.

Odată adoptată această convingere fundamentală, o muncă formidabilă o aștepta pe tânăra femeie. Mai întâi, pentru a căuta în mod sistematic o configurație stelară deosebită, trebuie să aibă posibilitatea de a privi grupul de stele selecționate sub toate unghiurile, și aceasta de pe fiecare din ele: un model tridimensional se dovedea a fi absolut indispensabil. Aceasta presupunea construirea unui schelet metalic în care sunt suspendate sfere simbolizând stelele, respectând distanțele relative dintre ele. Deja aici, la dificultățile montajului, se mai adaugă un obstacol: distanțele interstelare sunt în multe cazuri cunoscute cu o mare imprecizie, ceea ce este deosebit de grav când este vorba de a se stabili pozițiile stelelor, unele în raport cu altele. Și nu numai că aceste date ar fi dificil în principiu de obținut – este vorba de simplă trigonometrie – dar măsurătorile precise, foarte delicate, nu pasionează în mod deosebit pe astronomii care nu găsesc aici prea mare interes. Drept urmare,

diversele cataloage de stele dau adeseori valori foarte diferite între ele.

Alegând o rază de aproximativ 50 de ani-lumină în jurul Soarelui, ca limită maximă pentru modelul său, domnișoara Fish se găsi totuși în fața a circa 250 stele pe care urma să le plaseze cu mare greutate. Sarcina părea a fi supraomenească. În afara distanței, ea a ales ca un criteriu de selecție, eliminând acele stele ce nu erau susceptibile de a adăposti viață și care erau cele mai multe, reținându-le doar pe acelea care ar fi putut avea planete în jurul lor. S-a bazat, în acest sens, pe mai multe argumente: strălucirea foarte slabă sau foarte intensă a stelelor; talia lor foarte mică sau foarte mare; variabilitate a strălucirii, eventualele planete fiind supuse unor mari fluctuații de temperatură; caracter dublu sau multiplu, planetele care s-ar fi înscris în astfel de sisteme cu orbite foarte complexe, fiind supuse unor grave instabilități de temperatură, excluzându-se formarea ființelor vii.

Să insistăm mai ales asupra acestui punct. Aceste criterii de respingere sunt legitime din punct de vedere științific și independente în sine de scopul urmărit de Marjorie Fish. Aceasta este important deoarece, după severa selecție efectuată, numai 12 stele au mai rămas în calcul. Privite începând cu una din ele, și numai cu aceasta, ele formau exact harta lui Betty Hill. Liniile leagă toate stelele posibil locuite și nimic altceva decât pe ele. Mai mult decât atât, drumul indicat de aceste linii este cât se poate de logic, în sensul că ele leagă două stele depărtate, trecând de la steaua cea mai apropiată la steaua cea mai îndepărtată.

Dar mai există și alte elemente care pledează în favoarea realității descoperirii. Astfel, în 1969, apare un nou catalog de stele, „Le Gliese", care a adus importante corecturi datelor privind atât distanța dintre stele, cât și variabilitatea sau caracterul lor multiplu. Toate modificările efectuate apropiau modelul de harta originală! Aceasta exclude categoric orice posibilitate de fraudă. Într-adevăr, în momentul în care Betty Hill desena harta, în 1964, era imposibil pentru orice pământean, cu cunoștințele pe care le avea la dispoziție atunci astronomia, să întocmească o hartă corectă.

În sfârșit, câțiva ani mai târziu, tehnica modernă a adus o nouă confirmare veridicității întregii afaceri. Astfel, doctorul David Sauders, un om de știință cunoscut și pentru studiile sale aprofundate în domeniul ufologiei mondiale, a introdus pe calculator toate datele problemei, excluzând astfel orice posibilitate de fraudă.

S-a scris enorm de mult despre întâmplarea soților Hill, în anii ce au urmat. Dintre sutele de studii efectuate, vom relua aici doar câteva aspecte relevate de Tony Scaduto într-un studiu intitulat „Cenzura cosmică", care tratează problematica OZN și din alte unghiuri decât cele deja cunoscute. Despre acest subiect vom vorbi mai pe larg în paginile ce vor urma. Deci:

„Problema care se pune nu este dacă OZN-urile sunt sau nu vizitatori din spațiul cosmic. Problema este ce sunt OZN-urile? Să o analizăm mai întâi pe aceasta și abia după aceea să le luăm în considerație provenienței.

Guvernul nostru (n.n. – american), ca și majoritatea celorlalte guverne din lume, neagă faptul că OZN-urile merită să fie studiate, chiar dacă în secret le studiază. Actualmente însă, se pare că există posibilitatea ca Adunarea Generală a ONU să inițieze un astfel de studiu. Anul trecut, un delegat care observase un OZN a cerut ca Națiunile Unite să cerceteze fenomenul – fenomen ce a refuzat să „moară" în decursul a peste un sfert de secol. Adunarea Generală a stabilit să se procedeze la o prezentare a dovezilor. Evenimentul a fost programat să aibă loc la jumătatea lui octombrie. Doctorul Hynek este consultant al acestui proiect. Programul este coordonat de către Lee Spiegel, un newyorkez care este producătorul unor emisiuni de televiziune referitoare la OZN-uri, precum și a unei înregistrări pentru casa de discuri Columbia – „OZN-urile: Factorul de credibilitate", în cadrul căreia persoanele care au văzut OZN-uri și experții științifici implicați în cercetarea OZN își descriu experiențele.

«Sperăm cu toții că Națiunile Unite vor sparge în sfârșit gheața, dispunând o investigare științifică obiectivă, la scară mondială» – afirmă Spiegel. O parte din dovezile pe care Spiegel spera să le poată prezenta, consta dintr-o declarație înregistrată a astronomului Gordon Cooper, care se referă la un film reprezentând un OZN, pe care l-a filmat echipajul său, un film care a fost ascuns, apoi trucat de către autoritățile militare americane.

Gordon Cooper nu vorbește prea des despre OZN-uri. El a dezvăluit recent că a văzut „mai multe sute de OZN-uri în Europa, în timpul în care a fost pilot de încercare", staționat în Germania Federală, în primii ani ai deceniului al șaselea. El, precum și alți piloți, au urmărit „obiecte care prezentau realmente o formă de farfurie", dar acestea se aflau la o altitudine prea mare pentru a putea fi ajunse de reactoare. Cooper a făcut de asemenea comentarii recente referitoare la unul dintre cele mai persistente zvonuri care circulă în domeniul cercetării OZN: acela că agențiile de informații au ascuns faptul că cel puțin o navă OZN a căzut pe Pământ, iar corpurile ocupanților au fost recuperate și supuse autopsiei.

«Nu aș fi crezut niciodată asemenea povești – spune dr. Hynek. Ca om de știință, am nevoie de dovezi pe care să le pot verifica. Și totuși, aceste relatări continuă să apară, repetând mereu același lucru. Cineva cunoaște pe cineva, care a adus cadavrele la baza aeriană Wright-Patterson, cineva cunoaște pe cineva care a executat autopsia, și, la capătul drumului, informațiile dispar. Respectivele persoane susțin că nu pot face o depoziție în acest sens, deoarece se află sub jurisdicție militară. Este însă greu de crezut că atât de multe persoane ar putea fabrica astfel de povești, atât de asemănătoare și compatibile. Trebuie s-o spunem încă o dată, este vorba de o părere nefondată pe dovezi palpabile, dar întreaga situație este cât se poate de compatibilă cu ideea de *secretism guvernamental* ce acoperă aceste probleme».

De-a lungul anilor au existat de asemenea rapoarte repetate asupra „oamenilor în negru" – un termen ce a început să fie utilizat pentru a denumi un straniu eveniment trăit de câteva persoane care raportează observații OZN. Doi sau trei bărbați, de obicei îmbrăcați în costume de culoare închisă, i-au vizitat pe martorii OZN. Ei au prezentat acreditări ce păreau să parvină de la o agenție de informații, sau au lăsat această impresie prin remarcile pe care le-au făcut. Ei au confiscat fotografii și alte dovezi, cum ar fi probe de sol pe care se raportase că ar fi aterizat un OZN, au avertizat că observațiile nu trebuie discutate în public și i-au înspăimântat pe martorii care făcuseră observații, apoi au dispărut.

«Încă mai primesc rapoarte despre *oamenii în negru*, spune Hynek. Din când în când primim rapoarte referitoare la încercări de intimidare. Și de această dată, totul este în concordanță cu sentimentul atât de greu de probat, deoarece dacă există dovezi, ele sunt ținute secrete... acel sentiment că organismele guvernamentale în cauză știu mai multe decât recunosc și că nu ne spun ceea ce știu.»

9.
MISTERIOȘII „OAMENI ÎN NEGRU”

Ce sunt de fapt acești „bărbați în negru” sau „oameni în negru”? Sau, mai exact, ce au constituit ei în contextul întregii istoriografii a problematicii OZN? Să ne oprim puțin asupra câtorva aspecte ale acestei afaceri, având ca punct de plecare un studiu destul de documentat al doctorului Berthold Eric Schwartz, psihiatru consultant la Essex Country Hospital Center, Cedar Grove, New Jersey, SUA. Studiul, intitulat „Sindromul Omului în Negru”, a fost publicat în trei numere consecutive din anul 1977 ale prestigioasei reviste engleze *FSR* (*Flying Saucer Review*). Redăm, așadar, în continuare, largi extrase din acest studiu.

Recent, *FSR* a publicat relatarea unei spectaculoase, posibile, teleportări implicând doi tineri din statul Maine, SUA.

David Stephens, unul dintre protagoniști, a fost implicat într-o întâmplare bizară care, sperăm noi, va fi comunicată ulterior în întregime. Această relatare s-a finalizat cu o întâmplare neobișnuită cu un om în negru, care îl implicase

pe doctorul Herbert Hopkins, medicul specialist ce a condus ședința de hipnoză cu David Stephens. Dr. Hopkins este medicul casei, are vârsta de 58 de ani și locuiește într-un frumos orășel balnear situat pe litoralul statului Maine.

Pentru a face această comunicare, voi încerca să prezint întâmplările, care i-au antrenat atât pe el, cât și pe alți membri ai familiei sale, folosind stilul de narațiune bazat nu numai pe citatele obținute din scrisorile și înregistrările doamnnei Shirley Fickett, transmise mie la puțin timp după vizita *omului în negru*, și totodată apelurile telefonice și interviurile directe cu doamna Betty Hill, care a fost de asemenea implicată în acest caz, numeroase telefoane și comunicări scrise dintre dr. Hopkins și mine, cât și interviuri înregistrate de domnul și doamna Hopkins, adăugându-se o scurtă întâlnire cu cei doi, ginerele și nora, la casa lor din Maine, de la orele 1:00 până la 7:30 p.m., din decembrie 1976. Un aspect relevant s-a confirmat de asemenea printr-un interviu cu doamna Hill la Portsmouth, New Hampshire, din 30 noiembrie 1976 și un interviu cu doamna Fickett din Portland, Maine, în dimineața zilei de 1 decembrie 1976.

1. Întâmplarea doctorului Hopkins cu un *om în negru*.

11 septembrie 1976, ora 8:00 p.m., sâmbătă.

S-a întâmplat în momentul în care eram pentru mai mult timp singur în casă. Soția și copiii ieșiseră să vizioneze un film în aer liber. Toată povestea nu prea mi-a convenit. Telefonul a sunat și am răspuns la apel. O voce bărbătească mi s-a prezentat ca vicepreședinte al Organizației de cercetări OZN din New Jersey și mi-a spus că dorea să stea de vorbă cu mine despre cazul lui Stephens David. M-a întrebat dacă eram singur și dacă mi-ar conveni ca să-l întâlnesc. Nu-i cerusem numele, ceea ce – aveam să mă gândesc mai târziu – era foarte necaracteristic pentru mine, deoarece nu mă vedeam cu nimeni când eram singur, având în vedere activitățile ilicite cu droguri din acest oraș, în aceste timpuri când a fost asasinat și un farmacist.

M-am dus imediat la ușa din spate să aprind lumina, când l-am văzut pe omul acela îmbrăcat în negru venind pe scările

verandei. Nu am văzut automobilul și, chiar dacă l-ar fi avut, nu putea ajunge atât de repede de la orice telefon public. Ciudat, în momentul acela nu mă gândisem la asta, ci am deschis ușa, el intrând pur și simplu. Era înalt, purta o pălărie tare, neagră, un sacou negru, cravată neagră, cămașă albă, pantaloni și pantofi negri. M-am gândit: „Arată ca un antreprenor de pompe funebre!" M-a frapat îmbrăcămintea sa fără cusur. Costumul său nu avea nici măcar o cută și arăta ca un manechin dintr-un magazin de confecții. Brațele și picioarele nu păreau să-i umple costumul. Dunga pantalonilor era perfectă și ascuțită ca briciul. Costumul arăta ca și cum ar fi fost îmbrăcat în acel moment. Toate de pe el păreau a fi super-perfecte. Întrebase dacă se poate așeza, iar eu i-am permis aceasta. Când se așeză, dunga pantalonului nu s-a încrețit cum ar fi fost normal...

Și-a scos pălăria și am văzut că era complet chel și nu avea sprâncene, nici gene. Fața îi era netedă, fără urme de păr. Nasul era mic, urechile mici, situate mai jos. Capul și fața aveau o paloare cadaverică, cu buzele de un roșu aprins, în contrast violent cu fața sa albă. Ochii nu erau deosebiți, dar nu aș putea spune ce culoare anume aveau.

M-am aflat la foarte mică distanță de el, circa patru metri. Nu eram înspăimântat în timp ce-l studiam și m-am întrebat care ar putea fi motivul. Când m-a întrebat de cazul Stephens, am remarcat că vorbea într-un grai inexpresiv, monoton, sacadat. Vorbea într-o engleză vorbită fără cusur, fără accent dar și fără propoziții, fără fraze, doar un șir de cuvinte. Vocea îi fusese total neutră și pasivă. După ce i-am spus de cazul lui Stephens, a afirmat cam așa: „Chiar asta am gândit și eu!" În timp ce îi relatam cazul, își puse nepăsător dosul degetelor unei mâini pe buze (purta mănuși din piele de căprioară, cenușii) și am remarcat că roșul strălucitor al buzelor sale s-a mânjit, iar dosul degetelor sale înmănușate s-a pătat cu roșu. Individul acesta folosea ruj! Mă gândeam: „Asta este un tip excentric!" Gura lui era ca o despicătură, perfect dreaptă, care se deschidea cu dificultate. Nu am putut vedea dinții. Capul părea că i se cufundă în guler. Bărbia îi era retrasă și nu-și

mișcase capul deloc, nici nu și-l întoarse, sau să-l incline, ori să facă orice altceva. Capul îi era perfect solidar cu toată partea superioară a trupului său. De fapt pot spune că tot corpul îi era imobil, exceptând membrele inferioare.

Mi-a spus că am două monede în buzunarul din stânga, ceea ce era adevărat. Mi-a zis să iau una din aceste monede și să o țin pe palma deschisă a mâinii mele. Am luat-o pe cea mai mare și am așezat-o pe palmă, privind către acest om bizar. El spuse: „Nu vă uitați la mine, priviți moneda." Am procedat astfel și, sub privirile mele, moneda se făcu de un albastru palid, apoi din ce în ce mai vag conturată, pentru ca în final să dispară cu totul. În tot acest timp, nu am simțit și nu am auzit nimic. M-am uitat la el și i-am spus: „A fost un truc dibaci." După care m-a cuprins spaima și i-am cerut să-mi aducă moneda la loc. El a spus: „Nici dumneavoastră, nici altul din acest plan nu va mai vedea vreodată această monedă."

După aceea m-a întrebat dacă știam de ce a murit Barney Hill și i-am răspuns că, după părerea mea, fusese consecința unei boli îndelungate. El mi-a zis că nu era adevărat, că Barney Hill a murit deoarece știa prea multe. M-a mai întrebat dacă știam cum a murit Barney Hill și eu i-am spus că, după câte înțelesesem, decedase după un atac de cord (informație greșită, după cum aveam să aflu mai târziu).

Mi-a spus apoi că aceasta nu era adevărat, el murise pentru că nu mai avea inimă, exact la fel cum eu nu mai am acum moneda. Asta m-a înspăimântat de-a binelea. Mi-a zis că dețin înregistrări pe bandă despre cazul Stephens precum și alte scrisori în legătură cu acest caz. Am spus că este adevărat. După aceea el mi-a poruncit să distrug benzile și orice alte scrisori și literatură ce putea avea legătură cu OZN-urile, căci puteam suferi aceeași soartă ca și Barney Hill. Mi-a spus că ar vrea să știe când o voi face, însă nu mi-a spus că el va reveni.

În timp ce pronunțase ultimele cuvinte, remarcasem că vorbirea îi încetinise și că îi scăzuse în intensitate. Lent și cam nesigur, s-a ridicat și a rostit foarte încet: „Energia mea mă părăsește. Trebuie să plec acum. Adio!"

Din patru pași a ajuns la ușa pe care i-am deschis-o. Se ținea strâns de balustradă, coborând scările pas cu pas, înainte

de a coborî fiecare treaptă, mutând un picior lângă celălalt. L-am observat cum se deplasează, nesigur și încet, până la colțul clădirii și pe drum. Era atât de nesigur, încât am crezut că ar putea să cadă. Am văzut o lumină strălucitoare inundând strada și m-am gândit că aceasta trebuie să provină de la mașina lui; dar nu se aflase acolo nici o lumină când venise. Lumina era în mod sigur mai strălucitoare decât farurile de automobil, de o culoare alb-albastru. Am fugit imediat la fereastra din bucătăria apropiată, uitându-mă afară pentru a-l observa, dar nu am mai auzit și văzut nimic, iar lumina dispăruse. M-am repezit din nou afară, la poarta din față, dar tot nu am văzut vreo mașină plecând. Părea că el a dispărut într-o cu totul altă direcție decât aceea din care venise...

Nu îmi amintesc să-i fi văzut umbra. În direcția în care plecase se afla un gard des și cred că i-ar fi fost foarte greu să treacă prin el, mai ales în ținuta aceea de sărbătoare. Dar el nu a mai apărut. Am stat pe loc privind o bucată de timp, observând cu atenție strada, așteptând să iasă, dar el nu a apărut și nici o mașină nu a părăsit șoseaua. Două sau trei mașini au trecut între timp și cred că nu l-aș fi scăpat din vedere.

Am fost foarte tulburat de această întâmplare și am lăsat toate luminile aprinse. Întrevederea durase cam 20 de minute, timp în care nu am sesizat nici un fel de miros. Când a venit în casa mea, câinele lătrase, ca apoi să-și pună coada între picioare și să se ascundă în coteț, ceea ce la el era un comportament neobișnuit. O pisică cu patru pui nou născuți, ca și o pisică persană care se aflau în casă, păreau a fi neafectate.

Când cei doi fii ai mei împreună cu soția s-au întors de la cinematograf, cam după o oră și jumătate, le-am povestit despre toată această pățanie. Fiul meu mai mare a propus să căutăm pe drum urme și luând o lanternă a ieșit, găsind chiar în mijlocul drumului o serie de urme care se prezentau ca o amprentă a unui mic tractor-macara. Aceste urme nu erau prea late și aveau numai aproximativ un metru lungime. Nu a găsit nimic altceva în afara acestor urme. Nici un model de automobil nu ar fi avut posibilitatea să le imprime, deoarece carosabilul era prea îngust pentru ca vreo mașină să circule pe el. Pe de altă parte,

erau prea adânci și prea distincte pentru a fi făcute de o motocicletă. Urmele erau deja șterse a doua zi, deși nimeni nu folosise peste noapte drumul carosabil.

Am reintrat în casă, iar familia m-a zorit să fac ceea ce îmi spusese omul: am șters cele patru benzi, apoi le-am aruncat în focul din cămin. Am ars de asemenea câteva articole despre OZN-uri și am fost convins că am curățat totul. Apoi am chemat-o pe Shirley Ficket cerându-i să ia contact cu *National Enquirer* ca să le spună că nu mai doresc să se publice nimic despre cazul Stephens. Mi-a părut rău foarte rău că am distrus benzile acelea! Ele chiar că nu aveau cu ce să dăuneze cuiva, dar mă străduiam ca totul să fie în ordine și eram într-adevăr înspăimântat în acele momente. Dormisem bine în noaptea aceea, dar după o săptămână am început să am coșmaruri care se tot repetau și în care vedeam fața creaturii făcându-se din ce în ce mai mare, venind tot mai aproape. După încă o săptămână coșmarurile au încetat cu totul și nu au mai revenit de atunci. Am avut o sumedenie de neplăceri între timp cu telefonul: odată era întrerupt, apoi se auzeau „clicuri" urmate de zgomote de fond care indicau că linia era deschisă undeva la un alt telefon; dar niciodată nu am auzit voci străine. Totuși, alți indivizi interveneau în conversația mea telefonică. În prezent, telefonul nu-mi mai este deranjat și sper că s-a terminat cu asta...

Doamna Madeline Hopkins, soția medicului și cei doi fii ai lor cu nurorile, au certificat întru totul relatarea. Doamna Hopkins și-a adus aminte cât de surprinsă a fost ea și cei doi fii când s-au reîntors acasă: „Toate luminile ardeau, la poartă, în camera din față, peste tot. Ne-am zis că ceva se întâmplă, așa că John (fiul) a intrat ca să afle. L-am văzut pe soțul meu la masă, pe care se afla o armă. L-am întrebat ce se întâmplă, iar el a început să-mi povestească. Am zis: La ce-ți folosește arma, dacă el a făcut să dispară o monedă? Aș fi dorit să fi fost aici, dar cred că în acest caz, el (omul în negru) nu ar mai fi venit."

2. Un bărbat și o femeie ciudată îi vizitează pe fiul și nora doctorului Hopkins.

Dr. Hopkins își continuă relatarea: Iată descrierea bizarului caz al lui John și Maureen Hopkins, fiul meu mai mare și soția sa.

Vineri, 24 septembrie 1976. Ora apelului telefonic: 7:30 p.m. (era întuneric). Timpul era senin, uscat și rece, aerul calm. A răspuns la telefon Maureen. Numele dat de interlocutor era Bill Post. I se adresase pe nume și afirma că este prietenul unui alt prieten care îl cunoștea pe John, dar nu putea stabili cine era persoana respectivă. Susținea că era din Conway, New Hampshire și se afla la magazinul universal din Biddenford. A întrebat dacă erau singuri și dacă erau ocupați, deoarece dorea să știe dacă împreună cu însoțitoarea sa ar fi putut să-i întâlnească. La un moment dat, un zumzăit pronunțat s-a auzit în receptor și vocea omului a sunat distorsionată. Dorea să afle locul unde se puteau întâlni și întrebă: „Nu este acolo pe aproape vreun McDonald's?" Spunea că se afla la centrul comercial King și că ar putea fi acolo în cinci minute. Fusese o zi de vineri, era seara, iar traficul pe șoseaua națională era foarte aglomerat și lent în acea zonă. Chiar în condiții ideale i-ar fi fost imposibil: îi trebuiau cel puțin 25-30 de minute, în acele condiții, să ajungă unde trebuia.

Străinul îi descrisese mașina lui Maureen prin telefon, spunând că avea un număr temporar de New Jersey. S-au întâlnit destul de repede și au constatat că plăcuțele de identificare nu aveau nici litere, nici numere, menționând numai „Temporary N.J., 1975"! Omul l-a întrebat pe John unde ar putea sta de vorbă, iar John a propus să meargă împreună la ei acasă. Au plecat fiecare din ei în mașinile lor, dar pe parcurs, din cauza stopurilor și a circulației intense, s-au pierdut unul de altul. După un timp, John a constatat că străinul se afla din nou în spatele său și s-a gândit că această persoană era foarte familiarizată cu zona aceea, știind cum să taie scurtăturile și să ocolească semafoarele. Până la urmă au ajuns cu bine la domiciliul lui John.

Bărbatul era însoțit de o femeie. Păreau a fi doi albi în jurul vârstei de 40 de ani. El era înalt și bine legat, cu părul de culoare închisă, tăiat scurt și pieptănat drept în jos, stil nemaiîntâlnit de mulți ani. Purta o cămașă cu mânecile scurte de culoare cafenie, cu nasturi asortați, deschisă la gât și fără cravată.

Pantalonii erau brun închis, perfect călcați și cu manșetele largi. Pantofii nu prezentau nimic deosebit. Purta ochelari cu rame întunecate. Nasul și nările erau mici, ochii aparent normali de culoare închisă, urechile de mărime mijlocie, așezate mai spre spate. Vocea îi suna înalt, cu o nuanță nazalizată. Tenul era deschis. Părea a fi destul de agitat, era foarte vorbăreț, fără a spune de fapt prea multe despre ceva anume.

Însoțitoarea lui avea talie obișnuită, cu un abdomen destul de pronunțat. Avea sânii mici, fermi, destul de coborâți și nu purta sutien. Purta o bluză complet albă, o fustă în culorile alb și negru dintr-un material necunoscut (părea să fie sintetic), ciorapi din nylon, pantofi negri, cu tocurile mici, așa cum nu se mai văd acum. Vorbea foarte puțin, cu o voce plângăreață. Era excesiv de fardată, peste standardul actual, inclusiv buzele foarte roșii. Când stătea drept, părea că se afla în afara centrului de greutate față de orizontală, picioarele dând impresia că îi sunt anchilozate din șold. Față de însoțitorul ei, mergea cu pași foarte mici și se apleca mereu înainte dând impresia că e gata-gata să cadă. Nu purta ochelari și ochii ei albaștri păreau să fie normali. Nasul era foarte ascuțit. Urechile erau mici, plasate mult către spate; părul de un blond foarte spălăcit, adunat la ceafă într-un fel de coc. Amândoi aveau mai degrabă o înfățișare demodată, ca în urmă cu mai bine de 20 de ani.

Când John și străinii sosiră, Maureen urmărea programul TV subacvatic cu Jacques Cousteau. Bărbatul a făcut o remarcă asupra tipului de submarin, spunând că este ceva rudimentar. El a zis că activitatea desfășurată sub apă, așa cum se vedea pe ecran, era o joacă de copil.

În continuare vizita aceasta a avut un caracter foarte straniu. Străinul a pus o serie întreagă de întrebări fără noimă, încercând să-l descoasă pe John despre viața lui cotidiană, făcând dovada faptului că avea cunoștință și despre o serie de detalii intime ale vieții lor de familie. Cunoștea chiar foarte bine și împrejurimile, dând detalii amănunțite asupra drumurilor ce puteau fi folosite mai eficient pentru a se ajunge cu mașina în anumite zone. Pe Maureen a întrebat-o cum este ea constituită și dacă nu are fotografii care s-o reprezinte în pielea goală.

Evident, soția lui John s-a simțit foarte ofensată de această cerere.

Foarte ciudat a fost și felul în care au plecat cei doi. Femeia s-a ridicat în picioare spunând că dorește să plece. Însoțitorul ei s-a ridicat și el, dar nu se putea urni din loc. Ea i-a repetat de mai multe ori că vrea să plece; dar el nu se mișca. În cele din urmă, ea îi spuse lui John cu vădită disperare: „Vă rog, mișcați-l, eu nu-l pot mișca!" Deși se afla mai aproape de ușă decât ea, nu-i împiedica ieșirea. La un moment dat, bărbatul păru că vrea să se așeze din nou, dar deodată o luă din loc, urmat de femeie, deplasându-se în linie perfect dreaptă din locul în care stătuseră. Nu și-au luat rămas bun în nici un fel...

Cu circa o săptămână înainte de această ciudată vizită, cât și în săptămâna următoare ei, John nu a mai putut dormi normal. Deși a folosit o serie de tranchilizante, acestea nu prea au avut efect asupra lui. Celălalt frate al lui, ca și soția acestuia, nu au avut de suferit nici un fel de urmări ale vizitei celor doi indivizi.

După ce au mai trecut câteva săptămâni, bărbatul a telefonat din nou, vorbind cu Maureen. I-a cerut scuze pentru comportarea sa și pentru orice s-ar fi putut întâmpla în timpul vizitei lor. Și-a exprimat regretul, afirmând că nu se va mai repeta, întrebând dacă ar mai putea sta din nou de vorbă. Maureen i-a tăiat-o scurt, spunând că nu vrea să mai aibă de-a face cu oameni ca ei...

Familia doctorului Hopkins a fost implicată, atât înainte, cât și după întâmplările descrise aici, într-o serie întreagă de evenimente cu caracter paranormal: coșmaruri și previziuni ce aveau să se adeverească în timp, teleportări de obiecte, fotografieri psihice, convorbiri și captări cu voci ale unor persoane defuncte etc. Dar nu ne vom ocupa aici, cel puțin deocamdată, de aceste aspecte, ele urmând a face ulterior obiectul unui studiu separat. Cu atât mai mult cu cât ne afirmăm convingerea că fenomenul OZN – cu tot bagajul său de enigme și întrebări rămase fără răspunsuri – nu poate fi studiat și înțeles decât numai cu studiul în paralel al parapsihologiei.

10.
„CAZUL BENDER" – ENIGMA UNEI EXISTENȚE.

În același context al „oamenilor în negru", ne vom ocupa în continuare de cazul Bender. Mulțumim și pe această cale distinsului cercetător ufolog brașovean Mihai H. Danciu, care ne-a pus la dispoziție materialul care urmează.

În seara zilei de 30 iulie 1952, Albert K. Bender primi un telefon ciudat în timp ce se afla singur în locuința sa. La repetatele lui întrebări nu se auzi nimic la celălalt capăt al firului, dar simți brusc o durere frontală puternică și o amețeală neobișnuită. În acel moment își dădu seama că recepționează un mesaj telepatic: i se transmitea să nu se mai ocupe de studierea fenomenului OZN. Apoi auzi un bâzâit în receptor, după care veni tonul. Făcând o simplă verificare la centrala telefonică, i se spuse că numele lui nu fusese cerut de nimeni în ultimele minute...

Într-adevăr, cu puțin timp în urmă, Bender pusese bazele organizației I.F.S.B. (în traducere: Biroul Internațional de Studiere a OZN-urilor), înființată la Bridgeport, Connecticut, în aprilie 1952.

Într-o seară, întorcându-se acasă după ora 23:15 de la un film și trecând printr-o porțiune pustie și întunecoasă, avu din nou aceeași senzație de amețeală, începu să-l doară fruntea puternic și receptă un mesaj asemănător, în care i se spunea să nu se mai ocupe de I.F.S.B. Ajuns acasă, când deschise ușa camerei sale, îl izbi un miros puternic și neplăcut, ca de sulf, greu de suportat. Toate dosarele organizației I.F.S.B. erau răvășite, iar aparatul de radio era deschis, însă nu se auzea nimic, decât un zgomot de fond. Nu-și amintea să-l fi lăsat deschis când plecase. Însă Bender nu luă în serios aceste „semne", ci continuă să se ocupe de fenomenul OZN și de organizația înființată, publicând în continuare articole din ce în ce mai interesante în revistele de specialitate.

Într-o seară de noiembrie se afla într-o sală de cinematograf. Pe la jumătatea filmului, pe locul din dreapta lui simți prezența cuiva, deși nu auzise pe nimeni intrând, înaintând printre rânduri și așezându-se. Întoarse capul și tresări surprins când văzu un bărbat îmbrăcat în negru, care-l privea cu ochi sclipitori, ca ochii de pisică în noapte! Parcă erau două beculețe aprinse, făcând ca fața să-i pară foarte întunecată. Bender simți o amețeală și închise ochii. Când îi deschise din nou, omul dispăruse fără să facă vreun zgomot. Apoi, după câteva secunde, apăru din nou, de data aceasta în stânga! Bender se sculă enervat și se mută în altă parte a sălii. Dar nu după mult timp simți parcă o arsură în ceafă și, întorcându-se, văzu din nou ochii aceia privindu-l fix. Se ridică și se duse să cheme supraveghetorul, dar când se întoarse cu acesta, necunoscutul nu mai era acolo, iar lumea se uita liniștită la film. Bender renunță să mai vizioneze filmul și porni iritat spre casă. În dreptul unei vitrine cu discuri se opri, căutând ceva ce-l interesa. Atunci simți din nou arsura la ceafă și întorcându-se, îl revăzu pe necunoscutul cu ochii strălucitori la numai câțiva pași de el. În acel moment avu senzația clară că ființa aceasta nu era un simplu necunoscut, ci era, parcă, o ființă din altă lume!

Apoi, într-o altă seară din februarie 1953, după o ședință a organizației I.F.S.B. care se ținuse la Bender acasă, acesta se

îndrepta spre camera lui, când observă o lumină ce venea de acolo. Deschise ușa și rămase încremenit în prag când văzu în mijlocul camerei o lumină albăstruie puternică ce începu să se risipească la apariția lui, apoi dispăru treptat, dar în urmă se mai zăriră o clipă două luminițe strălucitoare. În martie 1953, conducerea organizației I.F.S.B. propuse să se facă o încercare de contactare a extraterestrilor, deoarece în perioada aceea se discuta foarte mult despre OZN-uri, care fuseseră văzute de multă lume, după cum arătau diversele rapoarte publicate în ziarele locale. Astfel, experimentul urma să se desfășoare în Ziua C (Ziua Contactului) și consta în aceea că toți membrii I.F.S.B. urmau să se concentreze asupra unui mesaj pe care să-l transmită mental în spațiul extraterestru.

În data de 15 martie 1953, când se stabili Ziua C, Bender se afla și el în camera lui și la ora șase începu să se concentreze asupra mesajului următor: „Către echipajul navei interplanetare! Către echipajul navei interplanetare care ține sub observație planeta noastră numită PĂMÂNT. Noi, membrii I.F.S.B.vrem să luăm legătura cu voi. Suntem prietenii voștri și vă rugăm să veniți pe Pământ. Vă vom întâmpina cu prietenie. Vom face tot posibilul să ne înțelegem cu voi..." etc.,etc. Repetă mesajul de trei ori, concentrându-se cât mai tare. Apoi simți o răceală în tot trupul și o durere acută de cap. Se detașă parcă de trup și se simți plutind la câțiva metri deasupra patului. Atunci i se comunică următorul mesaj: „Te urmărim de mai multă vreme... Nu mai încerca să ne tulburi, deoarece avem de îndeplinit o misiune pe Pământul vostru... Suntem printre voi..."

Revenindu-și din starea de plutire, Albert Bender crezu la început că visase. Era ora 18:05, deci totul durase numai cinci minute. Aparatul de radio era deschis... Atunci luă hotărârea să scrie tot ce i se întâmplase în ultimul timp. Pusese hârtia într-un plic și îl închise într-un birou. În tot acest timp în cameră simțise un puternic miros de sulf, cu toate că geamul era deschis, iar mirosul persistă încă multe zile. Dar nu avu curajul să cheme pe nimeni și nici să povestească cuiva despre cele petrecute, de teamă să nu fie luat drept nebun. După câteva

zile luă hotărârea să expedieze plicul la Pentagon, la Washington, dar nu mică-i fu mirarea când constată că plicul dispăruse din sertarul în care îl încuiase!

În iulie, Bender plecă în concediu. La întoarcere, într-o seară caldă de vară, când intră în casă, găsi în cameră mirosul de sulf și aparatul de radio deschis. Îl cuprinse o stare de amețeală și se așeză pe pat. Simți că o putere necunoscută pune stăpânire pe el, apoi se trezi în cameră cu *trei bărbați îmbrăcați în negru* purtând niște pălării cu boruri largi, care le acopereau jumătate din figură. De sub boruri se vedeau doar ochii, strălucitori, ca niște beculețe aprinse...

Bender auzi în interior o voce care-i spunea că el fusese ales pentru a fi contactat de o civilizație extraterestră, care se afla pe Pământ într-o misiune importantă. Era rugat să nu spună nimănui nimic și să se supună întocmai instrucțiunilor primite. Urmau să-i dea o plăcuță metalică pe care, dacă o strângea în pumn, ar fi putut să o folosească în cazul când voia să intre în contact cu ei. Trebuia doar s-o țină strâns în mână, să deschidă aparatul de radio și să spună: „KAZIK". Urmau să se mai întâlnească peste două zile, la aceeași oră. Apoi, unul din ei deschise aparatul de radio și-l potrivi între două posturi care emiteau în acel moment. Bender îl întrebă mental de ce face aceasta și i se răspunse că numai așa putea să se întoarcă la bază.

Rămas singur, Bender se trezi că ține în mână o plăcuță de metal rotundă, bombată la mijloc. Era făcută dintr-un metal neobișnuit și strălucitor. O examină cu atenție, apoi o încuie într-o cutie, cu gândul că a doua zi va relata oficial toată întâmplarea și va prezenta plăcuța de metal drept mărturie a veridicității spuselor sale. La gândul acesta adormi mai liniștit. A doua zi de dimineață se duse direct la cutia respectivă, o descuie în grabă și... rămase stupefiat: plăcuța nu mai era acolo! Parcă cineva îi citise gândurile și îl oprea în felul acesta de a mai face publică întâmplarea ciudată prin care trecuse.

După alte două zile, aflat în camera lui, Bender aștepta cu nerăbdare reîntâlnirea cu cei trei extratereștri. Totul i se părea un vis, mai curând un coșmar. Din curiozitate, se duse și deschise cutia: plăcuța metalică era la locul ei, mai strălucitoare

ca niciodată! După primul moment de surpriză, primul lui gând a fost să o arate cuiva, oricine ar fi el. Dar în acel moment, metalul căpătă o culoare roșu-sângeriu și se înfierbântă atât de tare, încât trebui să-i dea drumul din mână. Ajunsă pe podea, plăcuța își reluă aspectul inițial. Atunci își dădu seama că nu va putea dovedi realitatea celor petrecute cu două zile înainte. Se aplecă, ridică plăcuța și se hotărî să-i cheme pe cei trei necunoscuți.

Deschise aparatul de radio și repetă de mai multe ori: „KAZIK". După câteva secunde i se făcu foarte frig, tâmplele începură să-i zvâcnească puternic și simți cum pune stăpânire pe el o forță extraordinară. Se întinse pe pat și simți că devine ușor și începu să plutească. După câteva secunde se trezi înconjurat de o lumină strălucitoare. Se afla într-o cameră imensă, circulară, cu bolta transparentă. Parcă era în interiorul unei „farfurii zburătoare". Pereții erau strălucitori, ca din oțel inoxidabil. Era imobilizat într-un scaun din același metal, iar în fața sa era un ecran tubular. Se mai afla alături și o ființă asemănătoare cu cei trei bărbați în negru, care, privind fix la el, începu să-i explice niște imagini care apărură pe ecran. Una dintre aceste imagini prezenta planeta de pe care venise nava extraterestră, planetă care făcea parte dintr-un sistem solar mult mai vechi decât al nostru. Veniseră pe Pământ pentru a-și procura din mările noastre o substanță care era vitală pentru ei.

Apoi Bender tresări când văzu pe tot ecranul un monstru înfiorător, greu de descris: era unul din locuitorii planetei îndepărtate în adevărata lui formă. Se prea poate ca și pământenii să arate așa peste câteva sute de mii de ani – îi sugeră prezentatorul. Dacă oxigenul din aer va fi din ce în ce mai rar, pământenii vor trebui să se adapteze la orice amestec de aer. Modificările mediului vor duce implicit la modificările organismelor umane de pe Terra. Lui Bender i se mai spuse că pe planeta necunoscută există ființe de trei sexe: două la fel ca pe Pământ și al treilea îl formează „exaltații", care sunt ființe dotate excepțional. Există acolo un control foarte riguros al populației, femeile depun ouă, care sunt păstrate și clocite numai când asupra planetei se abate „Marele întuneric", când mor foarte mulți locuitori.

Apoi începu să se facă întuneric și peste câteva secunde, Bender se afla din nou în camera lui, ținând în mână plăcuța de metal. Fusese transportat în interiorul unei nave extraterestre timp de o jumătate de oră și își dădea seama că nimeni n-o să-l creadă.

În august 1953, Bender primi o altă vizită din partea celor trei bărbați în haine negre. Se trezi într-un loc necunoscut, despre care ei spuneau că este sub pământ, în Antarctica. Se aflau într-o încăpere mare, luminată foarte puternic și care părea a fi construită din gheață. După câteva secunde apăru în încăpere un bărbat îmbrăcat într-un costum auriu. Avea părul alb, strălucitor, care contrasta cu pielea, de un maroniu lucios, ca un bronz puternic. Avea o figură frumoasă, aproape pământească și era bine legat la corp. Era *Exaltatul*, o ființă bisexuată. El conducea baza pe care se aflau. Cei de față se înclinară în fața lui și se apropiară pe rând de el, lipind de fruntea lui o bucățică plată de metal pe care o avea fiecare în mână. Făcu și Bender la fel, iar în momentul în care îi atinse fruntea cu plăcuța lui de metal, simți o energie puternică trecându-i prin brat și ajungând la tâmple. Entitatea se arătă foarte prietenoasă și gata să răspundă la întrebările pământeanului. Bender află astfel că acești extratereștri veniseră pe Pământ în anul 1945, pentru a lua apă din mările de aici, care să fie prelucrată într-unul din laboratoarele lor înființate pe Pământ, pentru a obține o substanță vitală pentru ei. Urmau să rămână 15 ani pe Pământ, schimbându-și echipajul o dată la doi ani. Nu aveau intenția să facă vreun rău pământenilor, dar fuseseră nevoiți să sperie oamenii, iar uneori chiar să-i ucidă, când nu a fost altă soluție. Fuseseră răpiți mulți pământeni și duși pe planeta îndepărtată pentru experimente. Nici unul din ei nu rezistase condițiilor de acolo, deci nu aveau nici un exemplar viu.

I-au fost prezentate mai multe imagini pe un ecran cinemascop tridimensional, înfățișând evoluția Universului, catastrofa care pustiise planeta Marte în urma invaziei unei alte civilizații, apoi imaginea unui oraș de pe planeta lor și în sfârșit imaginea unei arme. După ce arma era descărcată și ținta atinsă, încărcătura se reîntorcea pe țeavă, printr-o mișcare încetinită...

Lui Bender i se spusese că aceasta era ultima lui întâlnire cu ei, că nu avea voie să destăinuie nimănui secretul lor decât atunci când ei nu vor mai fi pe Pământ, iar el va ști că au plecat când va dispărea plăcuța metalică din locuința lui. La despărțire, Bender îl rugă pe „exaltat" să-i dea o dovadă că ei există cu adevărat și că nu este totul rodul unei halucinații de-a lui. I se spuse că nu peste mult timp, aproape de casa lui va apărea o navă mică de-a lor, care va purta cu ea una din armele prezentate și se va atinge o țintă de mică importanță.

Revenit pe Pământ în data de 20 august, Bender citi într-un ziar local că în data de 19 august 1953 avusese loc o explozie ciudată pe strada Middletown, aproape de Front Street, însoțită de apariția unui obiect zburător neidentificat. La anchetă se descoperise o gaură destul de mare într-un panou de tablă, fără să se afle cum apăruse gaura respectivă acolo. Ancheta fusese condusă de August C. Roberts de la sectorul investigații. Acesta se deplasase la New Haven pentru a examina tabla indicatoare găurită. Nu se găsiseră urme de metal ars sau alte semne care să ateste că ar fi avut loc o împușcătură. La o cercetare mai atentă a marginilor din interior se descoperise, încorporat în structura metalică, un fel de reziduu, care fusese imediat supus cercetărilor, dar nu se comunicase încă rezultatul analizei. Se găsise și o martoră, o vecină de-a lui Bender, care declarase că văzuse în dimineața zilei de 19 august 1953, ora 9:00, o lumină puternică trecând pe lângă fereastra ei și aproape imediat auzise o explozie lângă casă. Dorind să afle despre ce este vorba, martora s-a apropiat de tabla indicatoare și a văzut că iese fum din orificiul apărut în centrul ei. De jur-împrejur se simțea un puternic miros de sulf...

Acestea au fost straniile evenimente petrecute cu Albert K. Bender și cu cei trei bărbați în negru. Se pare că nu există nici o dovadă a trecerii lor pe pământ, în afara orificiului din tabla indicatoare și de durerile de cap îngrozitoare de care Bender nu a reușit să mai scape niciodată...

Ceva mai târziu, la 24 iunie 1967 (se împlineau în această zi exact două decenii de la întâmplarea lui Kenneth Arnold!), un cunoscut cercetător ufolog, Dominic Lucchesi, afirma că

Bender, după vizita celor trei oameni în negru, părea un om cu totul schimbat. „Era speriat și – mai târziu – a suferit de dureri de cap îngrozitoare care, pretindea Bender, erau controlate de ei ! Ori de câte ori se gândea să rupă tăcerea, durerea de cap se instala cu violență."

„Cei trei oameni îmbrăcați în negru i-au interzis să vorbească și el nu îndrăznește să o facă" – a adăugat August C. Roberts, un alt celebru ufolog american. El continuă: „Azi, Bender conduce un motel în California. El refuză să discute despre farfurii zburătoare."

La rândul său, Bender avea să declare, atunci prin anii 60: „Când oamenii vor afla adevărul despre OZN-uri se vor petrece schimbări dramatice. Știința va primi o mare lovitură."

Neozeelandezul John H. Stuart, a găsit o piesă căzută de pe un OZN în timpul unei apariții a acestuia în apropierea sa. În noaptea imediat următoare, a primit vizita unui om îmbrăcat în negru, care l-a anunțat că *are mai multe drepturi* decât Stuart la piesa din metal de culoare gri-deschis. Omul în negru i-a spus multe lucruri lui Stuart despre farfuriile zburătoare... „poate prea multe pentru liniștea mea personală" – i-a scris Stuart lui Gray Barker, un alt cercetător american din domeniul ozenologiei. „Cred că e ușor de înțeles de ce mi-a spus toate astea – scrie același Stuart. A făcut-o cu scopul de a mă îngrozi de moarte și a reușit! Trebuie să recunosc că am rămas foarte înspăimântat după plecarea acestui personaj."

În cartea sa *Ei știu prea multe despre farfuriile zburătoare*, Gray Barker afirma: „Am sentimentul că într-o bună zi cineva va bate la ușa mea."

Unii cercetători au impresia că o bună parte dintre colegii lor, care n-au ținut seama de amenințări, au plătit cu viața curajul de á fi vorbit...

Într-o „scrisoare deschisă către toți cercetătorii OZN", publicată într-un număr din 1971 al revistei *Saucer Scoop*, John Keel își exprimă părerea că oamenii în negru sunt „brațul inteligent al unui grup ostil". După discutarea a diferite tipuri de contacte, Keel merge mai departe, afirmând că el îi consideră

pe oamenii în negru „teroriști profesioniști". Iar una din multele lor îndatoriri este „hărțuirea cercetătorilor OZN amestecați în cazuri care pot lăsa să se vadă prea mult din adevăr" – spune Keel. Cercetarea acestor cazuri l-a dus la descoperirea unor abuzuri în care anumiți cercetători au fost răpiți de trei oameni aflați într-un automobil negru. Cercetătorul remarcă faptul că „aproape totdeauna sunt *trei* oameni" care supun victima unei operațiuni de convingere, ce le produce o „amnezie de mai multe zile". Un contact zilnic violent este necesar în tratamentul de convingere... afirmă Keel.

După părerea lui, oamenii în negru au vizitat și au redus la tăcere opt familii în luna mai 1967, în Washington. Iar în iunie, același an, mai multe cămine din Long Island au fost gazdele lor fără voie. „OZN-iștii nu vor ca noi să știm de unde vin ei – a declarat Keel. Ei au impus tăcerea încă din 1897!" (Keel a explicat această referință declarând că primul om în negru a apărut în 1897, în Texas, când, după relatarea unui ziar, niște „cioburi" au căzut dintr-o misterioasă navă aeriană. În ziua următoare, un om îmbrăcat în negru a sosit în oraș și a cumpărat ciudatele fragmente. (n.n.: Fără îndoială, cercetătorul american se referă la incidentul din orașul texan Aurora, care s-a petrecut la 17 aprilie 1897 și despre care noi am amintit deja în primul volum al „Muzeului observațiilor ciudate" intitulat *OZN – istorie stranie și adevărată*, pp.84-86).

Colonelul George P. Freeman, *reprezentantul Pentagonului* pentru „Project Blue Book" (Proiectul Cartea Albastră) declară: „Noi am verificat unele din aceste cazuri și acești oameni n-au nici un fel de legătură cu Air Force". Iar lui John Keel, colonelul G.P. Freeman îi declara: „Ne-ar face plăcere să prindem unul. Din păcate, urma este întotdeauna prea veche când cazul ajunge la urechile noastre. Dar noi încă încercăm."

Urmărirea întreprinsă de agențiile guvernamentale americane nu a prea încetinit activitățile acestor indivizi ciudați.

În primăvara anului 1968, patru așa-ziși „ofițeri" din Air Force i-au adunat pe civilii și polițiștii care fuseseră martorii unei activități OZN în Wanaque, New Jersey, și i-au convins că „de fapt nu văzuseră nimic". Cetățenilor din Wanaque li s-a

interzis categoric să discute cu oricine despre acele apariții...

Californianul Rex Helfin a reușit să ia câteva fotografii foarte interesante ale unui OZN. Câteva zile mai târziu, Helfin a fost vizitat de către un individ cu acte în regulă de la North American Air Defense. Falsul investigator NORAD a cerut și a primit de la Helfin originalul fotografiilor și clișeele.

În aprilie 1966, doi elevi din Norwalk, Connecticut, au fost urmăriți de un OZN care zbura la mică altitudine. A doua zi, la școala băieților a apărut un om care s-a prezentat directorului drept reprezentant al „unei agenții guvernamentale atât de secrete, încât nu-și poate spune nici numele". Misteriosul „agent" i-a interogat pe cei doi băieți timp de aproape trei ore!

Binecunoscutul autor al cărții de mare succes *Farfuriile zburătoare – o chestiune serioasă*, Frank Edwards, cunoscut și ca realizatorul unor foarte populare programe radiofonice, a scris destul de mult despre „complotul" oficial montat împotriva lui pentru a-l forța să tacă.

Înainte de a se ocupa de OZN-uri, Frank Edwards a condus un program de radio foarte apreciat, patronat de Federația Americană a Muncii. El a fost sever avertizat că va trebui să abandoneze problema OZN-urilor. Edwards a continuat și... a fost concediat! În pofida miilor de scrisori de protest împotriva concedierii și reducerii lui la tăcere în problema OZN, fostul său patron nu a revenit asupra deciziei de concediere. Când reporterii l-au întrebat pe George Meany, președintele AFL (American Federation of Labor), de ce a fost dat afară Edwards, Meany a răspuns scurt: „*Pentru că vorbea prea mult despre farfuriile zburătoare!*" Edwards a aflat mai târziu că încăpățânarea sa de a vorbi mereu despre OZN-uri, a iritat Departamentul Apărării, iar acesta a făcut presiuni asupra AFL.

Tăcerea lui Frank Edwards a fost numai temporară. În curând, el a condus un nou program de radio care se ocupa în exclusivitate de farfuriile zburătoare și de alte fenomene conexe.

Vestea morții subite a lui Frank Edwards i-a consternat pur și simplu pe delegații adunați la *Congresul Științific al*

Ozenologilor, care se ținea la New York City Hotel Commodore, la data de 24 iunie 1967. Data era semnificativă. Așa cum aminteam mai sus, cu exact 20 de ani în urmă, Kenneth Arnold văzuse câteva ciudate obiecte zburătoare lângă Mount Rainier, Washington și introdusese în limbaj termenul de „farfurii zburătoare".

„Edwards a fost avertizat să abandoneze investigațiile", a sugerat unul dintre delegații la Congres. „A fost vizitat de aceiași oameni în negru care l-au forțat să tacă pe Albert K. Bender". „Absurd! – a spus un altul. Frank era bolnav de șase luni. În afară de asta era surmenat și muncea prea mult. E normal că inima unui om de 50 de ani a obosit și nu a putut ține pasul cu felul de viață al lui Edwards." „Nu-i adevărat! – a susținut un altul. Frank n-a fost niciodată bolnav. Citește necrologul. Acolo scrie că moartea s-ar datora în aparență unui atac de inimă. Câți alți cercetători n-au murit din cauza a ceva aparent?"

Jack Robinson, editor adjunct la *Saucer News*, a spus: „De două ori o voce de tip electronic, categoric neumană, mi-a ordonat să încetez orice cercetare referitoare la OZN-uri. Semăna cu vocea ciudată care putea fi produsă de o mașină. De fiecare dată când suna telefonul, mesajul era același: „Încetează orice cercetare referitoare la farfuriile zburătoare".

La întrebarea dacă aceste relatări sunt efectul unei iluzii individuale sau al unei imposturi organizate, s-au primit declarații din aproape toate colțurile Statelor Unite. Iată în continuare o relatare tipică despre o astfel de mărturie scrisă, expediată revistei *Saucer Scoop*:

„... Și acum, despre Organizație: am lucrat pentru ei timp de patru ani. Ei au luat prima oară legătura cu mine după ce am fost martorul a două ciudate apariții OZN – prima în care trei mari farfurii albastre și strălucitoare au aterizat lângă casa mea (mai târziu am fost la locul acela și am găsit urme lăsate de trenul de aterizare), și a doua, în săptămâna următoare, când am văzut o uriașă farfurie argintie care plutea la șase metri deasupra mea și care părea să mă fotografieze! Cum au luat

legătura cu mine? Într-o seară, când erau pregătiți și eu mă aflam singur în casă privind la televizor, au intrat pe canalul 3, au întrerupt transmisia normală și au început să transmită pentru mine. Mi-au indicat cum să-mi construiesc un transmițător... Deși n-am întâlnit personal pe nici unul dintre ei, știu unde se află baza lor și le-am observat activitățile de la distanță, prin telescop."

Cei care dau crezare unor asemenea relatări sunt împărțiți în două tabere în ceea ce privește interpretarea corectă. Unii cred în mod sincer că asemenea contacte au fost inițiate de „frați spațiali" binevoitori. Alții își închipuie că asemenea comunicări speciale au ca scop precis asigurarea tăcerii celor care au asistat la anumite apariții OZN. Cei care țin la acest punct de vedere cred, de asemenea, că cel puțin unul din grupurile OZN este – în cel mai bun caz – indiferent față de „homo sapiens" și poate chiar ostil față de locuitorii Pământului.

Robert A. Stiff a ajuns la concluzia că zidul de batjocură ridicat în jurul acelora ce pretind că au luat contact cu „străinii", a fost o acțiune deliberată din partea celor ce voiau să ascundă adevărul față de public. „Din nou marea problemă, *de ce?* – întreabă Stiff. *Ce anume* despre aceste OZN-uri trebuie trecut sub tăcere, nu trebuie să se afle? Ce pistă urmărită de ozenologi conduce în mod evident către ceva important, încât trebuie să fie reduși la tăcere? De ce sunt hărțuiți cei mai proeminenți ozenologi? Siguranța lor personală nu mai este respectată, iar telefonul a devenit un obiect suspect. Imaginație bogată? Categoric nu! În prezent, studierea serioasă a OZN-urilor a devenit o bătălie!"

Dacă totul nu e decât păcăleală, cine e autorul și – mai ales – care este scopul? Pe cine reprezintă acest grup al tăcerii care transformă cercetarea OZN într-un câmp de bătălie? Să fie ei oare, în ciuda tuturor dezmințirilor oficiale, angajații unei agenții ultrasecrete din Statele Unite – sau de aiurea – agenție care cunoaște răspunsul la enigma farfuriilor zburătoare și care are sarcina de a ascunde adevărul față de marele public? Oricine ar fi, aceștia știu, ori dau impresia că știu despre Univers mai

multe decât noi, la actualul nostru nivel de cunoaștere științifică! De ce doresc cu atâta înverșunare să nu se afle adevărul despre Obiectele Zburătoare Neidentificate?

Cunoscutul filozof și psiholog C. G. Jung, comentând un posibil contact cu farfuriile zburătoare, a spus: „Ne vom afla în poziția foarte îndoielnică a societăților primitive de azi care se ciocnesc cu culturile superioare. Ni se va interzice orice inițiativă și – așa cum mi-a spus o dată un pacient, cu lacrimi în ochi – noi nu vom mai avea vise. Ce ar însemna o asemenea catastrofă, se poate măsura după declinul jalnic al culturilor primitive petrecut sub ochii noștri."

Evident, pesimismul descurajator al celebrului C. G. Jung nu este – și nici nu poate fi! – singura atitudine posibilă în fața atât de controversatului fenomen OZN...

Am redat aici, o parte din aspectele legate de afacerea Oamenilor în Negru. Uneori a fost unul singur, alteori au fost trei. *TREI OAMENI ÎN NEGRU!* La prima vedere, s-ar părea că fenomenul acesta s-a manifestat numai în deceniile 6 și 7 ale acestui secol pervers. Și poate că așa stau lucrurile într-adevăr! Cert este un lucru: CINEVA, de UNDEVA, a avut și are un interes major de a interpune între publicul larg și o elită necunoscută și privilegiată un imens paravan de tăcere, enigmă și spaimă. *CINE* este acel ipotetic CINEVA? Și *UNDE* se ascunde el?

Rămân și acestea, alături de multe altele încă, întrebări speculative, văduvite deocamdată de răspunsuri mulțumitoare...

11.
AVIOANELE DE VÂNĂTOARE URMĂRESC METEORIȚII !

După ce ne-am oprit cu destule amănunte asupra cazului soților Hill, ca și asupra afacerii Oamenilor în Negru, să încercăm a ne relua periplul prin sălile Muzeul Observațiilor Ciudate, căutând să aflăm ce s-a mai întâmplat în ultima parte a acelui an 1961.

Pe data de 14 octombrie 1961, la ora 5:30, domnul și doamna Burson, din Sunset, Utah, SUA, declară că au urmărit împreună cu alți doi locuitori ai orașului, două obiecte stranii, pe care le-au descris ca „niște grămezi de bumbac umflate" și care au trecut pe deasupra localității în direcția est. Aceste „corpuri" erau unite între ele printr-un „lung material fibros", fiind urmate după un scurt timp de o pereche de obiecte plate în formă de disc.

În ziua următoare, alte două „obiecte pufoase" au trecut pe deasupra aceleiași localități cu o mare viteză și în aceeași direcție ca cele anterioare.

Se pare că în aceeași lună octombrie 1961, într-o altă zonă a Statelor Unite, două escadrile ale Flotei Atlantice a U.S. NAVY, au urmărit timp de două zile un „submarin neidentificat", încercând fără nici un succes să-l distrugă. Sub presiunile opiniei publice și ale jurnaliștilor, un ofițer superior de la Baza Navală Brunswick, Maine, a declarat că hidrolocatoarele navelor americane au înregistrat „viteza incredibilă" a submarinului intrus. El a refuzat cu încăpățânare să dea și alte amănunte, subliniind că: „Toate informațiile referitoare la acest obiect submarin poartă mențiunea de STRICT SECRET".

Și iată acum o știre ce ne parvine din China comunistă și atât de dogmatică în perioada aceea.

În dimineața zilei de 28 octombrie 1961, numeroși martori au observat, timp de mai bine de șapte minute, un OZN deasupra localității Kai-feng, provincia Hu-nan. Obiectul se deplasa lent pe deasupra orizontului, părând că se oprește din loc în loc. Inginerul Chang Cing-Lai a reușit să fotografieze de câteva ori OZN-ul. După toate aparențele, clișeele în cauză au fost reproduse și în presă.

Luna noiembrie a acelui an ne aduce trei semnalări din trei zone diferite ale lumii.

Pe data de 10 noiembrie 1961, un ciudat „nor" de culoare gri-închis, a trecut pe deasupra localității Vukovar din Croația, pe teritoriul fostei Iugoslavii. Acest „nor" a cauzat întreruperea curentului electric de la o stație de radio locală și aprinderea inexplicabilă a câtorva lămpi de sodiu ce se aflau depozitate în rafturile unei alte clădiri.

Într-una din nopțile aceleiași luni, domnul I. F. Burrows, din Manchester, Anglia, împreună cu alți câțiva martori, au văzut „o formă de nor neobișnuit" situată în stânga Lunii. În mijlocul acesteia se putea vedea un obiect în formă de sabie și un alt obiect argintiu ce se mișca la fel ca un submarin – de mărime aparentă 7 cm, măsurat la lungimea brațului – care ieșea din „mânerul sabiei". După aproximativ 35 de minute acest obiect și forma de nor au dispărut în noapte.

Puțin mai târziu, a fost văzut un obiect similar, în „formă de submarin", însă mult mai mic, ce a traversat cerul, dar pe un traseu diferit.

Următorul caz a beneficiat de mărturiile a patru martori, toți familiști și deținând funcții de răspundere. Doi lucrează în domenii care solicită garanții de securitate militară, iar slujbele lor ar fi fost în pericol, dacă anonimatul le-ar fi fost violat. (J. Allen Hynek face următoarea remarcă pe marginea acestui caz: *Spun asta nu ca să ațâț curiozitatea cititorului, ci ca să arăt colegilor mei, oameni de știință, cât de greu este să obții date în acest domeniu. Într-un fel, ne-am întors la zilele dinaintea înființării lui Royal Society din Anglia, când oamenii de știință trebuiau să se furișeze, ca să zic așa, pe alei dosnice, ca membri ai „Colegiului Invizibil"*.)

Așadar, potrivit raportului, evenimentul a avut loc în Dakota de Nord, în noiembrie 1961, pe ploaie și lapoviță, noaptea târziu. Cei patru bărbați au observat aterizarea unei nave iluminate pe un câmp pustiu și, crezând că o aeronavă se află în primejdie, și-au oprit automobilul la marginea drumului, au sărit gardul și s-au îndreptat în grabă spre ceea ce credeau ei că este un avion. Au rămas efectiv consternați când au descoperit că în jurul misterioasei nave se aflau mai mulți umanoizi, dintre care unul le-a făcut semne să plece, într-un mod ostil și amenințător. În concordanță cu vechiul precept al ospitalității americane – „întâi trage și apoi întreabă" – unul din cei patru oameni a ochit și a tras în umanoidul respectiv, care a căzut ca și cum ar fi fost rănit. Nava a decolat imediat, iar oamenii au fugit.

Deși, conform propriei lor mărturisiri, nu vorbiseră cu nimeni despre ciudata întâmplare, a doua zi, unul din cei patru a fost luat de la biroul său și dus în fața unor necunoscuți. Aceștia i-au cerut să-i conducă la el acasă, unde au examinat cu atenție hainele pe care le purtase în noaptea precedentă, în special încălțămintea, și au plecat fără să-i dea nici un fel de explicații. Nici unul dintre cei patru bărbați n-a mai auzit nimic de incident. Să fi fost vorba și în acest caz tot despre misterioșii Oameni în Negru?!?

În sfârșit, anul 1961 se încheie cu o observație din seara zilei de 13 decembrie. La ora 17:05, trei bărbați, între care se afla și un pilot veteran al Marinei Americane, au observat trecerea unui „romb cenușiu-întunecat, perfect silențios", de

cca. 6,5 m lungime, la o altitudine de aproximativ 450-500 m deasupra unei parcări a Universității George Washington. În partea centrală a obiectului pulsa o lumină cu reflexe brun-portocalii. Nu avea hublouri, nici elice și nici nu lăsa în spatele său vreo urmă de fum...

În seara zilei de 18 aprilie 1962, puțin după orele 19:30, a apărut pe cer o lumină orbitoare, pe deasupra crestelor pustii ale munților Mesquite, în partea de sud-vest a statului Nevada, SUA, la o depărtare de 110 km de Reno. Această lumină a fost atât de strălucitoare, încât potrivit celor afirmate de martori oculari, străzile din Reno au fost iluminate ca de fulgerul electronic al unui imens aparat de fotografiat. De pe teritoriul a cinci state alăturate s-a relatat că a fost văzută lumina aceea orbitoare. Oamenii de știință care s-au aflat prin acele locuri au declarat jurnaliștilor că, după părerea lor, acel fulger a fost „un fel de explozie atomică". Comisia de Energie Atomică a informat imediat presa, radioul și televiziunea că nu s-a procedat la nici o explozie sau experiență nucleară, care să fi putut produce ceea ce s-a văzut. Orice ar fi fost, prezența sa deasupra Statelor Unite în noaptea aceea de pomină a insuflat militarilor o asemenea stare de spirit, încât ei au uitat că trebuie să mai și tacă.

Adresându-se autorităților de la Baza din Nellis a US Air Force, ziariștii au întrebat dacă nu cumva obiectul ar fi putut să fie un meteorit. Răspunsul oficial a fost că *în nici un căz n-a putut fi vorba de un meteorit.* Acest obiect a fost urmărit de radarele de la sol, iar în momentul când a explodat era deja interceptat de aviația de vânătoare a Forțelor Aeriene. Și se știe că radarul nu poate să repereze decât urmele ionizate ale meteoritului și nicidecum meteoritul însăși. Pe de altă parte, *avioanele de vânătoare cu reacție nu au misiunea de a urmări meteoriți!*

O altă grupă de ziariști s-a încăpățânat să ia un interviu ofițerului de serviciu, lt.-col. Herbert Rolph, aflat la postul de comandă al Apărării Aeriene nord-americane de la Colorado Springs, statul Colorado, punctul nodal al apărării aeriene a

Statelor Unite. El a declarat ziariștilor că un centru din Oneida, statul New York, aparținând de Ground Observers Corps (Corpul de observare de la sol), a relatat că a văzut un obiect roșu, strălucitor, îndreptându-se spre vest, la mare altitudine. Sistemul de urmărire prin radar a stabilit că n-a fost vorba nici de un avion sau de o rachetă și nici de un meteorit. Deoarece s-a îndreptat de la est spre vest, obiectul n-ar fi putut să fie nici satelit. Ca urmare, el a fost clasat ca fiind un OZN și urmărit de radare până departe, spre vest, la Gridley, statul Kansas. După care, obiectul a virat spre nord-vest și a coborât atât de jos, încât a fost pierdut de pe ecranele radarelor.

Dar povestea aceasta nu se oprește aici. Câteva minute mai târziu, un obiect zburător neidentificat a aterizat în apropierea unei stații de energie electrică de la Eureka, statul Utah. *Purtătorul de cuvânt al Forțelor Aeriene de la Baza Aeriană din Stead a confirmat faptul că obiectul a aterizat și că stația electrică a încetat să funcționeze pe timpul celor 42 de minute cât obiectul a rămas pe sol, în apropierea stației.* El a mai spus ziariștilor că *prezența acestui obiect n-a fost recunoscută decât atunci când stația electrică a fost repusă în funcțiune, adică după plecarea obiectului.* S-a făcut apel la avioane cu reacție de interceptare (echipate cu rachete aer-aer) de la bazele Phoenix și Stead, din Reno. Aceste avioane urmăreau obiectul în momentul în care el a explodat deasupra munților Mesquite, din Nevada.

Acesta este un caz foarte clar în care oficialitățile americane, luate pe neașteptate, au recunoscut că un obiect care le-a scăpat de sub control a traversat cea mai mare parte a Statelor Unite, a aterizat lângă o stație electrică ce și-a încetat funcționarea până când obiectul a decolat, urmărit de avioane de vânătoare înarmate cu rachete. În timp ce era urmărit, obiectul a explodat, cum s-a și recunoscut, producând o strălucire care a putut fi observată de pe teritoriul a cinci state americane. Astfel s-au petrecut lucrurile. A fost un incident ușor de verificat, cum de altfel l-a verificat chiar ziarul *Las Vegas Sun*, luând legătura cu sursele oficiale care s-au ocupat direct de această chestiune.

Cea mai mare parte a locuitorilor americani n-a auzit însă de cele întâmplate și aceasta pentru simplul motiv că înseși

agențiile de presă nu au relatat nimic. Unul dintre ziare a publicat o scurtă știre pe patru rânduri, afirmând că obiectul a fost un meteorit (lucru pe care de altfel Forțele Aeriene l-au dezmințit) și asta a fost totul. Ce-i drept, a stat la dispoziția oricui ca să afle, fără nici o greutate, tot ceea ce s-a întâmplat, dar lucrurile n-au fost cunoscute de publicul american, decât atunci când cunoscutul publicist și scriitor Frank Edwards le-a relatat în numărul din luna august 1962 al revistei *Fate* și mai târziu în cartea sa *O lume ciudată.*

Oare lipsa de publicitate la scară națională a celor petrecute, să fi fost rezultatul unei acțiuni concertate și deliberate a autorităților americane, sau pur și simplu o neglijență din partea lor?

Iată acum două incidente interesante din acel an 1962, în care au fost implicați doi celebri piloți de încercare americani, în timp ce zburau la bordul unor avioane-rachetă de foarte mare altitudine, renumitele „X-15".

La 30 aprilie 1962, maiorul Joe Walker efectua un zbor cu o viteză de aproape 4000 km/h, în straturile înalte ale atmosferei terestre. După terminarea zborului și după developarea filmelor făcute cu aparatul de luat vederi instalat în spatele avionului, s-a constatat că, pe o porțiune a zborului său, avionul maiorului Walker a fost urmărit de un grup de cinci obiecte cilindrice, sau în formă de disc, care au rămas în formație de eșalon în cea mai mare parte a timpului cât s-au aflat în raza de acțiune a aparatului de luat vederi. Maiorul Walker a fost autorizat să se refere la acest incident ciudat în timpul unei emisiuni radiofonice făcute de postul NBC de la Seattle, iar filmele au fost proiectate la o conferință de presă în același oraș. Cu toate acestea, nu s-a putut obține nici o copie, iar Walker n-a mai făcut ulterior nici o declarație publică cu privire la acest incident. În explicația oficială care a fost dată imediat după emisiune, se arată că în realitate obiectele fuseseră doar niște „cristale de gheață". Dacă așa stau lucrurile, acesta ar fi unul din cazurile extrem de rare în care cristalele de gheață au zburat în formație de eșalon și au urmărit un avion cu aproape 4000 km/h, ceea ce – trebuie să fim de acord – este o viteză destul de mare, chiar pentru un cristal de gheață instruit...

Circa două luni și jumătate mai târziu, la 17 iulie 1962, un alt X-15 – adevărat performer al acelor ani – zbura din nou în stratosferă, de astă dată avându-l ca pilot pe maiorul Bob White. Și el a avut un însoțitor neașteptat în această călătorie, care a fost de asemenea filmat de camera sa de luat vederi. Maiorului White i s-a părut că obiectul se asemăna cu „o bucată de hârtie gri-albă", ce s-a plasat la înălțimea extremității aripii stângi a avionului, timp de 5-6 secunde, după care a trecut în mare viteză deasupra și înapoia avionului, iar apoi a dispărut din ochii pilotului.

Amândouă aceste incidente descrise mai sus sunt foarte interesante, deoarece ele par să indice prezența unor obiecte pilotate inteligent în jurul avioanelor noastre rachetă ultra-rapide, ca și în jurul cosmónavelor, care zboară ceva mai repede și ceva mai sus.

Pe de altă parte, se pare că obiectul care a trecut peste carlinga maiorului White a avut o dublură, care și-a făcut apariția în timpul zborului aparatului „Gemini – 7", avându-i la bord pe astronauții Frank Borman și James Lovell, la finele anului 1965. În timp ce parcurgeau cea de-a doua orbită, ei au semnalat că au zărit o „fantomă" (termen folosit de aviatori pentru a semnala un avion neidentificabil, care ar putea fi, sau deveni, ostil). Stația de la sol i-a sugerat lui Borman că el zărea probabil racheta purtătoare, care îl plasase pe orbită. Borman replică faptul că el vedea perfect și racheta purtătoare – „un corp scânteietor, care se rostogolea în razele soarelui" – dar că „fantoma" era ceva cu totul diferit și se afla într-o altă zonă a cerului. Forțele Aeriene au anunțat imediat că ceea ce văzuse Borman erau rămășițele rachetei „Titan", care explodase cu câteva săptămâni mai înainte, în cursul unei lansări eșuate. Această explicație a fost la rândul ei imediat respinsă de NORAD, serviciul însărcinat cu evidența a ceea ce se află în aer, cât și a locului în care se află. După NORAD: „Nu existau sfărâmături de la Titan sau de la vreo altă rachetă, în acea regiune, în acel moment, zburând în acea direcție și la acea altitudine". Afirmația aceasta pare a fi destul de categorică...

În urma acestor fapte petrecute și luate în evidență – și așa cum am mai afirmat-o deja în cadrul Muzeului Observațiilor

Ciudate – se poate concluziona că bătălia pentru cosmos a lui Homo Sapiens nu a rămas nebăgată în seamă. Pe lângă progresele făcute – ca urmare a unui lung șir de coincidențe – se pare că am învățat multe, încercând să depășim, pe măsura posibilităților noastre, unele caracteristici ale OZN-urilor. Mai avem încă de descoperit și aplicat metoda lor de propulsie, oricare ar fi ea și să facem tot ce putem pentru aceasta – sau poate printr-o altă coincidență – va trebui să atingem și acest obiectiv.

Cam așa s-ar părea că stau lucrurile la prima vedere. Afirmațiile de mai sus ne-ar putea sugera faptul că atât americanii, cât și rușii, se află în posesia multor date referitoare la atât de controversata problematică a fenomenului OZN. Aceste date – probabil incomplete încă – sunt deținute de anumite elite și nu au voie deocamdată să ajungă la cunoștința publicului obișnuit. Tot așa cum este foarte probabil ca exact esențialul, adică secretul propulsiei acestor ipotetice nave interplanetare, să nu fre încă accesibil nici măcar acestor elite.

Aceste aspecte ale fenomenului OZN sunt extrem de complexe și ar comporta nenumărate discuții. Spațiul acestei lucrări nu ne permite să aprofundăm deocamdată această problematică. Dar ne vom hazarda să punem din nou întrebări cel puțin stânjenitoare:

Nu este oare încă pregătită ființa umană să pătrundă taine ce i-ar permite să se salte pe o nouă treaptă de civilizație? Care este, de fapt, menirea acestui zid invizibil care ne barează, până una alta, drumul spre cunoaștere? Nu cumva motivul ar putea fi această excesivă agresivitate – și ignoranță nu în ultimul rând – de care am făcut dovadă cu vârf și îndesat în acest ultim secol al mileniului doi după Cristos? Nu cumva răspunsul la aceste întrebări – retorice și subiective într-o oarecare măsură – se află în primul rând în noi înșine? „Civilizația" aceasta, în mijlocul căreia trăim acum și aici, mai are oare timpul fizic necesar să-și părăsească drumul periculos pe care merge în prezent – și care, de fapt, se înfundă nu departe în fața noastră – pentru a începe o nouă cale de dezvoltare, în primul rând spirituală și numai în ultimul rând materială?

Începutul „cuceririi" de către om a spațiului cosmic a însemnat totodată și începutul unei supravegheri mai stricte și mai severe a planetei Terra... Bătălia noastră costisitoare de a pătrunde în cosmos a avut unele efecte interesante și neașteptate. Printre ele se află și cazul inexplicat încă a patru dintre sateliții noștri care au încetat brusc să funcționeze, după care au reintrat în funcțiune, tot așa de brusc și de misterios. Prima recunoaștere oficială a acestui caz interesant și deosebit a fost strecurată în mod fragmentat, către sfârșitul lunii august 1963, dar nu sub forma unei prezentări sincere și deschise a tot ceea ce s-a petrecut, ci ca o simplă și banală știre, pe care ziariștii au trebuit s-o întregească, făcând sondaje, scotocind și anchetând în mod stăruitor. Datorăm deci curiozității jurnaliștilor americani amănuntele ce urmează.

Să începem prin a examina ciudatele comportări ale sferei geodezice „Anna", apoi pe ale satelitului de telecomunicații „Telstar-2".

Satelitul „Anna" a fost plasat pe orbită în octombrie 1962 și a fost echipat cu patru faruri scânteietoare licărind cu intermitență, care puteau fi fotografiate pe fondul stelelor, cu scopul de a permite oamenilor de știință americani să calculeze mai precis dimensiunea și forma exactă a Pământului. Cunoscut și sub denumirea de „Firefly satellite", acesta a fost urmărit și fotografiat timp de două luni. Apoi, pe neașteptate, „Firefly" a încetat să mai funcționeze! Considerând că satelitul și-a încheiat activitatea și că nu mai este util, Forțele Aeriene au întrerupt observarea lui și, după ce și-au strâns echipamentele, tehnicienii și-au îndreptat atenția spre îndeplinirea altor misiuni. În august 1963 însă, după șapte luni de întrerupere, „Firefly" intră brusc din nou în funcțiune, iar tehnicienii Forțelor Aeriene, bucuroși și uimiți, și-au reluat munca cu el.

A mai fost și incidentul cu „Telstar-2" lansat la 2 mai 1963, cu mare publicitate. Acesta a funcționat perfect până la 16 iulie același an când, brusc, intră în pană. A „tăcut" până la 12 august, când tot atât de brusc și-a reînceput activitatea exact de acolo de unde o întrerupsese...

Impasul în care s-au aflat atunci oamenii de știință americani pare să fi fost perfect scuzabil: cei doi sateliți care funcționaseră perfect au intrat în pană, fără să fi apărut în prealabil semne sau indicii ale unor deranjamente oarecare. După ce au rămas fără viață, săptămâni sau luni la rândul, cei doi sateliți și-au reînceput activitatea *la interval de trei zile unul după altul* și aceasta din nou din cauze absolut necunoscute.

Richard Kerschmerof de la Universitatea „John Hopkins", care a construit satelitul „Firefly", a declarat ziariștilor că „Aceste lucruri sunt greu de înțeles. Nu ne putem explica cum au reintrat în funcțiune aceste faruri." Iar Doren Mitchell, de la Laboratoarele Bell, care au construit satelitul „Telstar-2", afirma următoarele: „N-avem nici o idee asupra cauzei care a provocat pana, dar s-ar fi putut să fie vreun meteorit."

Oamenii de știință americani au ridicat atunci două probleme, rămase și acum fără răspuns. Prima: dacă acești sateliți au fost deteriorați de meteoriți, atunci *cine* i-a reparat? A doua întrebare – o chestiune pe care cercurile oficiale au evitat să o discute – a fost aceasta: Oare *ceva*, sau *cineva* a examinat sateliții în timp ce nu erau în funcțiune?

Lucrurile nu se opreau însă aici. În 1964, în total patru dintre sateliții lansați de americani au tăcut la un moment dat fără a avea vreun motiv aparent și au reintrat în funcțiune tot fără vreun motiv aparent. Iar în anii următori povestea avea să continue... Marea întrebare rămasă fără răspuns era: „De ce oare?"

Faptele au dovedit că încă de la începutul cursei pentru „cucerirea" cosmosului, americanii (cel puțin ei!) au fost confruntați cu o enigmă considerată într-atât de importantă, încât cei mai de seamă oameni de știință ai lor și-au consacrat timp și energie, gândindu-se la ea cum s-o rezolve.

12.
„METEORITUL" ARMATEI BRITANICE

În vara acelui an 1962 se mai întâmplau însă și alte lucruri ciudate deasupra Statelor Unite ale Americii.

Astfel, la 27 mai, locuitorii orășelului Palmer din Alaska, au avut prilejul să asiste la evoluțiile a două „triunghiuri" care executau „urcușuri și picaje" pe cerul senin.

Apoi, la 30 iulie, deasupra localității Ocean Spring din statul Missouri, a fost observat un obiect care-și schimba forma, devenind când rombic, când rectangular, având o culoare roșie strălucitoare, ce varia în intensitate. La fel ca și cele de dinainte, și acest obiect executa manevre complicate, deplasându-se lent sau făcând „salturi" în înălțime...

Să facem și noi un „salt" în continentul sud-american, pentru a demonstra că nu numai americanii aveau „privilegiul" unor observații interesante sau ciudate. La 20 august 1962, mai mulți martori din orașul Diamantina, Brazilia, au observat cum un OZN care plana la numai câțiva metri de sol, absoarbe orice firicel de praf aflat pe traiectoria sa. Vom vedea la timpul

potrivit că fenomene de acest fel nu au fost nicidecum singulare în istoriografia atât de bogată și de complicată a fenomenului OZN...

Toamna acelui an. La 28 octombrie 1962, o profesoară de liceu, doamna E.D. Sylvester, care locuiește la Norwood, o suburbie a localității Adelaide, Australia, împreună cu cei trei copii ai săi, în vârstă de 10, 8 și 6 ani, au trecut printr-o aventură destul de ciudată. Potrivit celor publicate în ziarul *Hobart Mercury* din Hobart, Tasmania, doamna Sylvester își conducea automobilul pe șoseaua Salisbury-Elizabeth, în seara acelei zile, în jurul orei 19:30. Atât ea cât și copiii au văzut în același timp un obiect care traversa în zbor șoseaua, la o oarecare distanță în fața lor. Era clar că obiectul intenționa să aterizeze pe un câmp aflat de-a lungul șoselei.

Când au ajuns aproape de punctul unde se părea că va avea loc aterizarea, toți patru s-au dat jos din mașină și au mers pe marginea drumului până când au zărit obiectul. Acesta avea o formă ovală, sau de ou, lung cam de 4,5 m, înalt de 1,5-2 m și staționa pe sol. Martorii au relatat că în imediata apropiere a obiectului se găsea o mică creatură cu înfățișare umanoidă, ce purta o îmbrăcăminte lucioasă, ca a scafandrilor. Avea un fel de cască diafană ce era legată printr-un tub la un aparat ce-l purta pe spate, fără îndoială un aparat de respirat. Creatura ținea în mâini o cutie lucioasă, sau un conteiner și părea că lua mostre de pământ din jurul obiectului. Doamna Sylvester a declarat autorităților că a privit acea creatură vreo 40 de minute, înainte ca ea să se fi înapoiat în nava lucitoare și să-și fi luat încet zborul spre cer.

Doamna Sylvester era foarte apreciată în învățământul secundar, unde preda ca profesoară. Deși ea a semnalat incidentul de îndată autorităților guvernamentale, povestea nu a fost adusă la cunoștința publicului larg decât la 1 februarie 1963. Cetățeni serioși ca doamna Sylvester nu pot fi expuși ușor ridicolului, pentru simplul motiv că sunt prea multe persoane care-i cunosc și care sunt gata să le ia apărarea, dacă ar fi nevoie. Ei aparțin acelor cercuri pentru care nici un guvern

nu-și poate îngădui luxul de a stârni indignarea generală, nici chiar pentru a induce în eroare publicul larg în legătură cu OZN-urile... Așa că tehnica cea mai des aplicată este aceea de a câștiga timp și a pretinde că este vorba, desigur, de un lucru ciudat, dar că e „prea devreme pentru a trage o concluzie". După toate aparențele, doamnei Sylvester i s-a aplicat acest tratament. În tot cazul, ea n-a fost niciodată supusă sarcasmului public.

Să ne reintoarcem în Europa, unde anul 1962 se încheie cu o semnalare interesantă venită din Franța. Evenimentul se petrece într-o seară ploioasă din noiembrie, în apropiere de Var. Un proprietar de garaj se apropia de casă, conducându-și atent automobilul printre rafalele puternice de ploaie și de vânt. El văzu brusc un grup neclar de siluete ce păreau a se afla la circa 80 m în fața sa. Încetini mașina și observă că aceste „siluete" se asemănau unor păsări ce se „deplasau prin salturi". Acestea se repeziră spre mașină și atunci șoferul accelerá brusc, trecând terorizat printre ele. Îndepărtându-se în grabă, el avu totuși timp să privească la aceste „siluete" care se îndreptau spre un „obiect luminos albăstrui" ce părea a plana deasupra unui câmp. „Siluetele" intrară în obiect, „ca și cum ar fi fost aspirate", apoi se auzi „un zgomot surd", iar obiectul se înălță rapid în ploaie...

Anul 1963 debutează cu o întâmplare argentiniană. La începutul lunii februarie, la o fermă din localitatea Canada de Alzogaray, s-a făcut o descoperire insolită și deconcertantă. În timpul unui tur obișnuit de inspecție pe câmpul proprietății lor, frații Lopez (Ronsoro-Antonio, Ricardo și Victor-Domingo), au putut remarca pe sol, la vreo 2 km de casa lor, două amprente circulare ciudate. Desenul perfect al acestora, ca și dimensiunea lor considerabilă, îi determină pe cei trei de a se prezenta în fața autorităților locale cu o declarație referitoare la acest eveniment. Câțiva ziariști și anchetatori s-au mobilizat rapid în vederea studierii fenomenului. Au putut astfel constata că vegetația ce se găsea în sectorul indicat era arsă pe o suprafață

care avea forma a două „inele", având fiecare un diametru exterior de 3 m și o grosime de 30 cm, distanța între acestea fiind de numai 40 cm. Aspectul general al urmelor se aseamănă cu cel al cifrei 8. Sprijinindu-se pe marginea interioară a uneia dintre circumferințe, se desena un fel de pătrat cu latura de 40 cm, în interiorul căruia efectul calcinării vegetației prezenta o intensitate mai mare. În grosimea de 30 cm a fiecărui inel, gramineele au fost grav vătămate, distrugerea rădăcinilor făcându-se până la o adâncime de 7-10 cm. În unele porțiuni, vegetația părea a fi fost supusă unei temperaturi foarte ridicate, de peste 1100°C! S-a putut constata existența câtorva resturi carbonizate, însoțite de o pudră fină și albă. Nu s-a găsit nimic ce ar fi putut dovedi că a avut loc o combustie cu flăcări.

Descoperirea aceasta are și un mic precedent. Cu câteva zile înainte, domnul Juan Geronimo Perea, 54 ani, locuitor al unei proprietăți alăturate terenului fraților Lopez, declară că a văzut împreună cu familia sa, un ciudat fenomen aerian. Acesta se prezenta sub forma unui „element luminos", având o colorație roșiatică, de formă ovală, care apăruse spre vest, la căderea nopții, zburând la o altitudine constantă. Diametrul său – așa cum s-a putut aprecia vizual – era de trei ori mai mare decât cel al Lunii și se deplasa absolut silențios. Strălucea atât de puternic, încât în anumite momente îi orbea pe martorii ocazionali. Pierdu brusc din înălțime și se așeză pe proprietatea fraților Lopez. Direcția în care a avut loc aterizarea coincide cu locul unde s-au descoperit, câteva zile mai târziu, amprentele rotunde.

Conform părerii unora dintre anchetatori, ar exista și posibilitatea ca aceste „inele" de la Canada de Alzogaray să fi fost efectul descărcării unui fulger globular. Cu toate acestea, există o simetrie evidentă între cele două amprente circulare, acestea constituind un indiciu în favoarea presupunerii că ele au fost imprimate sau „ștampilate" de o matriță misterioasă, cu ajutorul unei temperaturi foarte ridicate. Într-o asemenea eventualitate, nu se poate nici măcar presupune că frații Lopez au înscenat toată povestea, cu atât mai mult cu cât ei nu au avut la îndemână mijloace de un ridicat nivel tehnologic. În

plus, aceștia, frații Lopez, sunt cunoscuți în zona lor ca persoane cu o probitate morală desăvârșită. Chiar dacă acest din urmă argument ar putea să pară la prima vedere subiectiv, el a fost adeseori invocat în legătură cu martorii unor observații ciudate pe cerul planetei Terra. Seriozitatea și probitatea morală a martorilor oculari, ce asistă ocazional la manifestări de tip fenomen OZN, a fost și a rămas un argument „cu greutate" în balanța unor astfel de evenimente.

În ceea ce privește incidentul argentinian, căutarea unor interpretări convingătoare ale celor întâmplate este cel puțin stânjenitoare, dat fiind faptul că particularitățile sale deconcertante depășesc în prezent ceea ce cunoaștem noi, științific și tehnologic vorbind. În tot cazul, ceva ce depășește puterea noastră actuală de înțelegere s-a manifestat la Canada de Alzogaray, lăsând acolo urma indubitabilă a prezenței sale misterioase. O enigmă în plus pentru știința secolului XX, ce avea să se mai repete peste ani cu manifestări cel puțin tot atât de ciudate.

La mijlocul lunii mai 1963, maiorul Gordon Cooper care pilota capsula „Mercury-9", anunță întâlnirea cu un OZN, descris ca având o luminozitate verde-roșiatică, undeva deasupra Australiei. În aceeași zi de 15 mai, în apropiere de Yvrac-Maille, Franța, un cuplu văzu un obiect aterizat pe sol, pe partea stângă a șoselei pe care o parcurgeau cu automobilul. Domnul și doamna de Carignan opriră pentru a-l observa mai bine, după care își continuară drumul, iar obiectul îi însoți o bună parte din drum...

Un interesant caz, în care au fost implicați astronomii profesioniști, a fost acela al profesorului Bart Bok de la observatorul de pe muntele Stromlo, Canberra, Australia.

Un ziar din Melbourne publica la 30 mai 1963 un articol sub titlul „Trei astronomi văd o farfurie zburătoare". În articol se relata că dr. Bart Bok, o autoritate de renume mondial în ceea ce privește Calea Lactee și unul dintre principalii astronomi de la Observatorul de pe muntele Stromlo, împreună cu

alți doi astronomi, dr. H. Colnow și domnișoara M. Mowat, au observat un ciudat obiect strălucitor care a trecut, cu o noapte înainte, pe deasupra observatorului astronomic. Cei trei astronomi îl descriu ca fiind circular, luminos, de culoare portocalie și deplasându-se cu o viteză prea mică pentru a fi doar un meteor. În urma unui telefon dat la Direcția Aviației Civile, s-a afat în mod categoric că, în acel moment, în zonă nu se afla nici un avion în zbor. La sfârșitul raportului prezentat de ei forurilor guvernamentale și presei, cei trei astronomi profesioniști au făcut următoarea precizare: „Orice a evoluat deasupra observatorului, a fost în mod categoric fabricat de om".

În mod firesc, apar aici o serie de întrebări: Dacă astronomii n-au știut ce era obiectul, al cui era, de unde venea sau unde se ducea, cum de au putut afla cine l-a fabricat? Bineînțeles, nu au știut. Dar după ce lumea a aflat ceea ce ei văzuseră, iar ziariștii au venit să ceară amănunte, astronomii au adăugat raportului lor această afirmație, probabil ca să-i salveze de ridicol. Ceea ce ar putea constitui o scuză.

Iată însă că în ziua următoare, la 31 mai 1963, ziarul *Hobart Mercury* din Tasmania a dat la iveală „cheia" misterului: „Fantoma nopții a fost un avion Vampire". Ziarul afirmă că Royal Australian Air Force (Forțele Aeriene Australiene) și-au reverificat evidențele zborurilor și au constatat că ceea ce au văzut astronomii fuseseră două avioane cu reacție „Vampire" și un avion cu reacție de antrenament, care efectuau „un zbor de antrenament obișnuit la altitudinea de 6000 de metri". Această „explicație" oficială comportă cel puțin două întrebări: 1 – Dacă Forțelor Australiene ale Aerului le sunt necesare 24 de ore pentru a determina poziția propriilor avioane, cât timp le-ar trebui oare ca să stabilească poziția unor avioane ce le-ar invada propriul teritoriu?; 2 – Dacă un astronom profesionist n-a fost cu adevărat capabil să deosebească un obiect de formă circulară de trei avioane cu reacție zburând la o altitudine de 6000 de metri, câtă încredere i se poate acorda acestuia când face observații asupra unui obiect ceresc aflat la milioane de kilometri de Terra?

La 23 iulie 1963, *Daily Express* din Londra relata faptul că, înainte cu două săptămâni, la 10 iulie, ofițerul de poliție Anthony Penny a văzut un obiect de culoare portocalie, brăzdând cerul și dispărând lângă câmpul de la Manor Farm. „Se va aminti mult timp de ziua aceasta în analele ufologiei britanice. Ceva a aterizat pe câmpul fermierului Roy Blanchard, la Manor Farm, Charlton, Wilshire. Urmele de pe teren au fost descoperite mai întâi de un băiat de la fermă, Reg Alexander. Ele se întindeau pe un câmp de cartofi și pe unul de orz. Urmele formau o depresiune în formă de farfurie, sau de crater, cu un diametru de circa 2,5 m. În centrul acestei depresiuni se afla un orificiu având o adâncime apreciată la circa 1 m. Plecând de la orificiul central se evidențiau patru urme de tălpi lungi de circa 1,20 m. Obiectul trebuie să fi aterizat – dacă a aterizat – fără ca să fi fost văzut, dar domnul Leonard Joliffe, un lăptar de la fermă, declară că a auzit «o explozie, într-o dimineață, după ora șase»."

Plecând de la această informație destul de sumară, am fi cu totul îndreptățiți să credem că la Charlton craterul s-a datorat unui meteorit. Într-adevăr, când din orificiul central a fost extrasă o ciudată bucată de metal, astronomul britanic Patrick Moore a declarat categoric la BBC că urmele în cauză se datorau unui „meteorit de talia unui crevete" care, spărgându-se, „s-a transformat într-un exploziv foarte eficace". Se părea că această „explicație" punea capăt misterului, cel puțin în ceea ce privește lumea științifică. Dar adevăratele amănunte ale afacerii – pe măsură ce au fost cunoscute de câțiva oameni de știință care au continuat cercetările și de o serie de ingineri militari însărcinați cu o anchetă oficială – s-au arătat, în ansamblu, cu totul diferite.

Fermierul Roy Blanchard a alertat poliția care, la rândul ei, a chemat oficialitățile armatei. Căpitanul John Rodgers – șeful unei unități de bombardament a armatei – a fost cel care a continuat cercetările făcute pe câmp. Raportul său preliminar arăta că nu s-a evidențiat nici o urmă de arsură sau de sfâșiere și că – de asemenea – nu erau urme de explozie. Afirmațiile

acestea se băteau cap în cap cu ceea ce declarase fermierul Roy Blanchard: „Nu mai este nici o urmă de cartofi sau de orz acolo unde creșteau și unde se află acum craterul. Nici tije, nici rădăcini, nici frunze. Obiectul era destul de greu pentru a strivi stânci și a pulveriza pietre! Și totuși, el s-a așezat lin. Noi nu am auzit nici un trosnet și oricare ar fi forța pe care o folosește, ea nu produce nici căldură, nici zgomot" (După *London Daily Sketch*, 17 iulie 1963).

Apoi, la 19 iulie, căpitanul Rodgers a obținut autorizația de a efectua un sondaj la locul „căderii meteoritului". Măsurătorile obținute au fost neobișnuite. Ele arătau că un obiect metalic de o anumită dimensiune era adânc înfipt în pământ. În plus, „detectoarele erau înnebunite", probabil pentru că piesa metalică în chestiune era puternic magnetizată. Până în acest punct, ancheta pare a fi corect condusă, fără a fi învăluită de obișnuita aură a „secretului militar". Atât Armata, cât și Ministerul Aerului, erau direct interesate în aflarea adevărului. Astfel, ofițerul comandant al serviciului de relații cu publicul al Armatei, a declarat că obiectul metalic a fost extras din pământ. A fost trimis unui expert de la Muzeul Britanic, care l-a identificat rapid: era vorba de o bucată de fier obișnuit, din acelea care „se găsesc îngropate în toată partea de sud a Angliei" și emise ipoteza că el trebuie să fi fost îngropat acolo de mai mult timp. Ceea ce ar elimina posibilitatea unei mistificări. Doctorul F. Claringbull, conservator al departamentului de mineralogie al muzeului, elimină explicația unui meteorit, declarând în *Yorkshire Post* din 27 iulie: „Există acolo mai mult decât se vrea să se vadă." Comandantului militar al regiunii de sud i-a revenit ultimul cuvânt în această afacere, cu următorul comentariu: „Cauza fenomenului rămâne inexplicabilă, dar nu este de resortul Armatei să dezlege astfel de mistere."

La sfârșitul lunii august 1963, în apropierea orașului brazilian Sagrada Familia, trei băieți tineri, Fernando Eustagio, de 11 ani, fratele său Ronaldo, 9 ani și un vecin numit Marcos, au mers în grădină la Eustagio să scoată apă dintr-un puț. Brusc,

au observat o sferă luminoasă, de mari dimensiuni, care plana pe deasupra arborilor. Au putut vedea cinci sau șase ființe umanoide în interiorul sferei. Când aceasta se stabiliză în apropierea unui rond de flori, dintr-o deschizătură aflată în partea inferioară, țâșniră spre sol două fascicule de lumină. O ființă zveltă, de aproape doi metri înălțime, coborî lin spre sol ca și cum ar fi alunecat pe cele două raze. Odată ajunsă în grădină, străbătu vreo 6-7 m mergând într-un mod foarte caraghios: părea să aibă spatele rigid, picioarele arcuite și brațele deschise. Balansa corpul în stânga și-n dreapta, ca și cum și-ar fi căutat echilibrul, apoi se așeză pe o piatră. Cei trei băieți remarcară că uriașul purta o cască transparentă și avea în mijlocul frunții ceea ce ei descriseseră ca fiind „un ochi întunecat". Părea a fi un ciclop. Era încălțat cu ghete înalte, fiecare din acestea având un ciudat vârf triunghiular. Amprentele au rămas vizibile în pământul afânat al grădinii mai multe zile. Entitatea purta un costum strălucitor, care se umflă de îndată ce atinse pământul. Pantalonul părea a fi strâns fixat pe ghete. Pe piept se afla un „pachet pătrat bizar", care emitea jeturi de lumină intermitentă.

În interiorul sferei, rămasă suspendată și nemișcată deasupra grădinii, cei trei băieți îi puteau vedea pe ceilalți ocupanți aflați în spatele tablourilor de comandă, „întorcând butoane și mișcând comutatoare".

Cât despre uriașul aflat jos, pe sol, acesta făcu un gest ca și cum ar fi vrut să-l prindă pe unul din băieți. Fernando luă atunci o piatră, mai mult pentru a se convinge că este capabil să se miște, pentru că străinul îl fixa drept în ochi. Atunci, uriașul se întoarse spre sfera sa și folosindu-se din nou de fasciculele de raze, „ca de un ascensor", se ridică, de astă dată cu brațele strânse de-a lungul corpului. Băieților nu le-a fost teamă, dar nici nu au putut descrie noile senzații pe care le-au simțit. Erau siguri – fără să știe de ce și de unde aveau această siguranță – că uriașul din spațiu nu venise ca să le facă rău. În mod irațional și intuitiv, ei „știau" că uriașul va reveni să-i vadă... Acesta pare să fie unul dintre destul de puținele evenimente de acest gen, în care ființele umane care au avut

prilejul de a se întâlni cu EI, ființele venite din alte lumi, nu au arătat teamă, nu au întors spatele pentru a o rupe la fugă și nu le-au atacat. Poate că aici se află răspunsul la o întrebare care ne frământă de mult: de ce nu iau EI legătura cu noi, de ce nu ne contacteză? Suntem prea fricoși, prea agresivi, sau pur și simplu nu suntem încă *programați* pentru a intra – sau reintra – în comunitatea civilizațiilor galactice evoluate?

Luna august a anului 1963 debuta însă cu alte două evenimente destul de interesante:

Chiar în prima zi a lunii, la Gaston, Herta, Anglia, un fost pilot de la RAF (Royal Air Force), devenit între timp instructor de zbor, a observat un obiect triunghiular de mari dimensiuni, ce „atârna în aer, oscilând timp îndelungat". La cca. 6-7 km de acolo, radarele unui turn de control țineau sub observație același fenomen inexplicabil.

Iar la 7 august, în apropiere de Fairfield, Illinois, SUA, un grup de observatori, alertați de lătratul violent al câinelui lor, au văzut trecând pe cer, de la vest spre est, un „romb galben-oranj". Făcând „o jumătate de tură", acesta se îndrepta spre martori. Își schimbă culorile din galben-oranj în gri și apoi în bleu-alb. Apoi începu să se balanseze și să oscileze, ca și cum ar fi vrut să-i salute pe martorii ocazionali de la sol. După care dispăru în direcția localității Grayville, în mare viteză.

La 4 septembrie 1963, un grup de oameni vânau în apropiere de Truckee, California, SUA. Unul dintre ei, care a rămas mai în urma celorlalți, a fost urmărit de trei „roboți", sau „entități", care azvârleau nori de fum, făcându-l să-și piardă cunoștința. Vânătorul a declarat că avea impresia că „roboții" erau conduși de un fel de inteligență, deoarece din când în când se întorceau spre el pentru a-l învălui cu fumul amețitor. După o noapte chinuitoare, omul a reușit să scape și s-a târât spre tabără unde, odată ajuns, a leșinat din cauza extenuării.

La 12 octombrie 1963, Eugenio Douglas își conducea, printr-o ploaie foarte deasă, camionul încărcat cu cărbuni, între Monte Maize și Isla Verde, în Argentina. Se apropiau zorile

când, deodată, Douglas vede un punct strălucitor pe drum, ca farurile unui vehicul ce se apropie. Acesta se transformă într-o singură lumină orbitoare. Pentru a evita o ciocnire, Douglas încetini. Lumina deveni atât de intensă, încât trebui să aplece capul și să ruleze pe marginea drumului. Apoi opri camionul și coborî, în timp ce lumina dispăru. Prin pânza de ploaie, Douglas putea vedea acum un obiect metalic rotund și înalt de vreo zece metri. Se deschise o ușă abia vizibilă care dădea pe asfaltul ud un dreptunghi de lumină palidă. Apărură trei ființe despre care s-ar fi putut afirma că sunt oameni, dar purtau un fel de coafură ciudată, ca și cum ar fi avut niște coarne atașate la o cască. Erau înalți de peste 2,5 m.

„Nu era nimic respingător la aceste entități" a afirmat Douglas și cu toate acestea el simțea o teribilă teamă. De îndată ce cei trei îl observară, o rază de lumină roșie se îndreptă spre locul unde se afla și îl arse. Trase cu revolverul asupra celor trei entități și o rupse la fugă până la Monte Maize. Lumina arzătoare îl urmări în sat și se interferă cu luminile de pe străzi, schimbându-le culoarea în violet și verde. Când Douglas ajunse la prima casă, începu să strige înnebunit după ajutor. Ribas, proprietarul, tocmai murise cu o noapte în urmă, dar cei din familia lui îl vegheau încă în zori. Chiar în momentul când aceștia au auzit apelul lui Douglas, atât lumina lumânărilor din cameră, cât și a lămpilor electrice, deveni violetă, apoi verde și au simțit cu toții un miros ciudat. Au alergat să deschidă ușa: Douglas se afla acolo, înspăimântat sub ploaia densă, cu impermeabilul pe cap și cu revolverul în mână. Luminile de pe străzi își schimbaseră culorile.

Trebuie să recunoaștem că această scenă de un caracter dramatic și de o frumusețe stranie, ireală, trebuie să fi fost una dintre cele mai fantastice din atât de fantastica arhivă a fenomenului OZN din lume. L-au însoțit pe Eugenio Douglas la comisariat, unde s-au putut observa clar urmele de arsuri de pe fața și mâinile sale. Cu această ocazie, s-a aflat că poliția a primit în acea noapte numeroase telefoane cu privire la schimbarea luminilor, în colorit și intensitate, dar acestea s-au pus pe seama unor neregularități din centrala electrică, ceea

ce, trebuie să o menționam totuși, n-ar fi trebuit să afecteze schimbarea culorii luminilor de la lumânări, dacă această observație interesantă nu ar fi fost o iluzie optică. Douglas a fost examinat de un medic, care a declarat că arsurile au fost cauzate de o radiație asemănătoare ultravioletelor (Douglas a afirmat că a simțit arsurile atunci când a fost expus razelor de culoare roșie). Când sătenii s-au dus la locul unde se mai afla parcat camionul, au găsit pe asfaltul umed amprente mari de picioare. Dar acestea au fost repede șterse de ploaie...

Exact o lună mai târziu de la această întâmplare, în Atlanticul de Sud, un alt incident curios avea să fie confirmat de cele mai înalte foruri oficiale ale Argentinei. În noaptea de 12 noiembrie 1963, vaporul de transport *Punta Medanos* aparținând Marinei Militare argentiniene, a suferit serioase perturbări în urma semnalării prezenței unui foarte mare obiect neidentificat, care l-a urmărit mai mult timp la o depărtare de numai 1,5 km. OZN-ul avea o formă rotundă, se deplasa cu viteză constantă, nu făcea nici un fel de zgomot și nu era prevăzut cu lumini de poziție. Din momentul în care obiectul a ajuns cel mai aproape de vapor, busolele magnetice de pe *Punta Medanos* au fost total dereglate, nemaiputând fi folosite în scopuri de navigație. Efectul era puternic resimțit de la o distanță de cca. 1,5 km de misteriosul obiect ce însoțea vasul. De îndată ce OZN-ul s-a îndepărtat, busolele și-au revenit la normal. Comandantul a transmis fără întârziere, printr-o radiogramă, un raport amănunțit comandantului suprem, care a ordonat o anchetă minuțioasă.

Verificările care au urmat n-au descoperit nimic anormal la aparatura de bord sau la busole și au înlăturat cu totul ipoteza că această perturbare puternică s-ar fi putut datora unor submarine sau unui avion obișnuit. Oficialitățile argentiniene au ajuns la concluzia că perturbările în cauză s-au datorat apropierii vaporului de un Obiect Zburător Neidentificat.

Incidentul acesta a fost relatat în amănunțime Comitetului Național de Anchetă a Fenomenelor Aeriene (NICAP) de la Washington, de către căpitanul de covertă O.R. Pagani, cel

care fusese însărcinat de către Ministerul Marinei argentiniene să ancheteze cele întâmplate. Ceva mai târziu, el avea să aducă la cunoștință organizației NICAP și faptul că în septembrie 1965, Marina argentiniană a semnalat alte 15 incidente de acest fel. Pagani a propus măsura ca, pe viitor, să-i revină Serviciului Hidrografic din Argentina sarcina de a ancheta toate incidentele electromagnetice de acest fel.

Anul 1963 se încheie cu o semnalare sosită din Anglia. Sâmbătă 16 noiembrie, patru tineri mergeau prin Sandling Park, aproape de Hythe, Kent. Unul dintre cei patru, John Flaxton, de 17 ani, descrie spaima pe care au simțit-o cu toții la vederea unui obiect pe care l-au luat mai întâi drept o stea: „Era fantastic. Lumina de un galben-roșiatic ieșise din cer sub un unghi de 60 de grade. Pe măsură ce se apropia de sol, părea să planeze mai încet". După ce obiectul a dispărut în spatele unor arbori din apropiere, o lumină strălucitoare și aurie țâșni pe câmpul vecin. „Era foarte aproape de noi, plutind la vreo trei metri deasupra solului. Părea să ne urmărească mișcările, oprindu-se atunci când ne opream și noi, ca și cum ne-ar fi observat. Lumina era ovală, avea vreo șase metri lățime și un centru strălucitor și dur. Dispăru în spatele copacilor și câteva secunde mai târziu coborî greoi o siluetă întunecată. Era în întregime neagră, de talia unui om, dar fără cap! Părea să aibă aripi de fiecare parte a corpului, la fel ca un liliac. Noi n-am mai așteptat să vedem ce era."

13.
MARY R. NU MAI POATE FI INVESTIGATĂ

Într-una din nopțile de la începutul anului1964, existența normală și liniștită a familiei R. din Oklahoma, SUA, a fost puternic zguduită de o întâmplare cu totul ieșită din comun.

În seara aceea, Mary R. avusese o discuție mai aprinsă cu părinții ei, care o certaseră pentru unele treburi neîndeplinite, ori pentru că nu-și făcuse bine lecțiile. Nimeni din familie nu-și mai amintea exact despre ce fusese vorba, dar era sigur că s-au rostit atunci cuvinte ceva mai grele decât era cazul și că Mary a fugit din casă, afară în întuneric. „Las-o în pace – a spus tatăl. Las-o să alerge puțin, să se liniștească." „Dar am jignit-o! Mai bine mă duc să o împac" – a afirmat mama. Înainte însă de a ajunge la ușa din spate a casei, o auzi pe fetiță scoțând un strigăt îngrozitor. Mama se năpusti afară în beznă, exact la timp ca să vadă îndepărtându-se de casă un „lucru" pe care mai târziu l-a descris ca fiind „un fel de scrumieră zburătoare". Mary zăcea la pământ, la zece metri de casă, iar în aer plutea un miros greu de carne arsă. Femeia alergă lângă fiica ei și

înlemni de groază: copilul era acoperit de arsuri cumplite. „Mary! Mary! Ce s-a întâmplat? Ce ți-a făcut lucrul acela?" Dar Mary n-a putut răspunde. Era cu totul incapabilă să formuleze o explicație la cele petrecute. Doamna R. și-a luat cu băgare de seamă fiica în brațe și a dus-o repede în casă. Din acest moment începe misterul.

Deși domnul R. a telefonat la poliția locală, acestei chemări disperate i-a răspuns o mașină de patrulare a poliției districtuale. Ambulanța particulară care a ridicat copilul nu făcea în mod obișnuit vizite de urgență în afara orașului, dar în noaptea aceea s-a deplasat în mod special la ferma familiei R. Apoi Mary a fost transferată de la spitalul local la „Tinker Air Force Base Hospital", deși după regulamente, familia R. n-ar fi avut acces la acest spital. La două zile după incident, trei martori au relatat că familia R. a fost îmbarcată în două camioane mari, despre care au afirmat că aveau vopsite însemnele „Air Force Blue".

După câteva luni de tatonări, cercetătorul ufolog Robert A. Stiff din Oklahoma, a reușit să găsească o cunoștință care avea acces la dosarele USAF. Deși Stiff nu a reușit să facă efectiv rost de probe concrete, cunoștința i-a spus că e aproape sigur că familia R. a fost transportată la Washington D.C. Bob Stiff era atunci unul dintre cei mai valoroși și competenți cercetători ai revistei *Saucer Scoop*, un profesionist cu serioase studii universitare. În timpul investigațiilor sale insistente referitoare la cazul Mary R., Stiff a început să primească o serie de telefoane amenințătoare, care-l invitau să abandoneze cercetările asupra OZN-urilor și să-și canalizeze energia în alte direcții. Stiff a primit primul telefon de la „sfătuitorul" său anonim la data de 7 februarie 1967. În toate convorbirile ulterioare, vocea a fost aceeași. De fiecare dată, vorbitorul părea amuzat ori de câte ori folosea termenul OZN și se exprima disprețuitor în privința cercetărilor lui Stiff. Un alt aspect interesant a fost și faptul că toate apelurile telefonice, cu excepția a două dintre ele, erau făcute exact la ora șapte seara. „N-am fost niciodată înclinat să accept povești despre contacte de nici un fel, fără probe substanțiale – a declarat mai târziu

Stiff. Deși ideea că m-ar fi chemat la telefon ființe străine este ridicolă, trebuie să recunosc că am rămas nedumerit și oarecum îngrijorat."

Prima convorbire a fost simplă: „V-aș propune să abandonați cercetările referitoare la așa-numitele OZN-uri" – a spus vocea cu o urmă de batjocură. „Cine vorbește?" – a întrebat Stiff. „N-are importanță – i-a răspuns vocea. Dar fă ce ți-am spus, pentru binele dumitale."

La 23 februarie, în cea de-a doua convorbire, vocea îl atenționa pe Stiff: „N-ai luat în seamă sfatul meu... Informațiile culese referitoare la anumite OZN-uri nu au la ce să-ți mai folosească. Ți-aș propune să te ocupi de alte probleme și să uiți de OZN-uri."

La 7 aprilie cea de-a treia convorbire. Stiff: „Înainte de a începe, cred că ar trebui să-ți spun că, la urma urmei, absurditatea asta mă deranjează. Dacă pe dumneata te distrează, înseamnă că ești nebun!" Vocea: „Sunt departe de a fi nebun, domnule Stiff, și nu-mi face plăcere să fac asta, dar considerăm că nu-i în interesul nostru ca dumneata să continui cercetările. Dacă o faci, avem destule mijloace să te oprim." Stiff: „Cu raza morții? Doar nu-ți imaginezi că dau crezare acestor aiureli?" Vocea: „Dacă nu crezi acum, vei crede în curând. Dar pot să te asigur că avem și alte mijloace în afară de raza morții."

În timpul celei de-a patra convorbiri, la 28 aprilie, Stiff era atenționat: „Dacă nu încetezi imediat, va trebui să te opresc eu!"

A opta convorbire, din 9 iunie. Vocea: „Am auzit că ai de gând să scoți o revistă." Stiff: „Așa este." Vocea: „Renunță!"

30 iunie, a zecea convorbire telefonică. Stiff: „Înainte de a începe să vorbești, fă-mi o favoare. Spune-mi cine ești, sau pe cine reprezinți. Nimeni nu va afla ce mi-ai spus și în felul acesta aș începe poate să cred câte ceva din cele ce-mi spui." Vocea: „Are într-adevăr vreo importanță cine sunt sau pe cine reprezint?" Stiff: „Desigur!" Vocea: „Să zicem că sunt o voce și că reprezint pe acei care nu doresc ca dumneata să-ți continui cercetările de care te ocupi în prezent." Stiff: „Se poate, dar de ce m-ați ales pe mine? Presupun că dumneata ești cine

pretinzi că ești..." Vocea (întrerupându-l): „Niciodată nu ți-am spus *cine* aș fi." Stiff: „De acord, dar presupunând că ești cine pari a fi..." Vocea: „Această presupunere e numai a dumitale, domnule Stiff." Stiff: „Bine, dar rămâne oricum întrebarea, de ce tocmai eu? Și de ce se folosește o metodă atât de idioată?" Vocea: „Ar fi trebuit să-ți dai seama că această metodă e tot atât de eficace ca oricare alta. Nu-i așa că n-ai să mai scoți revista și că ai abandonat anumite investigații, fiindcă pur și simplu n-ai mai putut culege nici o informație?" Stiff: „Da, dar nu din cauza dumitale." Vocea: „Oare?" Stiff: „Încă nu mi-ai răspuns." Vocea: „Te ocupi de lucruri care nu te privesc." Stiff: „Adică?" Vocea: „Nu-s nebun, domnule Stiff." Stiff: „Știu că te referi la cazul Mary R..." Vocea: „Iar faci presupuneri..." Stiff: „Se poate, dar asta-i tot ce pot să fac." Vocea: „Renunță la cercetările de care te ocupi în momentul de față." Stiff: „Și dacă le continui, ce se va întâmpla?" Vocea: „Vei fi împiedicat!"

Stiff și-a continuat investigațiile în cazul Mary R. cu perseverența unui cercetător pasionat. În iunie a publicat în *Saucer Scoop* un articol în exclusivitate, „Un senator sprijină cercetările referitoare la OZN":

„Un senator al Statelor Unite a autorizat publicarea dosarelor referitoare la aparițiile OZN-urilor, așa cum au fost relatate în articolul din numărul anterior al revistei *Scoops International Dateline*. Comandamentul bazelor aeriene a recunoscut că deține un dosar asupra acestor cazuri, dar refuză să-l elibereze fără ordinul Pentagonului! Această ultimă declarație pare ciudată, dacă se ține seama de faptul că USAF a respins în repetate rânduri cererile ufologilor și că alte cazuri asemănătoare au fost mușamalizate. Este cert că Pentagonul n-a dat nici un fel de ordin în acest sens. Senatorul declară că ordinul a fost obținut de Pentagon."

Chiar în momentul când lui Stiff i se păru că întrezărește victoria, poziția sa, atât de solid fundamentată, se zdruncină din temelii. O emisiune specială a televiziunii locale asupra OZN-urilor, care urma să-l prezinte pe Stiff și o discuție asupra cercetărilor sale, au fost practic anulate. Când Stiff și-a exprimat uimirea, i s-a spus că ar putea continua cu condiția să nu scoată

nici o vorbă despre cazul de ardere din Oklahoma. Directorul i-a comunicat lui Stiff că i s-a cerut de către conducătorul stației ca emisiunea să nu se refere în nici un fel la fetiță și la felul misterios în care a fost arsă. Nu s-a dat nici un fel de explicație, iar directorul era tot atât de nedumerit ca și cercetătorul. Senatorul părea să se dezintereseze de caz, iar Comandantul bazelor aeriene a hotărât în cele din urmă că nu e oportun ca datele din acest dosar să devină publice.

Apoi, Stiff a fost internat în spital timp de o săptămână. La ieșire, i s-a recomandat să-și restrângă activitatea timp de o lună. La 12 iulie a avut loc a 11-a convorbire telefonică. Vocea: „A fost înțelept din partea dumitale că ai făcut ce ți-am cerut." Stiff: „Dar nu le-am abandonat, ba chiar am început altele noi, pentru a obține și mai multe date despre cele anterioare." Vocea: „Nu vei mai obține nici o informație, domnule Stiff!"

A12-a convorbire a avut loc la 15 august. Vocea: „N-ai făcut bine că ai vorbit și altora despre aceste convorbiri." Stiff: „Ce vrei să spui?" Vocea: „Când vei înțelege că n-ai de-a face cu niște nebuni? Ți-am împiedicat cercetările de mai multe ori și știi asta. Acum ai vorbit altor persoane despre aceste convorbiri." Stiff: „Aceste persoane nu le iau în serios mai mult decât mine." Vocea: „Ba, le iei în serios mai mult decât vrei să admiți." Stiff: „După toate aparențele, îți închipui că știi mai bine decât mine ce cred." Vocea: „Aveți o zicală: Faptele vorbesc mai mult decât cuvintele."

Trei zile mai târziu, la 18 august, avea loc a 13-a convorbire telefonică și ultima dintre ele. Vocea: „Vreau să-ți spun încă o dată că ne deranjează cercetările pe care le faci... N-am timp de glume. Află doar că vom fi întotdeauna informați despre tot ce faci și că nu poți câștiga!"

Robert Stiff n-a mai fost deranjat la telefon. Totuși, la 2 septembrie a găsit în cutia de scrisori un plic netimbrat și neștampilat: „Domnule Stiff. Încetează imediat, altfel vor acționa. Te rog, crede-mă. Un prieten."

Blocat pentru o vreme în cercetările sale referitoare la Mary R., Stiff era furios și neplăcut impresionat de eficacitatea metodelor de reducere la tăcere pe care le foloseau acești necunoscuți. „Dovada că o fetiță a fost arsă de un OZN există

– spune Stiff. Și totuși, martorii au fost constrânși prin intimidare să-și schimbe declarațiile. Cetățenii care i-au văzut pe cei de la Air Force în casa victimei au ajuns la concluzia că nu trebuie să mai spună nimic. Iar biroul unui senator al Statelor Unite refuză să mai răspundă ceva în această privință. De ce se întâmplă toate acestea? Faptul că se întâmplă nu poate fi negat și nici nu trebuie ignorat."

Ce am mai putea adăuga descrierii acestui eveniment? Poate numai faptul că astfel de întâmplări stranii, în care oamenii au fost atinși și arși de razele emise de OZN-uri, au fost destul de numeroase de-a lungul anilor în lume. Să ne reamintim numai de evenimentul petrecut în primăvara anului 1946, când brazilianul Joao Restes Filho a murit în urma unor stranii arsuri, căpătate nu se știe cum...

Tânărul de 17 ani Ricardo Rivera, care locuiește la Cataro, Puerto Rico, povestește că unchiul și bunica lui au văzut, într-una din nopțile de la începutul anului 1964, o formație de 12 până la 16 obiecte strălucitoare, de formă alungită ca niște trabucuri, care zburau cu o viteză fantastică. „În acel moment m-am speriat și am intrat în mașină... atunci am simțit un soi de liniște, de extaz și am ieșit iarăși afară..." În urma acestei întâmplări descrise de unchiul său, precum și a unor stranii experiențe pe care el însuși le-a avut în legătură cu OZN-urile câțiva ani mai târziu, tânărul Rivera a căpătat capacitatea de a efectua scriere automată în stare conștientă. El a început să aștearnă pe hârtie o scriere cu semne hieroglifice, de la dreapta la stânga și de sus în jos, fără a înțelege sensul celor scrise, ca și cum ar fi fost supus unui îndemn interior. El pretindea că era supus acțiunii unor „unde ale OZN-urilor" în urma cărora simțea dorința de a scrie și de a desena lucruri neobișnuite. Unul dintre desenele lui reprezintă figura unei ființe stranii, venită parcă din alte spații...

La 3 aprilie 1964, către orele 21:00, în apropiere de Monticello, Wisconsin, SUA, avea să fie făcută o observație foarte interesantă, ce va rămâne în istoriografia fenomenului OZN, cunoscută sub denumirea de „Cazul Pomului de

Crăciun". Wisconsin este un stat agricol din nordul Statelor Unite, mărginit de Marile Lacuri. Martorii erau un tânăr antropolog profesor la o universitate americană și membru al unei recente expediții în India, soția sa, mama sa vitregă și sora sa vitregă, o fetiță de 12 ani. Se aflau în mașină cam la 2 km spre vest de Monticello, îndreptându-se spre Argyle.

Când au văzut prima oară obiectul, nu au fost surprinși deloc: se distingeau numai două lumini roșii sclipitoare, coborâte la orizont. S-au gândit imediat la două mașini de poliție staționate pe un drum lateral, pe vârful unei coline invizibile în noapte. Când luminile se apropiară și urcară spre cer, și-au dat seama că explicația lor inițială nu mai era valabilă și au început să se neliniștescă. Au văzut din nou două lumini sclipitoare, una roșie și una verde cu o lumină albă venind din urmă. Ansamblul reprezenta în mod evident un aparat de zbor care pierdea în înălțime, un avion clasic aflat pe punctul de a se zdrobi de sol. Martorii din automobil deveneau din ce în ce mai neliniștiți și urmăreau cu evident interes spectacolul nocturn, așteptând impactul cu solul și zgomotul teribilei explozii... Dar obiectul nu cădea. L-au văzut din nou spre sud, în partea lor stângă.

Spectacolul devenise fascinant: se vedeau o serie de lumini verzi și roșii, nenumărate și răspândite, o salbă de lumini albe și un mare glob de lumină alb-albăstruie sau gălbuie. Semăna cu un „Pom de Crăciun" în noapte, ocupând o porțiune considerabilă de cer. Luminile colorate își schimbau pozițiile, mărimea și intensitatea, oferind o priveliște cu totul inedită. Martorii au apreciat că se găseau la o distanță ceva mai mare de o sută de metri și că înălțimea față de orizont nu era prea mare, în imediata apropiere a sârmelor telefonice aflate în partea lor stângă. Obiectul părea gigantic și avea un număr considerabil de lumini. Au încetinit mașina, în timp ce obiectul „se răsturna" încet, ca și cum ar fi oferit un spectacol cu încetinitorul. Stinseră farurile și opriră mașina. Era o liniște deplină și obiectul rămase nemișcat în noapte. Destul de speriați, dar fără a-și pierde controlul, întoarseră mașina pe un drum lateral și porniră înapoi, dorind să ajungă din nou cât mai aproape de misteriosul spectacol. Când ajunseră din nou

în apropierea obiectului, acesta se puse în mișcare, mai întâi lent, apoi accelerând brusc. Până când mașina martorilor prinse viteza maximă permisă pe șosea, obiectul devenise o lumină roșie strălucitoare, undeva sus pe cer... Totul se petrecuse în câteva secunde.

Ancheta care s-a desfășurat mai târziu a arătat că întreaga poveste durase ceva mai puțin de zece minute. Posibilitatea de a fi fost vorba de un elicopter a fost discutată foarte amănunțit, avându-se în vedere manevrele pe verticală ale straniilor lumini. Această ipoteză a fost însă respinsă din mai multe motive. La început nu a fost nici un zgomot. Deși în mașină radioul cânta în surdină, fără paraziți și fără interferențe, zgomotul unui elicopter aflat atât de aproape ar fi trebuit să fie foarte clar. Diametrul aparent, de circa o sută de metri al obiectului, era cu mult prea mare pentru un elicopter. În fine, nici o lumină de aterizare nu era vizibilă și nu se poate imagina ca un elicopter aflat în zbor de noapte – atât de aproape de sol, la înălțimea firelor telefonice – să nu lumineze cu farurile.

Toți martorii au fost îndelung și minuțios interogați. Răspunsurile lor au arătat aversiunea categorică pe care o aveau față de atribuirea calificativului de „obiect misterios", observației lor. Toate variantele convenționale posibile au fost cu meticulozitate luate în vedere. Numărul observatorilor, frica lor evidentă și în același timp reacțiile lor diferite, echilibrul lor mintal desăvârșit și succesiunea logică a primelor impresii – mașina de poliție, avionul de linie în dificultate – dovedesc că nu putea fi vorba de halucinație. În fine, complexitatea pozițiilor și mișcărilor, aparența solidă care își păstra geometria liniilor – doar într-un singur moment martorii au avut impresia că disting o suprafață metalică reflectând una din luminile roșii – îndepărtează categoric posibilitatea existenței unui miraj sau a unui fenomen atmosferic. Noaptea era calmă și liniștită, iar obiectul observat nu putea fi un balon științific, ce n-ar fi putut urca spre cer în câteva secunde, după ce un timp îndelungat plutise aproape de sol. Întregul eveniment, cu toate amănuntele lui și ale anchetei care a urmat, a fost raportat unui serviciu militar foarte competent, iar martorii au evitat orice fel de publicitate.

14.
CELEBRUL CAZ AL SERGENTULUI LONNIE ZAMORA

Incidentul de la Socorro, New Mexico, SUA, este unul din „cazurile clasice" cunoscute în întreaga literatură a cazuisticii OZN. Evenimentul se petrecea în după-amiaza zilei de 24 aprilie 1964, în jurul orei 17:45, când sergentul de poliție Lonnie Zamora, era angajat pe străzile orașului în urmărirea unui automobilist care depășise viteza legală. El l-a lăsat pe acesta să-i scape în momentul când atenția i-a fost atrasă de „o aeronavă" care se apropia vertiginos de pământ emițând un fel de flacără și o serie de zgomote ca de explozie. A crezut la început că un vechi depozit de dinamită, aflat la mare distanță și într-o zonă izolată, ar fi putut să sară în aer. A raportat prin radio comisariatului de poliție după care, în goană, a condus mașina în afara orașului, pe un drum întortocheat și plin de gunoaie, care ducea la vechiul depozit. Zamora a trebuit să se oprească la cca. 150 m de marginea unei râpe adânci, în care a zărit ceea ce părea să fie un automobil dat peste cap. A crezut, evident, că este vorba de accident grav și a comunicat

prin radio că urma să se apropie de acel loc pentru a vedea despre ce este vorba.

Din acest moment, sergentul Zamora avea să trăiască o teribilă aventură, pe care nu o va mai uita tot restul vieții. El a descoperit că se putea apropia de râpa cu pricina, mergând cu mașina pe un platou plin de stânci, ceea ce și făcu. Din cauza terenului accidentat, a pierdut din vedere, pentru un scurt răstimp, fundul râpei. Iar când a privit din nou în jos, în acea vâlcea nu prea adâncă, el a observat că de fapt acolo se afla un obiect ciudat în formă de ou, având o lungime de 3,5-4,5 m, de culoare albă, ce era așezat pe patru picioare metalice scurte. Se afla în acel moment la mai puțin de 30 m depărtare de obiect, destul de aproape ca să poată vedea pe suprafața lui un „semn ciudat". Iar alături, de parcă nici nu s-ar fi sinchisit de prezența sa, se găseau două ființe mici, cu înfățișare umanoidă, purtând îmbrăcăminte albă sau argintie, ca un fel de pelerine... Păreau că examinează sau repară ceva în partea inferioară a ciudatei lor nave. Când Zamora a ajuns la o depărtare de vreo 20 de metri de cei doi omuleți, aceștia l-au observat, l-au privit atenți, apoi au început să alerge speriați în jurul obiectului. Speriat la rândul lui, Zamora s-a întors pe jumătate, ca să se înapoieze la mașina sa. Aruncând o privire peste umăr, el a reușit să vadă cum țâșnea din obiect o flacără albastră strălucitoare, drept în jos, în nisipul pe care acesta stătuse. Câteva momente mai târziu, obiectul s-a ridicat din râpă, scoțând – cum avea să declare mai apoi sergentul Zamora – „un muget care-ți spărgea timpanul". Zamora a început și el să alerge, dar în direcție opusă în timp ce obiectul a dispărut din vedere, trecând pe deasupra munților din apropiere.

La comisariatul de poliție, sergentul Sam Chavez a auzit prin radio apelurile lui Zamora și a venit la fața locului, după circa trei minute de la aceste apeluri. Dacă n-ar fi apărut Chavez, poate că Zamora ar fi fugit, în panică, cine știe unde... „Ce s-a întâmplat, Lonnie? Arăți de parcă l-ai fi văzut pe dracu'" – a spus Chavez. „Poate că l-am și văzut" – a răspuns Zamora.

Cei doi agenți de poliție au coborât împreună pe fundul râpei, în locul în care aterizase obiectul. Ei au dat peste patru

urme adânci care, conform afirmațiilor lui Zamora, fuseseră făcute de picioarele metalice ale navei. Au găsit apoi plante calcinate, tufișuri făcute scrum și încă fumegânde, acolo unde flăcările de la baza navei au dat peste ele. Urmele lăsate de dispozitivul de aterizare erau adânci de nouă centimetri și de formă circulară – o precizare care mai fusese semnalată și în alte împrejurări de același gen. Măsurătorile au arătat că diagonalele patrulaterului format de cele patru urme de aterizare se intersectau aproape în unghi drept. Asta însemna că mijlocul fiecărei laturi a patrulaterului se află pe circumferința unui cerc. Este de remarcat faptul că centrul cercului astfel format coincidea virtual cu principala urmă de arsură de pe sol. În anumite condiții, centrul de greutate al navei s-ar fi putut afla chiar deasupra centrului cercului, dând o semnificație deosebită prezenței urmei arse. În pofida căutărilor minuțioase, agenții de poliție n-au găsit nici o urmă de pași lăsată de umanoizii observați de Zamora în jurul obiectului, pe nisipul compact din fundul râpei. Orice ar fi fost acel misterios obiect, el a apăsat puternic pe picioarele metalice, înfundându-le în nisip, având o greutate probabilă de mai multe tone.

În timpul unor cercetări ulterioare s-a constatat că incidentul este foarte serios și merită mai multă atenție. Astfel, a fost înștiințată baza de la White Sands Stallion Site, care a trimis militari în mare grabă să examineze locul de aterizare. Ei au pus pietre în jurul urmelor de pe sol, spre a le conserva în vederea fotografierii, operație care s-a și făcut cu deosebită grijă.

Sergentul Zamora a declarat amănunțit colegului său agent de poliție, sergentul Chavez, cele petrecute, inclusiv apariția „Omuleților". El i-a informat de asemenea, pe comisarul de poliție Polo Pineda și pe soții James Lorenzen, doi înalți funcționari de la APRO, care au venit de îndată la fața locului. Imediat după convorbirea avută cu soții Lorenzen, Zamora a fost supus unui prelungit și chinuitor interogatoriu, care i s-a luat de către o echipă a Forțelor Aeriene. Un membru al acelei echipe era un maior de la baza Kirtland a Forțelor Aeriene din Albuquerque, iar altul a venit în mare grabă la fața locului chiar de la Air Technical Intelligence Headquarters (Cartierul

general al serviciilor de informații tehnice secrete ale Forțelor Aeriene), din Dayton, statul Ohio. Era vorba, în mod evident, de un caz mai deosebit, ce fusese adus la cunoștința cercurilor oficiale superioare.

În declarațiile sale inițiale, făcute imediat după incident și înainte ca militarii să fi ajuns la el, Zamora a prezentat două aspecte foarte importante, de care ulterior a refuzat să mai vorbească: este vorba despre „umanoizi" și despre un fel de „emblemă ciudată" ce fusese clar observată pe o latură a navei. Din fericire, aceste declarații inițiale necenzurate, au fost făcute în fața a nenumărați martori demni de toată încrederea, iar ele și-au croit drum în opinia publică, în pofida eforturilor pripite de a le cenzura sau dezminți. În fapt, poziția Forțelor Aeriene era destul de delicată: deoarece nu-l puteau expune ridicolului pe Zamora – nu ar fi fost deloc prudentă o astfel de inițiativă – s-a preferat tulburarea apelor pentru câștigare de timp.

Forțele Aeriene l-au trimis la locul incidentului de dr. J. Allen Hynek, pe atunci șeful departamentului de astronomie al Universității Northwestern. Era perioada în care dr. J. Allen Hynek nega încă fenomenul OZN și nu era un adept convins al unor metode corecte și imparțiale de cercetare a acestui fenomen. Nu-și publicase încă celebrele sale cărți, ce aveau să devină, câțiva ani mai târziu, puncte de referință ale ufologiei mondiale.

Dr. J. Allen Hynek avea să afirme totuși că în timp ce-și continua ancheta asupra credibilității lui Zamora, a aflat și despre un martor neidentificat, care își oprise mașina în nordul orașului pentru a lua benzină. Acesta le-a vorbit celor de la stația de benzină despre întâlnirea sa, în partea de sud a orașului, cu o navă zburătoare stranie, ce părea a fi în dificultate și încerca să aterizeze. Spunea că trebuie să fi fost în dificultate, pentru că a văzut o mașină a poliției (a lui Zamora) gonind spre ea pe terenul accidentat și nisipos. Nu a putut să identifice nava ca fiind un avion obișnuit. Dr. Hynek afirmă că a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a convinge Forțele Aeriene să întreprindă cercetări pentru a găsi martorul pierdut, dar cei de acolo n-au manifestat nici un interes. „Deoarece era doar încă

un caz OZN, s-a adoptat atitudinea obișnuită, aceea de a nu face nimic" – a afirmat Hynek.

Pe de altă parte, se știa că dr. J. Allen Hynek avea o deosebită abilitate pentru găsirea unor soluții întortocheate, atunci când era vorba de OZN-uri. Se pare că el a procedat cam tot așa și în cazul acestui incident de la Socorro, declarând ziariștilor că a fost pus în încurcătură de faptul că OZN-ul n-a fost semnalat de aparatele radar, „tocmai într-o regiune care este plină cu asemenea aparate". Agențiile de presă au publicat rapid această aparentă dezmințire asupra obiectului ce fusese semnalat și – după toate aparențele – efectul a fost cel scontat: pretinzându-se că întrucât aparatele radar nu l-au reperat, probabil că obiectul nici n-a existat.

Acest „raționament" avea însă două mari fisuri. Pe de-o parte, regulamentele militare ar fi împiedicat stațiile radar să facă declarații publice, chiar dacă ar fi reperat vreun OZN. Pe de altă parte, APRO a constatat, în urma unei simple verificări – care se afla de altfel și la dispoziția agențiilor de presă – că stația radar care acoperea această regiune nici măcar nu fusese în funcțiune în momentul incidentului.

Se păre că cenzura militară se aștepta la o asemenea întorsătură a lucrurilor, încât, intuind-o, mai pregătise o „surpriză". De această dată, a intrat în scenă dr. Lincoln LaPaz, directorul Institutului pentru Studierea Fenomenelor Meteorice, de la Universitatea din Albuquerque, statul New Mexico. Declarația pe care a făcut-o acesta, publicată în *Albuquerque Journal*, a fost preluată imediat de mai multe agenții de presă. Dr. LaPaz a explicat că ciudata navă văzută de sergentul Zamora, nu a fost nimic altceva decât un „superaparat" aflat în dotarea și experimentarea armatei. Dr. LaPaz și „superaparatul" său de pomină s-au dovedit a fi însă o supergafă. Într-adevăr, nefiind la curent cu faptul că autoritățile militare anunțaseră deja că nu se aflau în posesia nici unui aparat sau navă corespunzând descrierii date obiectului ovoid pe care-l văzuse Zamora, dr. LaPaz deveni ridicol, cu explicația lui cu tot, atunci când Administrația Națională pentru Aeronautică a făcut cunoscut că obiectul despre care a vorbit dr. LaPaz încă nu fusese construit!

La finele lui ianuarie 1966, în revista *Popular Science*, purtătorul de cuvânt al Forțelor Aeriene, maiorul Hector Quintanilla Jr., a declarat despre incidentul de la Socorro că: „Experții l-au cercetat și analizat cum se cuvine. Cazul rămâne totuși un mister."

Timp de aproape doi ani după cele întâmplate, acest caz al navei în formă de ou, cu umanoizii la bord, care aterizase în râpa din apropiere de Socorro, statul New Mexico, a fost citat permanent în declarațiile publice ale Forțelor Aeriene, ca un „caz nesoluționat". Era, evident, vorba despre un caz mult prea bine documentat ca să poată fi trecut sub tăcere și țintea prea departe, ca să-l poți accepta. De altfel, sosirea doctorului Hynek la Socorro dovedea clar că Forțele Aeriene considerau incidentul ca fiind extrem de important și – în același timp – că nu îndrăzneau să-i expună ridicolului pe martori.

Reprezentative pentru metodologia de lucru de atunci a doctorului Hynek, erau și procedeele de anchetă folosite de acesta, care aveau un efect dublu: mai întâi tărăgănezi publicarea oricărei declarații oficiale și, în al doilea rând, te abții de a-i expune ridicolului pe martori. Dr. Hynek a pus întrebări celor mai importanți martori, manifestând interes, aceasta pentru a obține cât mai multe informații. Apoi, a pus din nou întrebări martorilor și i-a copleșit cu chestiuni științifice complicate, desfășurând o anchetă de o asemenea factură tehnică încât martorii au putut să răspundă doar că nu știu. Dr. Hynek a ajuns astfel în situația de a putea declara că, din pricina lipsei de informații tehnice din partea martorilor, este obligat să tragă el însuși concluziile, în acest fel punând sub semnul îndoielii întreaga problemă. Un alt procedeu era de a interoga martorii și apoi a preda problema, pentru a fi continuată, unui asistent. Acest mod de procedură întârzie publicarea unei „declarații oficiale" și creează impresia că incidentul este până într-atât de lipsit de importanță, încât de el se ocupă asistentul doctorului Hynek.

Incidentul de la Socorro a rămas peste ani unul dintre cele mai interesante, un punct de referință în istoriologia fenomenologiei OZN. Faptul că au fost implicați ofițeri de poliție, oameni de știință și oficialități superioare ale armatei

americane, nu poate fi pus la îndoială. Tot astfel cum nu poate fi pusă la îndoială încercarea oficialităților amintite de a mușamaliza această interesantă afacere. Ca, de altfel, în întreaga istorie a ufologiei de după cel de-al doilea război mondial...

Din luna mai a aceluiași an 1964, ne parvine o singură informație interesantă referitoare la OZN-uri. În zorii zilei de 3 mai, câțiva locuitori din Canberra, Australia – printre ei se aflau și o serie de intelectuali – au văzut pe cerul orașului lor un obiect aerian strălucitor, care „se balansa asemenea unui elicopter ce încearcă să aterizeze la punct fix. La scurt timp, obiectului inițial i s-a mai adăugat un altul, de dimensiuni mai mici, care se apropiase cu mare viteză, devenise „incandescent", apoi „se stinsese". La urmă, obiectul cel mare s-a îndreptat spre nord-vest cu o viteză moderată. Acest caz a fost anchetat, printre altele, și de specialiștii de la NASA, care înclinau să creadă că a fost vorba de un miraj luminos, combinat cu o clasică halucinație colectivă. Numai că martorii au dat detalii precise, care nu permiteau obișnuita încadrare a observațiilor pe lista unor posibile confuzii. La o conferință de presă, un meteorolog, martor al evenimentului aerian, declara ziariștilor: „Am luat întotdeauna în derâdere poveștile cu OZN-uri. Dar ce mai pot spune acum, când am văzut eu însumi un asemenea fenomen?"

Ne vom referi acum la alte două întâmplări interesante din vara anului 1964, pe teritoriul Statelor Unite. Au fost implicate, ca martori oculari, trei persoane demne de toată încrederea: doi fermieri din statul Nevada și un om de afaceri din Carolina de Sud.

La 25 iunie, George W. Rogers, care avea o fermă la Spring Valley, lângă Ely, Nevada, se îndrepta cu automobilul spre Ely, împreună cu fratele său Bert. La un moment dat, ei au văzut înaintea lor un aparat ciudat. La început, când l-au zărit, obiectul se afla alături de drum și cam la un metru deasupra solului, astfel încât îi puteau vedea doar partea de deasupra.

S-au gândit inițial că era un jeep în afara drumului. Apoi, ciudatul obiect se înălță și staționă deasupra șoselei, unde se așeză pentru un scurt răgaz pe un mic piedestal cu o lungime de vreo 60 cm. Cei doi fermieri se găseau în acel moment, la numai câțiva metri de obiect. Potrivit descrierii lor, acest obiect avea formă de piramidă cu vârful îndreptat spre sol, ce ajungea la piedestal. Partea de sus era ușor bombată sau curbată. Obiectul se învârtea cu mare viteză în jurul lui însuși. Semăna cu un titirez gigantic. George Rogers sări din mașină și alergă cu intenția de a pune mâna pe obiect. De îndată ce se apropie de el, acesta se îndepărtă cu un bâzâit puternic, făcu un salt în aer de vreo trei metri înălțime și reveni pe șosea, la vreo 12 m mai încolo. De vreo trei-patru ori, George încercă aceeași manevră, dar avu același rezultat. El avea să declare mai târziu la poliție: „M-am trezit agitându-mă prostește în jurul unui obiect despre care habar n-aveam ce era. Bart a strigat la mine să mă îndepărtez de acel obiect. M-am gândit că avea dreptate, încât m-am înapoiat și am intrat în mașină." O clipă mai târziu, obiectul se ridică încet și începu să se îndepărteze, trecând dincolo de crestele munților. Amândoi fermierii au fost de acord că obiectul pe care-l văzuseră avea forma unei sfârleze răsturnate. George, care încercase să-l atingă, a mai afirmat că marginile obiectului luceau ca și cum ar fi fost din material plastic și că purta pe una dintre fețe un „însemn sau emblemă roșie", pe care însă n-a putut-o descifra din cauza rotirii continue a obiectului.

Câteva zile mai târziu, la 1 iulie 1964, în ziarul *Independent* din Anderson, Carolina de Sud, se publica o interesantă urmare a incidentului relatat de frații Rogers din Ely, Nevada, aflat la 1600 km spre nord-vest.

B. E. Parham din Wellford, Carolina de Sud, era director regional al societății anonime „Family Record Plan". Tocmai fusese în interes de serviciu la Atlanta și se întorcea acasă în suburbia Spartanburg, la volanul unui Chevrolet de tip vechi. Se afla pe șoseaua 59, conducând cu circa 110 km/oră, în jurul orei unu noaptea. În acel moment, șoseaua era pustie.

Parham va declara mai târziu autorităților federale: „Deodată apăru ceva care lumină totul în jurul meu. Am văzut

un obiect luminos îndreptându-se direct spre mine. Mi-am zis că s-a terminat cu mine, convins că era un meteorit care avea să mă lovească în plin." În ultima clipă, obiectul trecu drept în sus și trecu deasupra mașinii. Această manevră, a afirmat Parham, i-a creat impresia că obiectul fusese întrucâtva derutat de farurile mașinii sale. Motorul automobilului său începu să funcționeze anormal, încât a fost nevoit să oprească mașina pe marginea drumului. Parham își continuă depoziția: „Obiectul semăna cu o sfârlează răsturnată, cu bordurile având o lungime de vreo doi metri. În partea inferioară se vedeau niște mici orificii, părând propulsat de un fel de flăcări galbene. Când a coborât la mică înălțime deasupra mașinii, căldura era înăbușitoare, iar mirosul amintea de cel al aldehidei formice. Am închis repede ferestrele mașinii și am zăvorât ușile. Câteva clipe după aceea, obiectul se înălță cu un zgomot asurzitor, până când nu l-am mai putut vedea. Și nici nu țineam să-l mai văd. Tot ceea ce voiam era să scap de acolo cât mai repede și am plecat."

Parham a mers direct la aeroportul din Spartaburg și a relatat întreaga întâmplare celor de la direcția aviației federale. Aceștia au examinat cu atenție mașina și au găsit o serie de pete pe partea de sus și pe capota mașinii, unde un lichid curios îndepărtase vopseaua. Atunci când autoritățile aviației federale au verificat petele în cauză cu contoarele Geiger, au constatat că ele erau radioactive. Apoi au venit anchetatori care l-au interogat pe Parham și au îndepărtat petele vâscoase de pe mașină. După care au plecat lăsându-l să-și dezlege singur enigma...

Vasul american *Eltanin* aparținea în 1964 lui Military Sea Transportation Services și a fost inițial proiectat pentru a servi programului de cercetări în Antarctica. La 29 august, *Eltanin* se afla la 100 mile vest de Capul Horn, iar specialiștii de la bord se ocupau cu fotografierea fundului oceanului, la o adâncime de 3800 m. Conform procedeelor folosite la acea vreme, aparatul foto se introducea într-un cilindru metalic și era manevrat de pe vas, cu ajutorul unui cablu.

Când tehnicienii au developat filmul din ziua respectivă, au dat de un clișeu care se deosebea cu totul de celelalte. Se putea vedea foarte clar un dispozitiv ciudat care ieșea din mâlul de pe fundul oceanului. Dintr-un stâlp central porneau o serie de vergele în formă de cruce, obiectul semănând cu o antenă de televiziune sau cu o antenă telemetrică. Vergelele erau așezate în unghiuri de 90 de grade și aveau la extremități o serie de proeminențe. Aparatul submarin care a fotografiat acest dispozitiv se declanșa la intervale regulate. Faptul că a „prins" pe peliculă misteriosul obiect de pe fundul oceanului, poate fi socotită o simplă întâmplare.

Câteva luni mai târziu, la 4 decembrie 1964, „Eltanin" a intrat în portul Auckland, Noua Zeelandă, aducând cu sine și fotografiile ciudatului dispozitiv submarin. Un reporter l-a întrebat pe dr. Thomas Hopkins, biologul șef al navei, despre obiectul în cauză. Dr. Hopkins a declarat că obiectul nu este în nici un caz o plantă; la o asemenea adâncime, plantele nu se pot dezvolta. Deși, firește, a ezitat să declare că obiectul ar fi fost executat de o mână omenească, dr. Hopkins a admis că nu pare să fie un produs al naturii. El a apreciat că obiectul are o înălțime de aproximativ un metru și a situat amplasamentul lui pe marginea faliei tectonice suboceanice de 70.000 km care înconjoară pământul.

Revista bilunară *National Scientific Space Research* din Noua Zeelandă a trimis inginerului C. A. Honey, redactorul șef al revistei *Science Publication*, o copie a fotografiei luată de *Eltanin*, cerându-i părerea. În aprilie 1965, Honey a afirmat că obiectul părea a fi un dispozitiv pentru măsurarea activității seismice. El și-a exprimat îndoiala că oameni de știință pământeni ar fi așezat acest dispozitiv la o adâncime de 3800 m. Mai în glumă, mai în serios, Honey a mers până la a sugera că „vizitatorii spațiali" transmit informații seismice. „Dacă presupunerea lui Honey este justă, cercetătorii noștri se vor găsi în situația de a solicita informații seismice de la vizitatorii spațiali a căror existență o neagă" – a mai subliniat și revista *Spaceview*...

Următorul incident a avut loc în Munții Californiei de Nord, la circa opt mile depărtare de Cisco Grave, în data de 4 septembrie 1964. M. S. se afla la o partidă de vânătoare atunci când se pierdu de însoțitorii săi și se rătăci. Deoarece noaptea se apropia, el aprinse un foc pentru a atrage atenția asupra locului unde se găsea. Curând, remarcă o lumină pe cer, pe care o luă drept un elicopter trimis în căutarea sa. Când acesta se opri și începu să se învârtă în jurul său, își dădu seama că era vorba de un obiect neobișnuit. De frică și pentru a vedea mai bine ce se întâmplă, se sui într-un copac. Obiectul luminos se învârtea în jurul copacului și M. S. văzu ca un fel de fulger și „un lucru întunecat" căzu pe sol. Apoi văzu o siluetă care se deplasa greoi prin pădurea de sub el. O altă siluetă se apropia dintr-o direcție diferită. Cele două „făpturi" se apropiară de copac și îl priviră cu atenție. Păreau a avea o înălțime puțin peste 1,5 m și erau costumate cu o salopetă argintie care le acoperea și capul. Între timp, M. S. își dădu seama că entitățile căutau tot felul de mijloace pentru a încerca să-l facă să cadă din copac. Ca să le îndepărteze, el arunca în jos tot felul de cocoloașe de hârtie sau fragmente rupte din îmbrăcăminte și observă că ele reacționau cu teamă. La un moment dat, una dintre entități folosi o „armă" foarte ciudată. Ea lăsă să-i cadă falca de jos, iar din cavitatea dreptunghiulară care se ivi, izbucni „o pală de fum" în direcția lui M. S. Fumul s-a răspândit ca o ceață și, atingându-l, l-a făcut să-și piardă cunoștința. El avea să afirme mai târziu că acest gaz i-a dat senzația că-i lipsește brusc oxigenul. S-a trezit dimineața, încă legat de copac cu centura sa și toate obiectele pe care le aruncase în timpul nopții zăceau aruncate încă pe pământ în jurul copacului. Să fi fost oare vorba, în toată această poveste, de un simplu coșmar? Singurul amănunt care pare credibil aici, ar fi „gazul" paralizant care a fost adeseori semnalat în întâlnirile de acest fel.

Ceva mai târziu de la această întâmplare, dar în aceeași lună a anului 1964, o altă observație curioasă avea să fie făcută în apropierea țărmurilor oceanice ale Argentinei, în apele sale

teritoriale. Astfel, în noaptea de 20 septembrie, un număr mare de martori oculari au avut prilejul să vadă plonjonul vertiginos a trei obiecte puternic strălucitoare în apele golfului San Jorge. După aproximativ 15-20 de minute, cele trei nave necunoscute au reieșit la suprafață și au staționat pentru un scurt răgaz pe apele învolburate ale oceanului. După care, s-au luminat brusc și intens, au decolat oblic și au dispărut în mare viteză spre cerul senin și plin de stele.

În sfârșit, o ultimă semnalare a anului 1964. În noaptea de 10 decembrie, în jurul orelor 2:00 s-a declanșat o vastă operațiune de cercetare preliminară a unui OZN descoperit fără piloți la bord, în zona Fort Rilley, Kansas, SUA. Nu s-au dat niciodată publicității amănunte în plus referitoare la această afacere. Mantia tăcerii, a secretului militar, se va așterne și peste acest caz, așa cum se mai întâmplase de atâtea ori în trecut, așa cum avea să se mai întâmple în anii ce vor urma. Oamenilor obișnuiți le este interzis accesul! Strict secret!

15.
CENZURA COSMICĂ ȘI POLITICA STRUȚULUI

Înainte de a continua, și pentru că ne-am referit mai sus din nou la cenzura militară aplicată subiectului OZN, credem că este momentul să redăm aici câteva fragmente extrase dintr-un interesant articol ce a apărut cu mai mulți ani în urmă într-o revistă de limbă engleză. Articolul despre care am mai vorbit anterior se intitula chiar „Cenzura cosmică" și avea, pentru început, redate remarcile pe care le făceau trei dintre personalitățile științifice ale momentului din America:

– În loc să caute în mod deschis adevărul asupra vieții extraterestre, guvernul nostru este hotărât să ascundă faptele față de opinia publică, să umilească și să discrediteze pe martorii OZN. (Tony Scaduto)

– Nu mai încape nici o îndoială că OZN-urile constituie un fenomen cât se poate de real. Orice tentativă de a le explica în mod facil, ca evenimente naturale sau imaginație, nu este decât un nonsens. Ele par să fie dirijate într-un anume fel și aceasta sugerează existența unei inteligențe. (J. Allen Hynek)

– Să luăm în considerație cazul unui OZN care a aterizat pe fundul lacului secat de la baza aeriană Edwards, California. Câteva echipe de filmare l-au... depistat și filmat. Filmul, sau filmele, au fost trimise undeva la Washigton, pentru a fi păstrate în siguranță, dar ulterior nimeni nu le-a mai putut vedea. (Gordon Cooper – astronaut)

De la data difuzării printr-o largă publicitate a primelor rapoarte OZN, în 1947, „farfuriile zburătoare" au fost văzute în întreaga lume, planând deasupra aeroporturilor, deasupra bazelor aeriene, a centralelor electrice, a bazelor de lansare a rachetelor, precum și a unor zone izolate, ocupate de ferme. Ele au interceptat avioane cu reacție militare, avioane comerciale, astronauți aflați în nave plasate pe orbită și în drum spre Lună, sau automobile care rulau pe drumuri de țară puțin frecventate. Ele au creat confuzie și agitație în cursul a două week-end-uri din vara anului 1952, când au fost văzute cu ochiul liber și reperate de radar, în spațiul aerian interzis de deasupra Washingtonului. Au fost urmărite de avioane de intercepție care, la rândul lor, au fost urmărite de OZN-uri, într-un uluitor joc aerian...

Rapoartele asupra întâlnirilor cu OZN-uri au fost făcute nu numai de către persoane „obișnuite", ci și de către piloți încercați, oameni de știință și ingineri. Rapoartele cu cel mai înalt grad de credibilitate coincid în privința unui anumit număr de probleme. OZN-urile văzute ziua sunt obiecte metalice, adesea de formă ovală, cu un „dom" în partea superioară. Ele pot zbura cu viteze extraordinare. Se pot opri într-o clipă, pot accelera dintr-o poziție de repaus până la viteze enorme într-un timp foarte scurt, pot executa viraje bruște, la 90 de grade, cu viteze ridicate și pot zbura într-un mod curios, fără a se observa vreun mecanism destinat să învingă forța de gravitație a Pământului. Ele nu posedă aripi, elice sau motoare cu reacție. Noaptea, când au aparența unor sfere strălucitoare de lumină, ele pot să se „stingă" la dorință, părând că dispar deoarece devin invizibile cu ochiul liber, dar apărând în continuare pe osciloscoapele radarelor. Comportamentul lor sfidează toate condițiile științifice cunoscute.

Față-n față cu dovezile existente și cu convingerea unui număr tot mai mare de oameni de știință că OZN-urile reprezintă un fenomen absolut real, guvernul nostru (n.n.: este vorba de guvernul american) afirmă că acestea nici nu ar exista. El a adoptat poziția conform căreia, ceea ce nu există este atât de periculos pentru starea psihică a americanilor, încât nici nu trebuie să fie discutat în mod public. Un regulament al Pentagonului, promulgat în 1953 – atunci când CIA a decis că OZN-urile constituie o problemă serioasă pentru securitatea națională – stipulează că „orice persoană care divulgă cuprinsul unui raport OZN oficial, este pasibilă cu traducerea în justiție și cu condamnarea la închisoare pe zece ani". Acest regulament mai este în vigoare. (Articolul din care extragem aceste fragmente a apărut în 1978).

Din câte cunoaștem, nimeni nu a fost adus în fața justiției pentru că a pus în discuție rapoarte OZN. Totuși, însăși existența acestui instrument legal de intimidare, nu reprezintă altceva decât dovada în sprijinul a ceea ce dr. Hynek denumește „Watergate-ul cosmic". „Părerea mea, afirma dr. Hynek, este că anumite persoane din cadrul guvernului știu mai mult decât publicul". (Reamintim că dr. J. Allen Hynek a fost consultant al Forțelor Aeriene timp de aproape 20 de ani, apoi a condus Centrul de Studii asupra OZN-urilor din Evanston, Illinois, SUA).

Însuși Jimmy Carter, pe vremea când candida la președinție, în 1976, spunea că el crede că guvernul a fost „prea discret" în ceea ce privește arhivele OZN. Carter le-a spus reporterilor că odată a văzut un OZN strălucitor, în formă de farfurie. El a promis: „Dacă devin președinte, voi pune la dispoziția publicului și a oamenilor de știință toate informațiile pe care le posedă statul asupra OZN-urilor." Desigur, nimic nu s-a întâmplat în acest sens. Fără a ține cont de promisiunile candidatului Carter, președintele Carter a încetat să mai vorbească despre observația sa. Personalul Casei Albe răspunde cu reticență atunci când i se pun întrebări în acest sens, afirmând doar că Jimmy Carter a dispus ca Administrația Națională pentru Problemele Spațiului și Aeronauticii să fie

„deschisă și binevoitoare" cu publicul în ceea ce privește OZN-urile. NASA afirmă însă că nu știe nimic și nu are nici un motiv să fie „binevoitoare" cu publicul. „Nu ascundem nimic" – afirma Robert Fresch, directorul Agenției Spațiale. „Nu luăm în serios OZN-urile" – afirma Harold Brown, ministrul apărării din Administrația Carter.

În ciuda regulamentelor lor care ordonă personalului militar să raporteze OZN-urile și în același timp să le ascundă publicului, Forțele Aeriene afirmă că au încetat să facă cercetări asupra acestora din anul 1969 și că nu încurajează cetățenii obișnuiți să-și raporteze observațiile OZN la bazele aeriene. CIA susține că nu mai este interesată de OZN din anul 1953, în cursul căruia fenomenul OZN a fost cercetat de o echipă de oameni de știință aflată sub egida CIA, echipă care a formulat un raport aflat în conformitate cu dogmele CIA: OZN-urile trebuie să fie „demascate", deoarece valurile periodice confuze pe care le suscită ar putea fi utilizate în vederea obturării canalelor de comunicații militare și ale securității, lăsându-ne vulnerabili în fața unui atac prin surprindere.

Cercetătorii OZN sunt convinși că agențiile de informații ale Forțelor Aeriene și ale Guvernului, inclusiv CIA, continuă să întreprindă cercetări asupra OZN-urilor. Există unele dovezi că CIA este și în prezent implicată în cercetările OZN. Ca răspuns la cererile de documente OZN, formulate în conformitate cu legea liberei circulații a informației, CIA a permis dezvăluirea câtorva probleme. Printre acestea se numără rapoarte din care reiese că agenția CIA a investigat OZN-urile mult după 1953, avertizându-le pe persoanele care au făcut observații să nu le discute în public. De asemenea, Henry Rothblatt, un avocat din New York, care urmărește pe CIA în justiție din însărcinarea unei organizații particulare de cercetări OZN, susține că „posedă documente care dovedesc faptul că CIA colectează și stochează date referitoare la OZN, ceea ce pare să vină în contradicție cu poziția publică a agenției, și anume că OZN-urile nu merită să fie investigate. De asemenea mai credem – adaugă Rothblatt – că suntem în posesia unor documente care dovedesc că CIA desfășoară cercetări și în prezent, lucru pe care l-a ascuns."

Vă puteți închipui cât de rău a fost bântuită CIA de groaza „fantomelor", atunci când mai mulți agenți au fost luați în derâdere de un OZN în 1959. Lt. col. Robert Friend a aflat câteva detalii direct de la agenții implicați. Pe vremea aceea, Friend era conducătorul proiectului Blue Book (Cartea Albastră), organism al Forțelor Aeriene ce fusese creat anume pentru a colecta rapoartele OZN și pentru a le cerceta pe cele mai promițătoare dintre ele. În conformitate cu un memoriu pe care l-a scris atunci Friend și care încă se mai află în arhivele Blue Book, doi agenți ai Securității Marinei au fost trimiși să interogheze o femeie care locuia în Maine și care afirma că este în contact cu ocupanții unui OZN. Eă a realizat un contact pentru agenți, căzând în transă hipnotică și scriind ceea ce îi transmitea telepatic comandantul OZN-ului. A primit răspunsuri inteligente la întrebările formulate cu un foarte pronunțat caracter tehnic pe care i le-au adresat agenții. În timp ce se afla în transă, femeia a scris din partea comandantului OZN-ului că acesta dorește să intre în contact direct cu unul din agenți. Agentul a căzut el însuși în transă, începând să scrie mesaje...

Într-un recent interviu, Friend afirma: După ce s-au înapoiat la Washington, agenții au informat CIA asupra celor întâmplate și la sediul agenției s-a procedat la un experiment controlat. În încăpere se aflau șase martori. Individul care căzuse în transă în Maine a încercat să realizeze un nou contact, ceea ce i-a și reușit. Persoanele care se aflau acolo, cu mult mai bine pregătite pentru astfel de probleme, i-au pus tot felul de întrebări, primind răspunsuri referitoare la locul de proveniență a celor din OZN și cauzele datorită cărora ne explorează planeta. La un moment dat, agenții CIA au transmis: „Ei bine, dar avem nevoie de o dovadă concretă!" Și răspunsul a venit prompt: „Vreți o dovadă? Duceți-vă la fereastră, aruncați o privire afară și veți avea dovada!" În consecință, persoanele prezente, agenți ai CIA și ai securității marinei, s-au dus la fereastă și au privit afară. Au văzut cu toții o navă spațială planând în văzduh. Faptul i-a șocat puternic. Conform înregistrărilor Blue Book, în momentul în care agenții observau

OZN-ul – care după câteva minute s-a îndepărtat cu mare viteză – radarul Aeroportului Național din Washington era complet blocat pe poziția locului de observație. „Această ciudată întâmplare ar fi trebuit cercetată mai în amănunt" – afirma Friend. Dacă a fost, detaliile acestei investigații se află ascunse în arhivele CIA. Ca înregistrare a incidentului nu a rămas decât memoriul neoficial al lui Friend.

Acuzația de ascundere a informațiilor, adusă de către cercetătorii OZN, presupune un caracter deosebit de serios, deoarece persoane foarte pregătite și foarte credibile au început să vorbească despre propriile experiențe, precum și despre faptul că dovezile referitoare la acestea dispar în arhivele ultrasecrete ale vreunei agenții federale. Astronautul Gordon Cooper susține că filmul despre care știe că a fost făcut cu un OZN care a aterizat lângă baza de pregătire a astronauților din California, a dispărut undeva în „pivnițele" oficiale. Astronautul James McDivitt, care a văzut și filmat un obiect metalic de formă cilindrică, în timp ce se afla la bordul lui „Gemini IV", în iunie 1965, afirmă că fotografiile pe care i le-a arătat NASA și pe care le-a distribuit pentru public, nu erau fotografiile pe care le făcuse el. Adevăratele fotografii fuseseră sustrase.

Un incident mai recent este relatat de către doamna Betty Hill. Doamna Hill este persoana al cărui raport – după care atât ea cât și soțul ei au fost duși în interiorul unui OZN de către ființe asemănătoare omului – este crezut de câțiva dintre cei mai severi investigatori, datorită faptului că există dovezi independente care îl susțin. Nu demult, la locuința sa s-a produs o spargere, iar arhivele în care fuseseră înregistrate continuele sale investigații OZN, au fost furate. Poliția a afirmat că sistemul de alarmă care îl proteja a fost „ars și scurtcircuitat cu ajutorul unui echipament profesional foarte complex". Nu lipseau decât arhivele sale OZN.

În cazul în care se procedează la o ascundere a dovezilor palpabile – așa cum acuza avocatul Rothblatt, acuzație la care subscrie și col. Friend, „un Watergate cosmic", după cum spune și dr. J. Allen Hynek – cauzele care au determinat o

astfel de situație pot fi coroborate. Au fost scoase din arhive destule documente, astfel încât a devenit evident că operația de ascundere a datelor a fost orchestrată de către CIA și de alte agenții de informații, în anul 1952, în cursul perioadei de teamă și suspiciune a războiului rece. Operația de suprimare a dovezilor este și acum continuată de către aceste agenții, de către NASA și – în ciuda promisiunilor sale electorale – de însuși președintele Jimmy Carter.

Valul de observații OZN, care a urmat primei „farfurii zburătoare" văzută în 1947, a fost investigat în secret de către Forțele Aeriene, în principal deoarece propriii săi piloți, operatori radar și chiar experți în rachete sau fizicieni implicați în proiectul bombei noastre atomice, au fost martorii unor observații de discuri argintii, care nu erau avioane și care se comportau în mod anormal din punct de vedere aerodinamic. Acești martori militari și oameni de știință nu puteau fi lesne ignorați. Aproape intrate în panică, agențiile noastre de informații au cerut în primul rând răspuns la o întrebare: testează rușii vreo armă nouă? „Înfricoșații" au decis că nu era posibil. Ei însă doreau să știe ce anume erau acele lucruri blestemate. În consecință, generalul comandant a ceea ce pe atunci erau Forțele Aeriene, i-a cerut un raport asupra acestor stranii obiecte generalului locotenent Nathan F. Twining, sub comanda căruia se afla și serviciul tehnic al Securității Forțelor Aeriene.

Printr-o dispoziție promptă, datată 23 septembrie 1947, Twining a recomandat înființarea unei agenții secrete a Forțelor Aeriene, care să efectueze o investigație completă asupra OZN-urilor. Motivele sale erau: „Fenomenul raportat constituie ceva real și nu imaginar sau fictiv" și „Caracteristicile de funcționare raportate permit să se creadă în posibilitatea că unele dintre obiecte sunt comandate manual, fie automat, fie de la distanță."

Pentru investigarea OZN-urilor, a fost înființat Proiectul Sign (Semn). Ulterior, Sign a devenit Grudge (reproș, pică, invidie) și apoi, în sfârșit, Proiectul Blue Book (Cartea Albastră). Dar, în loc de a cerceta și de a informa publicul asupra

descoperirilor sale, Forțele Aeriene și-au transformat agenția într-un complex mecanism de relații cu publicul ale cărui obiective erau de a convinge publicul să creadă că *toate* OZN-urile raportate ar putea fi explicate ca fenomene naturale, halucinații, sau farse. S-a încetățenit practica de a avertiza personalul militar care văzuse OZN-uri că – așa cum se stipulează în mai multe rapoarte din Blue Book – „orice informație referitoare la obiecte este SECRETĂ". Ștampila „secretismului" a asigurat ca cele mai bune dovezi referitoare la Obiectele Zburătoare Neidentificate, provenite de la martori militari sau oameni de știință, să nu fie puse la dispoziția publicului.

Pus periodic față în față cu noi relatări privind observațiile OZN, publicul american nu a înghițit gogoșile oficiale ale Forțelor Aeriene. Studiind aceste rapoarte secrete CIA, precum și a altor agenții de informații, publicul a devenit îngrijorat. În cadrul unei întruniri a reprezentanților oficiali ai serviciilor de informații, care a avut loc în primăvara lui 1952, conducătorul a ceea ce atunci se numea Blue Book, a spus că opinia autorizată a analiștilor securității era aceea că OZN-urile ar putea fi de origine extraterestră. Ei au ordonat grupului Blue Book să colecteze informații suplimentare, cu o valoare suficientă, sperau ei, pentru a fi analizate de către oamenii de știință și să mențină asupra lor un secret strict.

După o lună de la această întrunire, agențiile de informații au fost strașnic „scuturate" de un escadron de OZN-uri, care a pătruns zburând în spațiul aerian interzis de deasupra Casei Albe și a sediilor centrale ale Pentagonului și CIA. Jocul aerian a început cu puțin înainte de miezul nopții, în 19 iulie 1952, când un grup de OZN-uri a apărut pe ecranele radar. La început, obiectele s-au deplasat cu aproximativ 100 mile/oră și apoi s-au îndepărtat la verticală, cu ceea ce experții radar au denumit „viteze fantastice de până la 7000 de mile pe oră", depășind posibilitățile tehnologiei umane. Pentru a intercepta obiectele, au fost trimise avioane cu reacție „F-94", care erau dirijate prin radar de la sol. Atunci când reactoarele s-au apropiat, obiectele au dispărut. În acest timp, persoane aflate

pe sol – printre care operatori radar și oficialități militare care ieșiseră afară pentru a privi terifianta scenă – au observat lumini stranii executând manevre neregulate. „Dansul" OZN-urilor a durat aproximativ cinci ore!

În cursul week-end-ului următor, radarele zonei Washington au detectat un grup de OZN-uri, la ora 10:30 p.m. S-au pus din nou în alertă avioane de luptă cu reacție, pentru a intercepta obiectele și din nou OZN-urile au dispărut, pentru a se lăsa observate mai târziu deasupra statului Virginia. Singurului reactor de luptă disponibil la baza aeriană Langley i s-a ordonat să le intercepteze. Atunci când s-a apropiat de ele, obiectele au dispărut, „ca și cum cineva ar fi stins un bec electric". Totuși, obiectele erau acolo. Deși invizibile, pilotul a reușit să-și sincronizeze radarul pe unul dintre OZN-uri, timp de câteva minute; el a întrerupt însă curentul, deoarece intra în penurie de combustibil. OZN-urile au reapărut deasupra Washingtonului și reactoarele au fost puse încă o dată în alertă. De data aceasta, obiectele nu s-au mai „stins".

De fiecare dată când piloții ajungeau destul de aproape pentru a putea face observații vizuale în condiții bune, OZN-urile se îndepărtau cu viteze incredibile. Ele reveneau apoi la jocul de-a prinselea, năpustindu-se spre reactoare ca și cum ar fi intenționat să intre în coliziune cu acestea și își schimbau din nou direcția, îndepărtându-se. „Jocul" acesta s-a terminat când reactoarele au intrat în penurie de combustibil și au fost nevoite să se întoarcă la bazele lor. De-a lungul următoarelor câteva zile, telefoanele de la Pentagon și de la bazele Forțelor Aeriene din apropiere, au fost complet blocate de apeluri referitoare la OZN-uri. Agențiile de informații au început să fie îngrijorate de faptul că majoritatea canalelor de comunicații ale centrelor militare ale țării, ar puteă să fie blocate de cetățenii speriați și curioși. S-a luat decizia de a se încerca să se elimine toate rapoartele referitoare la OZN-uri și de a se liniști publicul. CIA și-a asumat sarcina de a trânti ușa în nasul curioșilor, adoptând o politică de „secretism", care continuă și în prezent.

Instrumentul utilizat de către CIA a fost construirea unei „echipe de oameni de știință", căreia i-a dictat rezultatele la

care urma să ajungă. Grupul a devenit cunoscut sub denumirea de „Echipa Robertson", după numele președintelui desemnat de CIA, dr. H. P. Robertson, expert în matematică, cosmologie și teoria relativității și despre care se știa că lucrează pentru CIA. Din echipă mai făceau parte și alți patru oameni de știință, trei dintre aceștia fiind în legătură cu Ministerul Apărării și toți aprobați de CIA. În următoarele cinci zile, Echipa Robertson s-a întrunit pe o perioadă totală de timp de numai 12 ore. Ea a urmărit câteva filme scurte făcute cu OZN-uri surprinse în zbor, a citit și a discutat câteva rapoarte de observații OZN, și a pierdut mult timp ascultând relatări făcute de membrii CIA și de alți agenți de informații, care au rezumat pericolele implicate de stările de confuzie provocate de OZN-uri și au sugerat soluții ale „problemei". Echipa a prezentat un raport care coincidea în mod absolut cu ceea ce dorise CIA. OZN-urile nu ar prezenta nici o amenințare directă în raport cu securitatea națională, dar rapoartele referitoare la „aceste fenomene au ca rezultat, în aceste vremuri pline de pericole, o amenințare pentru funcționarea corectă a mecanismului statal". Rapoartele OZN ar putea obtura canalele de comunicații militare și ale securității, făcând din public o pradă ușoară pentru „un posibil război psihologic condus de inamic" prin cultivarea unei „psihologii naționale morbide, în care o propagandă ostilă abilă ar putea să inducă un comportament isteric și o neîncredere dăunătoare în autoritatea legal constituită". Problema o constituiau rapoartele OZN și nu OZN-urile însele.

Raportul redactat de către Echipa Robertson a fost destinat să influențeze guvernul la toate nivelele, până la președinte, pentru a se stabili politica oficială. El recomanda realmente Proiectului Blue Book să mintă publicul în ceea ce privește realitatea OZN-urilor. El sugera supravegherea a două grupuri particulare de cercetători OZN, acestea fiind considerate ca amenințări potențiale la securitatea națională. Raportul sugera de asemenea un program educațional public, care urma să ne învețe să nu credem în OZN-uri, demascându-le.

Dovezile conform cărora descoperirile și recomandările echipei au fost dictate de CIA, pot fi observate în procesele

verbale ale întrunirilor acesteia, care – în mod surprinzător – au fost scoase din arhivă și date publicității, într-o altă încercare a guvernului de a înșela publicul. Experții științifici ai CIA nici măcar nu și-au scris raportul final, până când agențiile de informații nu au aprobat proiectul inițial.

Dr. Hynek, care pe vremea aceea era el însuși sceptic în ceea ce privește OZN-urile, a fost membru asociat al echipei, dar nu a fost invitat decât la unele întruniri. El afirmă astăzi că „experții științifici s-au întrunit sub aparențele unui simpozion", pentru a analiza natura fizică a OZN-urilor, dar „obiectivul adevărat a fost acela de a «dezamorsa» o situație potențial explozivă din punct de vedere al securității naționale".

După câteva luni de la punerea în circulație în cadrul guvernului a raportului Echipei Robertson, Forțele Aeriene au emis directivele conform cărora orice persoană care discută în mod public rapoarte OZN oficiale este amenințată cu urmărirea în judecată și cu condamnarea la închisoare.

Cu toate că CIA adoptase politica „secretismului" și a „suprimării" dovezilor încă din 1952, OZN-urile nu au înțeles să se conformeze. În cursul deceniului următor, observațiile, rapoartele și publicitatea au refuzat să diminueze. În sfârșit, în 1966, după o serie de observații senzaționale și o susținută presiune exercitată de către mediile de informare, Congresul a ținut pentru prima dată o audiere deschisă asupra OZN-urilor. Dr. Hynek a prevenit comitetul că menținerea liniei oficiale conform căreia toate OZN-urile ar fi fenomene naturale sau farse „s-ar dovedi o piedică în calea atingerii obiectivelor cercetării" și a propus constituirea unui grup de experți științifici civili, care să treacă la investigarea fenomenului OZN. Membrii Congresului au ordonat literalmente Pentagonului să procedeze în acest mod, rezultatul fiind ceea ce a devenit cunoscut sub denumirea de Raportul Condon.

Pentru a conduce un „studiu științific" asupra OZN-urilor finanțat cu o jumătate de milion de dolari, a fost ales dr. Edward U. Condon, un fizician cunoscut pe plan internațional, fost șef al Biroului de Standarde, care se afla în posesia acreditărilor

politice corespunzătoare. El și-a clarificat rapid intențiile: „Trebuie să oferim publicului o mai bună înțelegere a fenomenelor obișnuite care, dacă sunt recunoscute de îndată, ar reduce numărul de rapoarte OZN" – a afirmat el încă înainte ca raportul să intre în desfășurare. Coordonatorul proiectului a scris într-un memoriu că „trucul ar putea fi" acela ca investigatorii să convingă publicul de faptul că activitatea comitetului s-a concretizat „într-un studiu absolut obiectiv", punându-se în același timp accentul pe psihologia persoanelor care raportează OZN-uri, astfel încât „comunitatea științifică să înțeleagă repede" că aceste persoane ar fi țicnite. După doi ani de studii, Condon a conchis că OZN-urile nu există în realitate și că guvernul și oamenii de știință nu ar trebui să-și piardă timpul investigând obiectele. Mediile de informare și organismele științifice au acceptat aceste concluzii, iar agențiile de informații s-au bucurat încă o dată de „dezamorsarea" subiectului.

Și totuși, textul raportului de 900 de pagini pune sub semnul întrebării descoperirile doctorului Condon. Un procent de 30% din numărul total al cazurilor studiate de comitet, inclusiv mai multe observații făcute de astronauți, nu a putut fi explicat pe baza nici unui fenomen cunoscut, în raport acestea fiind denumite „neidentificate". De asemenea, un anumit număr de cazuri despre care investigatorii proiectului au afirmat că ar fi provocate de „fenomene naturale", s-au relevat a fi în totalitate deformări.

Cel mai rizibil exemplu este acela al unui grup de OZN-uri observat de echipajul unui avion de linie, care a fost confirmat prin radar de către un avion de intercepție cu recepție. După ce a forțat și până la urmă a eliminat mai multe ipoteze raționale referitoare la un OZN observat de un personal de bord experimentat, raportul Condon a continuat să afirme că obiectul nu putea fi identificat. Raportul atribuie observația unei categorii de fenomene „aproape" naturale, care este atât de rară, încât se pare că nu a mai fost raportată niciodată înainte, sau în urma respectivei întâmplări. Organismele științifice le-au acordat încă o dată agențiilor militare și de informații ceea ce

au dorit. Forțele Aeriene au dispus încetarea activității Proiectului Blue Book, spunând că nu mai sunt interesate în colectarea informațiilor asupra OZN-urilor, în timp ce continuau să ceară personalului militar să respecte regulamentul care impunea menținerea secretului. În aparență, Guvernul SUA s-a retras din afacerea OZN, dar el continua să strângă și să suprime rapoartele OZN.

Unul dintre lucrurile cele mai izbitoare cu privire la anii scurși între prima observație OZN din 1947 și încheierea Proiectului Blue Book în 1969, este acela că pe întreg parcursul acestei perioade, organismele științifice au ajutat guvernul în eforturile sale de a denigra rapoartele OZN și de a suprima dovezile pe care le cuprindeau aceste rapoarte. Chiar de la primele rapoarte făcute publice, fizicienii și astronomii s-au repezit în a oferi „explicații logice, științifice" ale fenomenelor pe care nu le cercetaseră și nu le testaseră personal, precum și observații nu tocmai... ortodoxe asupra condiției morale, mentale și emoționale a oricărei persoane care ar fi îndrăznit să raporteze o observație. Întreaga problematică a OZN-urilor și a persoanelor care făcuseră rapoarte în acest sens, a fost ridiculizată, în unele cazuri chiar de către oamenii de știință care erau plătiți ca și consultanți de către agențiile militare și de informații. Ridicolul s-a dovedit o armă atât de extraordinară și de eficientă în ceea ce privește înăbușirea rapoartelor OZN provenite de la observatori a căror mărturie ar fi fost apreciată în cel mai înalt grad, încât chiar și oamenii de știință care văzuseră obiecte pe care nu le puteau explica rațional, nu ar mai fi afirmat în mod public faptul că fenomenul OZN reprezintă o direcție legitimă a cercetării științifice, cu toate că unii dintre ei erau convinși de asta.

(„Aceasta a și fost unul dintre motivele pentru care am înființat Centrul de Cercetări OZN – spune Hynek – pentru a oferi oamenilor un loc unde să-și raporteze observațiile, pentru a le asigura anonimatul, dacă îl doresc și pentru a-i scuti de teama de ridicol." Întrucât el și personalul său științific se află în căutarea modelelor de comportament caracteristic ce ar putea concura la explicarea obiectelor, Hynek consideră ca

binevenite apelurile adresate Centrului. Grupul de computere care se află la Centru, conține peste 50.000 de rapoarte și numărul acestora se mărește continuu.)

Unii oameni de știință continuă să ia în derâdere ideea de cercetare OZN, dar persistența observațiilor și dovezile mereu mai elocvente că acestea sunt într-un fel sau altul reale, i-a determinat pe mulți dintre ei să abandoneze ceea ce Hynek denumea poziția „poate există, poate nu". O anchetă făcută cu 2611 membri ai Societății Astronomice Americane, care în genere sunt mai prudenți decât majoritatea celorlalți oameni de știință, a indicat că 53% din cei chestionați au răspuns că OZN-urile merită „cu siguranță" sau „probabil" să li se dedice o activitate de cercetare științifică. Numai 20% s-au pronunțat absolut negativ, majoritatea constituind-o astronomi mai în etate, aflați la vârsta de 60 de ani sau mai mult.

Aceia dintre oamenii de știință care s-au erijat în „demascatori" au întrebat mereu de ce astronomii nu văd niciodată astfel de obiecte. Ei au afirmat de asemenea că dacă astronomii ar vedea în văzduh obiecte cu adevărat neidentificabile, OZN-urile ar prezenta un grad mai ridicat de credibilitate. Ei bine, 4% dintre astronomi au raportat că au observat OZN-uri pe care nu le-ar putea explica în mod științific, oricât de mult s-ar strădui în această direcție. Dar teama de ridicol persistă. Aproape toți astronomii care au răspuns în cursul anchetei și-au exprimat dorința de a rămâne în anonimat. Agenților de informații nu le-a fost greu să discrediteze – cu argumente ieftine, pretins științifice – pe aceia care au raportat observații OZN, deoarece un mic procent dintre acești martori s-au dovedit a fi realmente niște excentrici, farseuri, oameni aflați în goană după publicitate – au fost acei „contactați" care au afirmat că au fost luați pe bordul unor nave spațiale străine și că au zburat până la limitele exterioare ale spațiului. Printre investigatorii OZN, termenul de „contact" a devenit obiect de batjocură.

În ciuda nebunilor și a celor ridicoli, există aproape 50 de cazuri de contactați care sunt greu de refuzat fără ezitare. „Zecile de cazuri de acest tip cu care ne-am întâlnit prezintă

similitudini substanțiale, care nu pot fi explicate cu ușurință" – afirmă dr. Hynek, primul care a formulat denumirea de „întâlniri apropiate de gradul III", pentru a desemna o categorie specială de experiență OZN. Și el continuă: „De exemplu, în situația tipică în care exista o amintire conștientă, dar sumară, despre o întâlnire, după care urmează o perioadă de amnezie, atunci când supunem contactatul hipnozei regresive, în toate cazurile iese la iveală o poveste similară – aceasta implică întotdeauna un anume gen de examen medical. Și atunci, ce dracu se întâmplă? Este aceasta un anumit tip de imagine, cum ar spune Jung, plantată în subconștientul nostru colectiv, fiecare martor venind sub hipnoză cu aceeași poveste? Sau faptele s-au petrecut cu adevărat așa?"

Betty Hill este astăzi mai convinsă decât oricând că a avut de-a face cu ocupanții unei nave spațiale și mulți oameni de știință implicați în cercetările OZN îi consideră relatarea ca fiind credibilă, deoarece ea prezintă dovezi independente.

Betty și soțul ei, Barney, care între timp a murit, parcurgeau cu automobilul munții White din New Hampshire, în septembrie 1961, când o sferă strălucitoare de lumină s-a repezit din văzduh, urmărindu-le mașina. Ei își amintesc că s-au oprit, pentru a privi obiectul cu binoclul. Și după aceasta, cine știe cum, s-au trezit din nou pe autostrada principală, în drum spre orașul în care locuiau. Ulterior, ei au realizat că din memorie le lipseau aproximativ două ore și o distanță parcursă de circa 20 până la 30 de mile. Această descoperire i-a preocupat câțiva ani, în cursul cărora nu au căutat publicitate, discutând întâmplarea numai cu rudele și cu prietenii apropiați. După doi ani de coșmaruri, au fost trimiși la un psihiatru din Boston, experimentat în spargerea blocurilor amnezice prin hipnoză. Acesta i-a hipnotizat separat și nu i-a spus nici unuia dintre ei ce anume și-a reamintit celălalt în stare de hipnoză. Până la urmă, la un anumit punct, amintirile lor au coincis în esență.

Se pare că OZN-ul a preluat controlul mașinii lor, forțând-o să iasă de pe autostradă pe un drum secundar. Niște bărbați care totuși nu erau oameni, deși păreau asemănători cu oamenii, i-au luat și i-au lăsat în interiorul unei nave în formă

de disc. Betty și Barney au fost duși în încăperi separate, unde fiecare dintre ei a fost examinat în întregime de o serie de dispozitive medicale neobișnuite. Ambilor li s-au prelevat bucăți de piele de pe brațe. După un anumit timp, ei au fost readuși în mașină, spunându-li-se că vor uita totul. Nu și-au recâștigat cunoștința, decât după ce au condus mai multe mile. Din cauză că în navă au fost despărțiți, benzile conținând amintirile sub hipnoză ale lui Betty, diferă de acelea pe care au fost înregistrate amintirile soțului său. Betty afirmă că a vorbit cu bărbatul despre care crede că era conducătorul. Ea l-a întrebat de unde veniseră. Acesta i-a arătat o hartă a unui grup de stele.

„Erau linii curbe, care mergeau dintr-un punct în altul", a explicat Betty sub hipnoză. „Mai era și un cerc mare, iar din acesta ieșeau o mulțime de linii, care mergeau la un alt cerc, destul de apropiat, dar nu la fel de mare. Acestea erau linii continui... Mi-a spus că liniile continui reprezentau rutele comerciale. Celelalte linii marcau locuri unde se duceau ocazional. Mi-a mai spus că liniile punctate reprezentau expediții."

Sub sugestie posthipnotică, Betty Hill a desenat o hartă cerească, cu două cercuri mari reprezentând ceea ce conducătorul echipajului afirmase că sunt bazele lor de domiciliu, cu linii continui între ele și cu cercuri mai mici, spre care veneau linii mai subțiri punctate, precum și 18 puncte, care reprezentau stelele de fond (ambiante).

Povestea soților Hill a apărut într-un ziar local, a ajuns în presa națională, sub titluri de-o schioapă și a apărut în întregime în cuprinsul unei cărți de John Fuller, „Călătorie întreruptă", publicată în 1966. Harta stelară a fost reprodusă. Astronomii au refuzat-o ca fiind lipsită de sens. Această decizie părea a fi sfârșitul unei frumoase povești cu contactați.

Câțiva ani mai târziu, în 1970, au devenit disponibile anumite rapoarte radar secrete ale bazei Forțelor Aeriene Pease din New Hampshire. Ele au dezvăluit că în noaptea în care soții Hill au afirmat că s-a produs întâlnirea, radarul a reperat un OZN care a aterizat și apoi a plecat cu o viteză enormă, exact în zona în care spuseseră că s-a produs răpirea.

În urma acestora, o institutoare din Oak Harbor, statul Ohio, pe nume Marjorie Fish, a început să lucreze cu harta stelară a doamnei Hill, căutând prin cataloagele astronomice, ceva care să se potrivească modelului. Nu a reușit. Marjorie Fish nu a putut identifica desenul lui Betty Hill cu un grup cunoscut de stele, decât șase ani după ce începuse. A fost nevoie de atâta timp, întrucât până la publicarea în acel an, a unei versiuni aduse la zi a „Catalogului stelelor vecine", una dintre stelele ambiante minore de pe harta Hill nu fusese menționată în nici un catalog, iar altele două fuseseră plasate în poziții eronate. Harta, despre care Betty Hill a susținut că i-a fost arătată și pe care a desenat-o în stare de sugestie posthipnotică, nu ar fi putut fi alcătuită de nimeni în momentul în care a schițat-o ea. Una dintre liniile despre care conducătorul îi spusese că reprezintă o rută „expediționară", se prelungea până la propriul nostru sistem solar. „În momentul în care harta a fost desenată de doamna Hill, nici un astronom de pe Pământ nu ar fi putut ști că triunghiul de stele ambiante exista în poziția sa geometrică actuală – afirma dr. Hynek. Ceea ce mărește interesul este faptul că în limitele unei distanțe de aproximativ 50 de ani-lumină față de soarele nostru, există circa 1000 de stele. Dintre acestea, se crede că numai 48 de stele sunt capabile să întrețină viața pe o planetă, cum ar fi Pământul. Dintr-o mie ne mai rămân 48 de stele viabile!"

„Și iată că liniile de legătură desenate, de Betty Hill pe hartă, leagă *numai* acele stele care aparțin subgrupului de 48 de stele care ar putea întreține viața și nici una dintre celelalte rămase până la o mie. Aceasta este o coincidență de-a dreptul stranie, pentru că Betty Hill nu posedă nici un fel de cunoștințe astronomice. Nu a existat nici un motiv care s-o determine să lege numai acele stele. Din cauza acestor linii, harta este uluitoare. De ce a trebuit ca acele linii să lege numai stelele viabile din punct de vedere al susținerii vieții și nici una din celelalte de până la o mie?" – încheie Hynek.

Printre cercetătorii OZN serioși – este vorba mai ales de fizicianul atomist Stanton Friedmann – există o puternică convingere că OZN-urile sunt nave spațiale extraterestre. Dr.

Hynek este de acord că lucrul este posibil, dar opune rezistență acestui fel de speculații. „Persoanele care reprezintă categoria celor mai înrăiți detractori ai fenomenului OZN – spune el – nu reușesc să-l considere ca atare. Ei aplică ecuația conform căreia «OZN = omuleți verzi din spațiul cosmic» și râd. Problema care se pune este ce sunt OZN-urile? Să o analizăm mai întâi pe aceasta și abia după aceea să le căutăm proveniența."

Este foarte interesant acest articol apărut – așa cum aminteam la început – în anul 1978. Ne-am permis să redăm extrase mai largi, tocmai pentru că problemele tratate aici, acoperă o gamă destul de largă și de variată a fenomenologiei OZN. Chiar dacă cititorul luase cunoștință deja, din paginile anterioare, de cazul de contact al soților Betty și Barney Hill, ne-am permis a-l relua sintetizat, nu numai pentru că este reprezentativ unei întregi categorii de contactați, ci și pentru că face debutul uneia dintre cele mai interesante și mai fascinante perioade din întreaga istorie modernă a OZN-urilor.

Într-adevăr, cazurile de contacte de gradul III se vor înmulți în anii ce vor veni, unele dintre ele devenind celebre și făcând subiectul unor cărți de referință în domeniu.

Și o remarcă ce se desprinde pregnant din cele scrise aici:

Cu toată cenzura ce se aplică pe plan mondial, la nivelul tuturor guvernelor lumii, fenomenul OZN continuă să se manifeste permanent și pretutindeni, sfidând absolut tot ceea ce cunoaștem noi deocamdată despre lumea înconjurătoare.

16.
SALTURI PE MERIDIANELE EXTRATERESTRILOR

Enigma Obiectelor Zburătoare Neidentificate rămâne acum, la sfârșit de veac și de mileniu, la fel de stranie și de tulburătoare, ca și în urmă cu 50 de ani...

Să constituie oare acestea, OZN-urile, reflectarea în propria noastră conștiință a unor realități ce nu ne sunt încă accesibile în întregime? Ca un fel de sfidare adusă unei „civilizații" pornită pe o accentuată pantă descendentă? Ca o palmă pe obrazul propriei noastre infatuări și a unei crase neputințe, pe care nu vrem cu nici un chip să ni le recunoaștem? Posibil!...

Dar să vedem ce s-a mai petrecut în continuare, în prima jumătate a anului 1965.

La orele patru, în dimineața zilei de 11 ianuarie 1965, un grup de gradați ai unei unități militare de transmisiuni, cu sediul în Strada 19 și Constitution Avenue, se grăbiră să meargă la ferestre pentru a asista la un spectacol interesant, asupra căruia fuseseră deja atenționați de colegii lor radariști. Între

cei 12 gradați se aflau și Paul M. Dickey Jr. și Ed Shad. Au putut să vadă cu toții 12-15 obiecte albe, în formă de ouă, care zburau în zig-zag la circa 4000-5000 de metri deasupra clădirii Capitoliului din Washington, SUA. Așa cum au putut cu toții observa, misterioasele obiecte erau insistent urmărite de două avioane de vânătoare de tip „Delta". În intervalul de timp în care acest spectacol a putut fi observat de la ferestrele unității militare, obiectele s-au sustras cu ușurință manevrelor avioanelor urmăritoare. Unul dintre primii ziariști veniți la fața locului, a fost un reporter de la *Washington Star* care, în afara celor doi menționați mai sus, a luat interviuri și lui Sam Webb, Jack McBride și Sam Marrone.

Două zile mai târziu, în numărul din 13 ianuarie al ziarului amintit, se specifica: „Sunt cu toții de acord în ceea ce privește forma și numărul aproximativ al discurilor, cât și asupra faptului că acestea zburau mai iute decât avioanele de vânătoare cu reacție."

Când cei de la ziar au întrebat la Departamentul Apărării ce ar fi putut să fie acele obiecte, li s-a răspuns foarte dur că cei 12 transmisioniști *nu au văzut absolut nimic*! „Nu s-a produs nici un astfel de incident. Nu s-a întâmplat absolut nimic."

Cel puțin tot atât de curios a fost și incidentul care a avut loc la televiziune, unde se luaseră deja măsuri pentru intervievarea grupului de militari martori ai evoluțiilor ciudatelor obiecte. Interviul urma să fie înregistrat pe film și televizat în aceeași seară. Despre acest lucru a fost informat Pentagonul, care a trimis imediat la fața locului un „purtător de cuvânt". Acesta a sosit chiar în momentul în care echipa de televiziune își instala aparatura. Transmisioniștii, care se pregăteau să intre în emisie, au fost duși într-o altă încăpere, unde li s-a spus că li se interzice să vorbească în public despre acel incident. Atunci când alți transmisioniști civili au întrebat pentru care motiv Pentagonul îi obligă să păstreze tăcerea, „purtătorul de cuvânt", luat din scurt, le-a răspuns că *deoarece priviseră obiectele prin fereastra unui local oficial, ei cad sub incidența reglementărilor oficiale din cadrul acestuia!*

Evident, nu li s-a mai luat nici un fel de interviu acelor ofițeri, martori oculari ai evenimentului din dimineața zilei de 11 ianuarie 1965...

Iată însă că în noaptea următoare avea să se petreacă încă un eveniment interesant, la o fermă din apropiere de Custer, Washington, în apropierea Bazei Blaine aparținând USAF (Forțele Aeriene ale Statelor Unite). La câteva minute după miezul nopții, în dimineața de 12 ianuarie 1965, familia proprietară a acelei ferme a relatat că pe un câmp acoperit de zăpadă a aterizat un obiect circular și strălucitor, cu o suprastructură rotundă în formă de cupolă deasupra. Cu numai câteva minute mai devreme, radarul Bazei urmărise un disc cu diametrul de circa 10 metri. Acesta „bâzâise" pe deasupra automobilului unui executor judecătoresc al justiției federale, la câțiva kilometri de câmpul de aviație, incident pe care ofițerul radarist l-a confirmat într-o declarație ce a semnat-o și a depus-o la NICAP (Comisia Națională pentru Investigarea Fenomenelor Aeriene).

Obiectul în cauză a rămas pentru scurtă vreme la sol, în apropierea fermei... suficient însă pentru a topi zăpada pe un cerc de 10 metri diametru și pentru a pârjoli pământul de dedesubt pe aceeași suprafață. Membrii familiei fermierului au declarat mai târziu că au fost atenționați de către Forțele Aeriene să nu discute nimic și cu nimeni în legătură cu incidentul. Cercul de pământ pârjolit a fost arat imediat, tot la inițiativa Forțelor Aeriene. S-a emis ipoteza că aratul s-a efectuat datorită pericolului unei eventuale iradieri. Pe de altă parte, avându-se în vedere cererea Forțelor Aeriene de a nu se discuta asupra incidentului, se explică de ce trebuia să dispară orice urmă vizibilă a incidentului.

S-a vorbit îndelung despre cenzura oficială care a înconjurat și înconjoară încă tot ceea ce ține de fenomenul OZN. Organismele superioare ale principalelor puteri militare ale lumii, au încercat în lungul anilor și al deceniilor să învăluie cu o mantie de tăcere orice eveniment de acest fel. La cunoștința publicului larg nu trebuia să ajungă nici un amănunt legat de

OZN-uri. De aici, explicațiile ridicole și lipsite de un elementar bun-simț, care au fost date cel mai adesea, de către oficialități, unor observații clare și indiscutabile, făcute de persoane avizate sau având calificări profesionale superioare. De aici represaliile, adeseori dure, neiertătoare, ce s-au abătut asupra celor ce se apropiau prea mult de anumite adevăruri legate de OZN-uri, ori a acelora care se încăpățânau să se adâncească prea mult în cercetarea acestui fenomen.

Omenirea acestui sfârșit de veac și de mileniu nu are dreptul să aibă cunoștință de unele adevăruri care ar putea să-i modifice viitorul. De ce? O clasă restrânsă de privilegiați ai supraputerilor militare din lume ține în mâinile ei pârghiile unor adevăruri, pe care refuză cu încăpățânare să le ofere omenirii. Goana după supremația militară a planetei albastre nu s-a încheiat încă. Războiul rece pe care-l credeau cu toții de domeniul istoriei, rămas undeva în urma noastră, continuă și astăzi, sub alte forme, mult mai subtile și cu bătaie lungă.

În ultima vreme, o altă pleiadă de cercetători de înaltă clasă, își ridică glasul pentru scoaterea la lumină a adevărurilor legate de fenomenul OZN. Vom aminti aici numai pe doi dintre ei: germanul Johannes von Buttlar și englezul Timothy Good. Amândoi au pregătire superioară, amândoi sunt oameni de știință a căror reputație ori competență nu pot fi puse la îndoială. Afirmațiile lor poartă girul indiscutabil al seriozității profesionale. Nici unul dintre ei nu și-ar risca reputația, spunând ori scriind lucruri aflate sub semnul îndoielii sau neadevărului.

Una din cărțile lui Timothy Good, *Alien Liaison. The Ultimate Secret*, a fost tradusă și la noi sub titlul „Ei sunt aici". Autorul afirmă, nici mai mult, nici mai puțin, că la una din bazele militare ultrasecrete din Statele Unite se află deja o serie de OZN-uri capturate sau primite de la o civilizație extraterestră! Că piloți americani de înaltă clasă execută zboruri de încercare, fiind supravegheați și instruiți de ființe din alte lumi!

Afirmațiile acestea ar putea părea de domeniul fantasticului. Ele au cel puțin menirea de a ne obliga să gândim și altfel

asupra evenimentelor contemporane. Pe de altă parte – așa cum afirmam mai sus – autorii lor nu și-ar risca renumele și autoritatea, susținând aberații ori adevăruri nefondate. Ei, autorii care publică în cărțile lor astfel de știri, se bazează desigur pe *ceva*, pe fapte și evenimente care nu pot fi contrazise sau combătute cu ușurință. Au, fără îndoială, „spatele asigurat" și nu pot fi „trași de urechi" oricum și oricând!

Dacă noi, cei care parcurgem sălile acestui Muzeu al Observațiiloe Ciudate, vom încerca să acceptăm aceste știri ca pe niște realități, ne va fi, fără îndoială, mult mai lesne să înțelegem întâmplările și evenimentele pe care le întâlnim aici. Să ne continuăm deci periplul prin lume și să vedem ce s-a mai întâmplat în acest început de an 1965.

La 12 ianuarie, căpitanul K., un pilot de linie, efectua un zbor de la Whenuapai, Auckland, Noua Zeelandă, spre Kaitaia, la nord de Auckland de-a lungul coastei, la joasă altitudine. Când se găsea la mică distanță de portul Kaitaia, a văzut ceva care la început i s-a părut a fi o balenă eșuată în estuar. Virând pentru a vedea mai bine obiectul, a văzut că este vorba de un fel de „structură metalică", pe care o descrie astfel: avea o formă perfect simetrică, aerodinamică; nu avea nici o protuberanță; părea să fie metalică, iar la mai puțin de jumătatea corpului, măsurat de la bot, se zărea ceva care ar fi putut luat drept trapă de acces; stătea pe fundul estuarului cu capul îndreptat spre sud; nu avea forma unui submarin obișnuit; nava avea o lungime de 30 de metri și un diametru de 15 metri în partea cea mai groasă; obiectul stătea în apă la o adâncime de zece metri. După ce revista *Spaceview* a primit relatarea căpitanului K., s-au făcut investigații care au confirmat părerea că ar fi fost imposibil ca un submarin de formă obișnuită să se fi aflat în acea regiune, datorită configurației coastei și a portului. Locul în care căpitanul K. a văzut obiectul este inaccesibil navelor convenționale.

Încă din anul 1961, în satul San Domiano, din apropiere de Piacenza, Italia, au fost semnalate „apariții" ale Fecioarei

Maria, care nu putea fi văzută decât de Mamma Rosa, o țărancă simplă și săracă. În fiecare zi, spre prânz, Mamma Rosa o „vedea" pe Regina Cerului și primea de la aceasta mesaje pe care le retransmitea oral. Din când în când se produceau și fenomene paranormale de tot felul, pe care le putea observa oricine dintre cei prezenți. Adeseori, fotografiile erau acelea care relevau detalii sau prezențe invizibile cu ochiul liber. Biserica s-a arătat foarte rezervată și chiar ostilă în legătură cu toate aceste întâmplări. Toate persoanele care au vizitat locul în acea perioadă, au fost frapate de „atmosfera foarte stranie" care domina zona. Unele dintre aceste persoane, aduceau câte un set de fotografii interesante, luate la îndemnul expres al Mammei Rosa, cu obiectivul îndreptat direct spre soare, fără protecția vreunui filtru. În mod normal, pelicula ar fi trebuit să fie supraexpusă sau chiar voalată; acesta era și rezultatul la care se așteptau cei ce fotografiaseră. Dar nu se întâmpla așa. Pe toate imaginile se putea vedea cerul apărând în plină zi, ca un ecran întunecat, pe care se detașa soarele strălucitor. La mică distanță de astrul zilei se afla un disc alb, foarte clar delimitat, ce părea că se învârtea în jurul soarelui, schimbându-și locul la fiecare clișeu.

O altă persoană povestea cum, după ce a fost la început dezamăgită că nu vedea nimic extraordinar în timpul șederii sale la San Domiano, a avut șansa de a asista la un spectacol ceresc de neînțeles, așa cum se producea adeseori în acele locuri. Astfel, la 22 ianuarie 1965, într-o zi senină și geroasă, soarele deveni dintr-o dată de un alb sidefiu și începu să se rotească exact „ca un disc de fonograf", aruncând raze colorate spre zenit și spre pământul acoperit de zăpadă. Ciudate „bule opaline" zburau neregulat în jurul astrului. La San Domiano s-au văzut de asemenea „hostii" (discuri albe) ridicându-se de deasupra unei grădini și dispărând spre cer...

Între 24 și 27 ianuarie 1965, mai multe ziare din Washington și din Virginia, SUA, au semnalat numeroase incidente cu OZN-uri, petrecute la mai puțin de 200 km de capitala țării. În general, ele au fost aduse la cunoștință de grupuri de oameni

care au afirmat că au văzut nave în formă de stup de albine, strălucitor iluminate, adesea aterizate pe sol. Printre acești martori oculari s-au aflat și elevii și personalul de la două școli.

Poliția din statul Virginia a semnalat că, în noaptea de 25 ianuarie 1965, o imensă navă de culoarea aluminiului a coborât alături de șoseaua principală, în apropiere de Williamsburg și a provocat o pană de motor unui automobil aparținând unui director de întreprindere din Richmond. După ce a staționat la o distanță foarte mică de sol, circa 25 de secunde, obiectul s-a înălțat în viteză cu un țiuit perfect audibil, iar involuntarul martor ocular a reușit din nou să-și pornească mașina, îndepărtându-se în grabă.

În aceeași noapte și tot potrivit semnalării poliției statului Virginia, la circa o jumătate de oră de la incidentul da mai sus, o altă navă similară – sau poate aceeași! – a oprit automobilul unui alt om de afaceri din Richmond. După ce a aterizat alături de șosea câteva secunde, ciudata navă a luat înălțime și a accelerat îndepărtându-se în mare grabă.

Două nopți mai târziu, la 27 ianuarie, doi ingineri de la NASA, printre care un pilot cu vechi state de serviciu pe avioanele cu reacție ale Forțelor Aeriene, au semnalat apariția unui OZN echipat cu lumini de poziție, coborând în apropiere de Hampton, statul Virginia. Într-o declarație făcută de NICAP, unul dintre martorii oculari ai acestei întâmplări, inginerul A.C.Grimmins, a afirmat că neobișnuita navă a efectuat o serie de zigzaguri pronunțate înainte de a atinge pământul, a rămas câteva secunde pe sol, după care s-a înălțat în viteză și a dispărut.

Într-un articol intitulat „Epigrafia OZN" și semnat cu vreo două decenii în urmă de Sebastian Robin Lamarche, se amintește și de o întâmplare petrecută la 2 martie 1965. În acea zi, John Reeves a observat un umanoid aflat lângă un OZN aterizat la Wachee Springs, Florida, SUA. În timp ce privea, a apărut o „scânteie foarte luminoasă", care l-a speriat pe martor atât de tare, încât a rupt-o la fugă. Umanoidul s-a îndreptat spre OZN și a dispărut. Reeves a observat câteva semne pe solul

nisipos. În afară de acestea, a mai găsit și o rolă de hârtie. Când a desfăcut-o, a găsit două foi conținând o serie de simboluri ciudate. Cercetat de diverse cercuri ale USAF, textul cuprindea următorul mesaj: „Planeta Marte. Vii înapoi spre casă? Ne lipsești mult. De ce ai întârziat atât de Mult?" (?!)

Circa două săptămâni mai târziu și tot în Florida, se petrecea un alt eveniment interesant. În noaptea de 14 martie, James W. Flynn, un dresor de câini de la Fort Myers, a adus la Everglades o pereche de câini ai unor clienți de-ai săi, ca să-i dreseze. El și-a instalat cortul pe un deluşor și se pregătea să-și petreacă noaptea acolo. În jurul orei 1:30 din noapte, a fost trezit de câini. Aceștia lătrau la un obiect iluminat puternic și strălucitor, de o formă nedefinită, ce se așeza încet pe suprafața unei mlaștini. Când l-a văzut prima dată, lui Flynn i s-a părut că era așezat pe pământ, ori numai puțin deasupra. Flynn avea un vehicul special pentru teren mocirlos: un fel de cabrioletă mică și ușoară, prevăzută cu pneuri enorme, capabile să ruleze pe solul moale sau în apă. Flynn își conduse cabrioleta până într-un loc de unde putea să distingă bine obiectul aterizat. Ajuns la circa o sută de metri depărtare, își opri vehiculul și-și continuă drumul pe jos.

Mai târziu, Flynn a relatat autorităților că el nu s-a apropiat de obiect mai mult decât circa 30 de metri. A descris obiectul ca fiind circular, cu un diametru cuprins între 20 și 30 de metri, cu cei trei metri de la partea inferioară ocupați cu patru rânduri a ceea ce păreau a fi o serie de „mici ferestre iluminate". Nu a observat pasageri sau vreo mișcare suspectă. Obiectul părea să fie matalic, sclipitor, iar cupola sa rotundă din partea superioară avea înălțimea de 7-8 metri. Obiectul era așezat pe solul mlăștinos. Flynn a crezut că era vorba de vreo navă experimentală care a fost forțată să aterizeze și a avut intenția să vadă dacă nu cumva pasagerii din interior aveau nevoie de ajutor. El putea să le asigure transportul cu mașina sa. Cu aceste intenții nobile, a făcut încă câțiva pași în direcția obiectului. Dar, brusc, a fost trântit jos, pe spate. Mai târziu a declarat autorităților că nu a văzut pe nimeni... nici vreo străfulgerare luminoasă... și nici vreo altă armă. Cineva sau ceva i-a tras însă

o lovitură zdravănă, care l-a năucit și i-a lăsat o rană ce a necesitat îngrijiri medicale ulterioare. Când Flynn și-a revenit în simțiri, obiectul nu mai era acolo.

Multe dintre notabilitățile de la Fort Myers, redactorul și editorul ziarului local, au garantat seriozitatea lui Flynn, ca fiind o persoană demnă de toată încrederea. Spre a dovedi verdicitatea spuselor sale, Flynn a condus la locul unde, potrivit celor declarate de el, avusese loc incidentul, un grup de notabilități și ofițeri de poliție, inclusiv un reprezentant al organizației NICAP. Au găsit acolo, pe o colină mlăștinoasă, un cerc de circa 22 m diametru, în interiorul căruia iarba era arsă. Arbuștii din apropiere erau de asemenea arși și pârjoliți în partea dinspre cerc.

Să facem un salt peste meridiane. Întâmplarea care urmează a avut loc în Japonia, în apropiere de Himeji, la circa 110 km de aeroportul din Osaka, în seara zilei de 21 martie 1965, la orele 19:00. Yoshiaki Inada, pilot cu o mare experiență profesională, zbura cu 40 de pasageri la bord pe un avion bimotor al companiei aeriene Toa Airlines. În raportul pe care l-a făcut ulterior către autorități, Inada relata că, la puțin timp după ce a trecut pe deasupra localității Himeji, „a apărut lângă noi un obiect misterios, extrem de luminos. Pentru moment, obiectul a zburat împreună cu avionul, după care a rămas în urmă, dispărând din vedere. A revenit apoi în preajma aripii și ne-a însoțit vreo 90 de kilometri."

În timp ce obiectul ajunsese aproape de avion – a mai relatat Inada – radiogoniometrul automat a fost „puternic deranjat". Copilotul a încercat să intre în legătură radio cu Aeroportul Osaka, aflat la numai câțiva kilometri în față, dar radioul de la bordul avionului refuza cu încăpățânare să funcționeze. Obiectul a dispărut imediat ce avionul s-a apropiat de orașul Matsuyama, aflat în insula Shikoku.

Copilotul lui Inada, Tetsu Umashima, a încercat apoi să intre în contact radio cu turnul de control de la Matsuyama, ca să-i semnaleze incidentul. În acel moment, a auzit apelurile disperate ale unui pilot al companiei Tokyo Airlines, care

anunța că avionul său a fost însoțit de un obiect verde, în formă de disc, ce s-a învârtit de două ori în jurul său, apoi s-a îndepărtat. Avionul liniei aeriene Tokyo se afla aproape de Matsuyama și la aproximativ 30 km de avionul lui Inada, încât este foarte posibil ca cele două avioane să fi avut de-a face cu unul și același OZN, la o distanță de numai câțiva kilometri unul de altul...

Această stranie întâmplare a fost pe larg comentată de agențiile Reuter și United Press International. Este interesant de remarcat faptul relatat de ziarul *Mainichi Daily News*, în ziua imediat următoare incidentului descris mai sus, precizând că o comisie de anchetă din Statele Unite se afla deja în drum spre Osaka, spre a-i interoga pe piloții care avuseseră legătură cu acest incident din 21 martie. Din comisie făceau parte experți de la Direcția Aviației Civile, de la Departamentul Apărării și de la Observatorul Palomar. Obiectivul anchetei – potrivit aceluiași ziar – a fost acela de a încerca să se stabilească cu precizie tot ceea ce aviatorii au putut să remarce în momentele când obiectele au fost în imediata apropiere a avioanelor lor, în speranța că aceasta ar permite să se explice „mai multe accidente misterioase de aviație" care s-ar putea datora eventual OZN-urilor.

Un alt salt peste meridianele lumii ne va permite să ajungem în Australia unde, în aceeași perioadă a anului 1965, se petreceau alte două evenimente interesante.

Către sfârșitul lunii aprilie, o doamnă se afla în vacanță la o vilă aflată pe vârful unei faleze de lângă Sydney, New Wales. Între orele 15:30 și 18:00 ea a urmărit un frumos nor staționar de culoare trandafirie. A fost efectiv uluită când, la ora 19:00, a observat că „norul" începe să se deplaseze spre câteva stânci aflate la baza falezei. Când „norul" a ajuns destul de aproape și a coborât mai jos de nivelul ochilor ei, ea a putut să vadă cu mare surprindere, că acesta conținea un obiect rotund alb, având o bază terminată cu un vârf ascuțit, de circa 80-90 cm lățime. Obiectul emitea vapori de culoare cenușie printr-o serie de orificii aflate la exteriorul său și în felul acesta, porțiunea

superioară a obiectului se învăluia complet într-un nor de culoare roz. În timp ce obiectul cobora, se putea auzi un zgomot asemănător celui făcut de un motor electric. De asemenea, se putea observa o scară ce ieșea din partea inferioară a obiectului. O ființă, asemănătoare unui om, a coborât pe această scară și s-a așezat pe una din trepte. Din această poziție, ființa a emis o puternică rază de lumină spre mare, în jos, ca și cum ar fi căutat ceva anume. Imediat după aceasta, o „flacără strălucitoare" s-a înălțat mai departe, spre largul mării. După care, scara împreună cu ființa aflată încă pe ea s-au retras în obiect și acesta a zburat în direcția flăcării. Martora acestei întâmplări a putut distinge o formă alungită în apă, aproximativ în locul unde fusese emisă flacăra. Când OZN-ul a ajuns la acest obiect, atât el cât și forma alungită au dispărut într-o „flacără strălucitoare trandafirie" sub apa mării...

La 24 mai 1965, la scurt timp după miezul nopții, trei oaspeți ai hotelului Retreat, care are o poziție izolată în munții Eton, la circa 70 km de Mackay, Australia, au observat a „navă" stranie, strălucitor iluminată și având o construcție neobișnuită, apropiindu-se de hotel. Cei trei martori ai acestei apariții erau: J.W. Tilse, pilot aviator cu multe ore de zbor la activ în cadrul companiei Trans-Australia Airlines; John Burgess, combatant australian din cel de-al doilea război mandial; Eric Judin, inginer. Mai târziu, cei trei au declarat autorităților că în momentul respectiv au fost cuprinși de spaimă. Burgess a vrut să pună mâna pe pușcă și să tragă asupra obiectului, dar Tilse l-a împiedicat. Redăm în continuare câteva fragmente din declarația lui Tilse:

„Această navă ciudată se afla la circa trei sute de metri de veranda hotelului, când am văzut-o prima oară mișcându-se razant pe deasupra copacilor. Sub o platformă circulară, ea avea un șir de vreo 20 sau 30 de faruri. Nava era solidă, părea de metal și trebuie să fi avut un diametru de vreo zece metri sau mai bine."

În acel moment, Burgess a vrut să deschidă focul asupra obiectului, Tilse l-a pus în gardă că nava ar putea să riposteze, dar Burgess nu-i împărtășea această părere.

„Obiectul – continuă Tilse – s-a deplasat spre vârfurile arborilor, până când a ajuns în dreptul unei mici creste pe care se aflau niște luminișuri sau locuri defrișate. Se părea că obiectul căuta un loc ca să aterizeze. Luminile farurilor sale erau de un galben sau portocaliu strălucitor, proiectate în jos, iar în timp ce-l priveam, obiectul s-a așezat lin pe vârful crestei. De îndată ce a făcut-o, luminile i se micșorară, însă intensitatea acestora era încă atât de mare, încât n-am putea spune dacă obiectul atinsese într-adevăr solul, sau plana de fapt la vreun metru distanță de pământ. N-am observat nici o mișcare în el, sau în jurul său, care să ne permită să afirmăm că avea ocupanți. Timp de treizeci de minute, obiectul a rămas nemișcat. N-am făcut vreo tentativă de a ne apropia de el, întrucât – deschis vorbind – ne-a fost teamă. În curând însă începu să se înalțe, și cum se deplasa pe deasupra vârfului copacilor am putut vedea imediat dedesubtul lui, la lumina farurilor sale, trei suporți mari, care păreau să constituie un tren de aterizare de tipul trepiedului. Fiecare dintre acești suporți avea un far pe el, dar când nava ajunse la altitudinea de o sută de metri, n-am mai putut vedea nici trenul de aterizare, nici farurile acestuia. Am presupus că dispariția acestora s-ar fi putut datora faptului că suporții au fost retrași sau escamotați, dar n-am putea spune cu exactitate. Tot ceea ce putem afirma este că au dispărut. La circa o sută de metri înălțime, nava a început să ia viteză, zburând la orizontală. Accelerarea era mare și nava s-a îndreptat spre nord-est, dispărând în bezna nopții."

Și Tilse adaugă: „Totdeauna am manifestat dispreț pentru astfel de povești. Totuși, nu m-am putut înșela în privința acestui obiect; noi cu toții l-am văzut. Era condus rațional și în mod cert nu era vreun avion de model cunoscut".

Cei trei martori au fost supuși la numeroase interogatorii de către autoritățile australiene, al căror număr și stăruință par să dovedească faptul că guvernul a acordat acestui incident o foarte mare importanță. Și aceasta, pe bună dreptate.

Despre observația pe care astronautul american McDivitt a făcut-o în ziua de 4 iunie 1965 de la bordul lui „Gemini-4", am mai avut prilejul să vorbim în paginile Muzeului

Observațiilor Ciudate. Vom reaminti acum numai câteva date mai importante ale acestei afaceri.

La 3 octombrie 1967, McDivitt declara: „Am văzut un obiect în formă cilindrică, cu o prelungire de genul unei antene. Era ceva cam în genul treptei a doua a unei rachete Titan". Nu a fost posibil să se aprecieze distanța, însă obiectul avea o „prelungire unghiulară". Văzută pe cerul zilei, apariția era albă sau argintie. Nava zbura atunci undeva pe deasupra Pacificului. S-au făcut fotografii și un film cu peliculă alb-negru. Obiectul nu dădea impresia că s-ar mișca paralel cu nava, ci mai degrabă că se apropia de ea. Reacția astronautului a fost că s-ar putea să fie necesar să acționeze pentru evitarea unei ciocniri. Când soarele a făcut să lucească fereastra – care era destul de murdară și plină de praf – McDivitt a pierdut obiectul din vedere. Astronautul a încercat să readucă obiectul în câmpul vizual, manevrând astfel ca soarele să nu mai bată în geam, dar nu a mai fost capabil să-l vadă.

După reîntoarcerea la sol, filmul a fost luat la developat și McDivitt nu l-a mai văzut 3-4 zile. La NASA s-au scos câteva fotografii, dar McDivitt a declarat că acestea nu reprezentau obiectul văzut de el în spațiul cosmic. Studiindu-le ulterior, McDivitt a recunoscut că era vorba despre ceea ce văzuse, deși din cauza calității imaginii și din cauza măririi, obiectul se vedea nedeslușit pe cer.

Părerea lui McDivitt a fost că *probabil* obiectul era vreun satelit artificial. Făcând investigații în acest sens, NORAD a ajuns la concluzia că ar fi putut fi vorba de „Pegasus-B", care în momentul respectiv se afla la o depărtare de 1200 de mile de „Gemini-4". Dar McDivitt pune sub semnul întrebării această identificare...

În perioadele de timp în care se aflau pe orbite, astronauții au raportat în nenumărate rânduri observarea unor produse artificiale (adică obiecte făcute de mâna omului). Unele dintre acestea nu au putut fi întotdeauna identificate. Mai mult decât atât, se pare că fiecare lansare a omului în cosmos este însoțită invariabil de obiecte stranii, de diferite forme sau mărimi, care par a supraveghea acțiunile de „cucerire" a spațiului extraterestru de către pământeni.

În timpul primului zbor orbital „Mercury" cu echipaj uman, astronautul Glenn a raportat următoarele:

„Cea mai mare surpriză a zborului am avut-o în zori. Când am ieșit din noapte de pe prima orbită și când primele raze ale soarelui au iluminat nava, am privit în interiorul navei pentru a controla instrumentele de bord. După 15-20 de secunde, când am privit din nou pe fereastră, prima mea impresie a fost că nava s-a răsturnat, deoarece vedeam prin geam doar stele. Totuși, mi-am dat seama că eram în poziție normală. Nava era înconjurată de particule luminoase. Aceste particule aveau o culoare galben-verzuie. Era ca și cum nava ar fi trecut printr-un roi de licurici. Aveau strălucirea unor stele de primă mărime, iar dimensiunile lor variau de la o gămălie da ac până la un centimetru. Se aflau la distanțe de 2-3 m și erau distribuite egal în spațiul din jurul navei. Doar din când în când, unul sau două dintre ele se deplasau încet în jurul navei și de-a lungul ferestrei, mișcându-se foarte, foarte încet, pentru ca apoi să se depărteze treptat în direcția în care priveam. Am observat aceste obiecte luminoase timp de aproximativ patru minute, de fiecare dată când răsărea soarele. În timpul celui de-al treilea răsărit de soare, am întors nava și am privit în față pentru a vedea dacă pot determina de unde vin particulele. Privind în față, am putut vedea doar 10% din particule, față de cât văzusem când eram cu spatele la soare. Totuși, păreau să vină către mine de la oarecare distanță, astfel încât nu păreau să provină de la navă."

Indiferent ce a văzut Glenn, ori toți ceilalți astronauți care i-au urmat, este bine să ne amintim că omul a pătruns pentru prima oară în cosmos abia la 4 octombrie 1957, o dată cu lansarea de către ruși a primului lor „Sputnik". În perioada aceea nu se știa încă nici de faptul că Pământul este înconjurat de un brâu de radiații, care aveau să capete mai târziu numele de „Centura Van Allen".

Și mai este tot atât de bine să ne reamintim că, în urmă cu câțiva ani, un american declara că a fost contactat de ființe extraterestre și că s-a plimbat prin cosmos la bordul navei lor. Într-adevăr, americanul acela, cu numele de George Adamski,

afirma încă de la începutul anilor 50 că în jurul Pământului existau centuri de radiații. Acelea care aveau să fie „descoperite" câțiva ani mai târziu. Și mai spunea Adamski că a văzut în jurul straniei nave cu care s-ar fi plimbat prin cosmos, o serie de „steluțe strălucitoare"... De unde a știut atât de controversatul George Adamski de aceste lucruri într-o perioadă în care ele nu fuseseră încă percepute de geniul ființei umane?

Au rămas și acestea, alături de multe altele încă, întrebări la care știința oficială a acestui secol al războaielor și violențelor, nu s-a prea „înghesuit" să dea răspunsuri rezonabile... Nu poate, sau nu vrea?

În această serie de semnalări, încă un fapt concludent întru susținerea afirmațiilor – sau întrebărilor?! – de mai sus. Publicația americană *National Enquirer* din Octombrie 1982, publica un articol în care se dezvăluie cum un OZN a distrus o rachetă de tip „ATLAS-F", în timpul unor teste făcute la baza aeriană americană Vanderberg, la data de 8 iunie 1965. Dr. Robert Jacobs, fiind la fața locului, a avut prilejul să filmeze acest eveniment, care timp de 17 ani a fost ținut ca o informație strict secretă!

Să facem o plimbare și la Polul Sud, în iunie 1965, în plină iarnă. Este o perioadă a anului în care toate bazele științifice aflate acolo sunt practic izolate de restul lumii. Istorisirea straniilor evenimente petrecute acolo a fost aflată mai întâi de câțiva radioamatori din America de Sud, în timp ce ascultau radiotransmisiunile oficiale spre și dinspre baza științifică a Marinei argentiniene de pe insula Deception, în partea vestică a continentului antarctic. De la radioamatori, vestea s-a răspândit cu repeziciune, astfel încât la 7 iulie 1965 secretarul Marinei argentiniene a făcut o declarație publică încercând să clarifice lucrurile. El a afirmat:

„La 3 iulie, orele 19:40, ora locală, garnizoana Marinei din insula Deception, Antarctica argentiniană, a observat un imens obiect zburător solid, în formă de lentilă, având culorile dominante roșu și verde, care băteau din când în când în galben,

albastru, alb și portocaliu. Acest obiect s-a mișcat pe o traiectorie în zigzag, îndreptându-se spre est, însă de mai multe ori și-a schimbat direcția, când spre vest, când spre nord, schimbându-și și viteza, fără să facă vreun zgomot. El a trecut la o înălțime de 45 de grade deasupra orizontului, la o depărtare de zece, până la cincisprezece kilometri de bază. În timp ce obiectul își efectua manevrele, cei care-l priveau au putut să-și dea seama de extraordinara viteză cu care se deplasa, cât și de faptul că uneori plana, fără să se miște, timp de circa 15 secunde la o altitudine cam de 5 km. La acea epocă a anului, condițiile locale meteorologice pentru observare erau foarte bune: cerul clar, câțiva nori cumulus, Luna în ultimul pătrar perfect vizibilă. Obiectul a fost văzut de meteorolog, de cei 13 membri ai garnizoanei și de trei subofițeri din Chile, care vizitau baza. Observarea a durat 20 de minute, în care timp obiectul a fost fotografiat. În după-amiaza aceleiași zile, obiectul a fost observat de la baza argentiniană din insulele Orkney de Sud, zburând spre nord-vest cam la 30 de grade deasupra orizontului, la o depărtare de 10-15 km. Baza din Chile a observat și ea același obiect, în după-amiaza aceleiași zile."

Două zile mai târziu s-a dat o a doua declarație oficială cu privire la OZN-ul care a survolat bazele științifice din Antarctica. De data aceasta, secretarul Marinei argentiniene a declarat că a putut lua contact direct prin radio cu comandantul garnizoanei de pe insula Deception, locotenentul Daniel Perisse. Acesta i-a confirmat amănuntele cuprinse în declarația din ziua precedentă, între altele și faptul că obiectul a fost extrem de strălucitor, că și-a schimbat direcția de zbor și viteza cu o ușurință ce depășește performanța oricărui tip de aparat terestru cunoscut și că – potrivit celor ce a mai afirmat ofițerul de la bază – încercările făcute pentru a fotografia acel obiect au dat greș din cauza filmului folosit, care nu a fost suficient de sensibil, cât și datorită distanței relativ mari de la OZN până la aparatul de fotografiat.

Cu același prilej s-a mai dezvăluit și un alt aspect interesant: „De la baza din insulele Orkney de Sud ne-a parvenit un mesaj de o deosebită importanță. În timpul trecerii ciudatului obiect pe deasupra bazei, două variometre care erau în perfectă stare

de funcționare au marcat niște bruște și puternice perturbații ale câmpului magnetic, care au fost înregistrate pe bandă."

Așadar, iată două declarații oficiale din partea guvernului din Argentina, care confirmau că un imens OZN în formă de lentilă a zburat, în aceeași zi, pe deasupra a două baze științifice ale acestei țări, instalate pe continentul antarctic. Oamenii de știință aflați acolo au încercat să facă fotografii în culori și au înregistrat o puternică perturbare electromagnetică asupra instrumentelor lor.

În ziua de 7 iulie, când s-a dat în Argentina prima declarație oficială, guvernul din Chile a comunicat presei conținutul mesajelor pe care le-a primit prin radio de la baza Pedro Aquirre Cerda, înaintea mesajelor primite în Argentina, dar pe care le-a tăinuit până după difuzarea declarației argentiniene. Textul mesajelor primite în Chile au indicat că acestea au sosit la Santiago în ziua de 19 iunie 1965. În ele se arăta că un obiect, asemănător aceluia pe care oamenii de știință argentinieni l-au semnalat, a apărut cu o zi înainte, după-amiaza, pe deasupra bazei chiliene și a fost observat pe parcursul a circa 20 de minute. Obiectul și-a schimbat culoarea, viteza și direcția cu o iuțeală fantastică, sub ochii ofițerilor și personalului bazei. Era vorba de un imens obiectiv biconvex, care n-a făcut nici un fel de zgomot.

În aceeași zi de 7 iulie, acestui mesaj i s-a adăugat un al doilea, care a fost de asemenea dat publicității de către guvernul chilian. În el se arăta că și baza engleză de la Hallet a semnalat apariția, în după-amiaza zilei de 2 iulie, pe parcursul a 8-10 minute, a aceluiași obiect sau a unuia asemănător. În continuare, în mesaj se specifica: „Cele comunicate de baza argentiniană din insula Deception au relevat faptul că la 3 iulie, 16 persoane, printre care trei subofițeri, au observat în aer un obiect, deasupra părții nordice a insulei... la o altitudine de 30 de grade. Avea o formă rotundă și a dispărut în nori. El a fost urmărit cu un teodolit, cât și prin binocluri puternice. Caporalul Duran de la această garnizoană (Pedro Aquirre Cerda) a făcut cu teodolitul zece fotografii în culori". (Fără îndoială, fotografiile făcute prin teodolit trebuie să fi realizat excelente

imagini de aproape ale obiectului, dacă expunerea a fost corectă).

În timpul unei radioemisii ulterioare, comandantul Mario Barrera s-a adresat direct, de la bazele de sub comanda sa, centrului radio de la Santiago al Forțelor Aeriene chiliene. El a relatat cum acest obiect strălucitor și-a schimbat din când în când culoarea, trecând de la galben la verde și apoi la portocaliu aprins, și cum s-a oprit dintr-o dată în timp ce zbura cu o mare viteză și a planat în acel loc timp de mai multe minute. Comandantul Barrera a completat:

„În timp ce-l observam printr-un binoclu puternic, obiectul a încetat deodată să mai planeze și s-a îndepărtat cu o viteză fantastică. Nu cred că poate fi vorba de o navă de fabricație terestră. Ca ofițer al Forțelor Aeriene chiliene, cunoștințele mele în privința aparatelor de zbor ale altor țări îmi întăresc convingerea absolută că nu există nimic asemănător pe Pământ acestui obiect ca profil, viteză sau mobilitate. Am făcut zece fotografii în culori, care vor fi developate la Santiago. De îndată ce am zărit obiectul, am încercat să intrăm în contact radio cu bazele engleze și argentiniene. Am constatat însă că acest contact a fost imposibil de luat, întrucât existau o mulțime de paraziți radio, în toate benzile. Neputând folosi radioul și cuprinzându-ne o mare emoție, nu ne-a rămas decât să continuăm să ne uităm la acest obiect."

Unul dintre cele mai importante pasaje ale acestei relatări, precizarea oamenilor de știință chilieni că în mod categoric nu a fost vorba de nici un fel de obiect de fabricație terestră, *n-a apărut în articolele de presă destinate marelui public din Statele Unite.*

Cine și de ce a făcut suprimarea pasajului amintit mai sus? Era cineva interesat, cu 30 de ani în urmă, ca publicul american să nu fie informat corect cu privire la evenimente ce se petreceau pe cerul planetei Terra? Iar astăzi, cine continuă această politică subtilă și constantă de dezinformare publică?

Arthur Goldfrey era, în vara anului 1965, una dintre cele mai cunoscute personalități americane, pentru că apărea

frecvent la televiziune și avea un puternic impact asupra mass-mediei din SUA. Locuind în Virginia, el era un pilot cu veche experiență și își avea avionul și pilotul său particular, zburând oriunde era nevoie să facă emisiuni pentru Columbia Broadcasting System, din New York City. În cadrul programului televizat din 25 iunie 1965, invitatul lui Godfrey a fost actorul de comedie Orson Bean, iar conversația dintre cei doi a atins și problema OZN-urilor. Astfel, în fața milioanelor de telespectatori, Godfrey relatează incidentul pe care l-a avut împreună cu copilotul său, Frank Munciello, în timpul unui zbor de noapte pe care îl efectuau de la New York la Washington.

Zborul se desfășura absolut normal – a declarat Godfrey – apropiindu-se de Philadelphia, când, dintr-o dată, apăru un obiect luminat scânteietor, în apropiere de aripa dreaptă a avionului său bimotor de tip „Convair". Godfrey, care se afla la comenzile avionului, vină brusc spre stânga ca să evite o eventuală ciocnire. Apoi – povesti spectatorilor – intră în contact radio cu turnul de control al aeroportului din Philadelphia: „E vreun aparat în aer în zona noastră?" „Nici unul" – i se răspunse. „Ei, la naiba; și totuși e ceva pe aici!" – replică el. În aceeași clipă, obiectul și-a schimbat direcția, înconjurând avionul, ca să apară câteva secunde mai târziu înapoia aripii din stânga. Din nou Godfrey făcu avionul să vireze brusc din calea OZN-ului și încercă să se îndepărteze de acesta. Obiectul vină și el la dreapta. De fiecare dată când Godfrey încerca să se ferească de misteriosul obiect, acesta îi imita manevrele. „Orice făceam, el rămânea mereu în apropiere de aripa stângă a avionului" – spuse Godfrey telespectatorilor săi.

El a recunoscut că amândoi – el și copilotul Munciello – deși aveau mii de ore de zbor la activ și o mare experiență, se cam înfricoșaseră în urma celor ce li se întâmplau. Nu au reușit să scape de OZN-ul însoțitor, în pofida tuturor manevrelor pe care le-au făcut în aer. Obiectul i-a însoțit până când s-a decis singur să-i părăsească, urcând brusc și dispărând în noapte.

La 28 iunie 1965, John Stavano, un fermier din Delroy, Ohio, a auzit o serie de explozii curioase. Două zile mai târziu,

el a descoperit pe unul din terenurile sale o amprentă ciudată. Deși s-au luat eșantioane de sol și din grâul cultivat acolo, nu s-a găsit nimic care să explice cauza exploziilor auzite anterior. Amprenta găsită avea forma unei ciudate configurații circulare, în care spicele de grâu zăceau culcate în forma spițelor de roată...

Nenumăratele „mistere", „taine" sau „necunoscute" zac parcă inadins presărate în jurul nostru, pentru a ne da un motiv în plus de a ne frământa mințile...

Și totuși, pare a fi din ce în ce mai clar faptul că noi, oamenii de acum, nu suntem încă „programați" să pătrundem – ori măcar să înțelegem cât de cât – semnele de întrebare ce abundă în jurul nostru.

Oricum, toate acestea vor avea un sfârșit. Să sperăm că va fi fericit și favorabil pentru noi. Cam tot așa cum și Inchiziția Evului Mediu și-a avut sfârșitul ei.

Și să mai sperăm că generațiile ce ne vor urma nu ne vor condamna foarte tare pentru faptul că noi nu știam încă, la cumpăna dintre milenii, ce au fost de fapt Obiectele Zburătoare Neidentificate, la fel cum condamnăm astăzi Inchiziția că își ardea cândva gânditorii pe ruguri...

Vălenii de Munte, România,
Octombrie – Decembrie 1995

BIBLIOGRAFIE

Notă: În afara listei redate mai jos, au fost folosite, ca surse documentare, câteva mii de articole apărute în presa românească și internațională în perioada ultimei jumătăți de secol.

1. Alex, S. P. , *Levelek az ürbol*, Negyedik tipusú találkozások határtudomáanyok sorozat, Budapesta, 1992/9.
2. Azsazsa, Vlagyimir, *UFO Oroszország Fölött, Új Vénusz Lap* – és Könyvkiadó, Budapesta, 1994.
3. Atkins, Peter W., *Schöpfung ohne Schöpfer. Was war vor dem Urknall?*, Rowohlt, Hamburg, 1991.
4. Bergier, Jacques, *Les Extra-Terrestres dans l'Histoire*, Éditions J'ai Lu, Paris, 1970
5. Berlitz, Charles, *The Mystery of Atlantis*, Avon Books, New York, 1976.
6. Berlitz, Charles, *Triunghiul Bermudelor. Incredibila poveste a dispariţiilor misterioase*, Ed. Saeculum I.O./Ed. Vestala, Col. Enigmele Universului, Bucureşti, 1955
7. Berlitz, Charles, *Fenomenele stranii ale lumii* , Editura Z, Bucureşti, 1995.
8. Bernard, Dr. Raymond, *O lume ascunsă*, Savas Press, Bucureşti, 1994
9. Blondet, Maurizio / Pinotti Roberto, *Inteligenze Extraterestri*, Editoriale Olimpia, Firenze, 1981.
10. Blundell, Nigel / Boar, Roger, *Die Grössten UFO Geheimnisse der Welt*, Knaur, München, Oct. 1993
11. Bondarchuk, Yurko, *UFO – Observaçoes, Aterissagens e Seqüestros. A prova Documentada*, Difel, Rio-Brasillia.
12. Bourret, Jean-Claude / Velasco, Jean Jacques, *OVNIs, la science avance*, Ed. Robert Laffont, Paris, 1993.
13. Bourret, Jean-Claude / Velasco, Jean Jacques, *OZN Alarma roşie. Ultima sfidare*, Editura ZZ, Bucureşti, 1995.
14. Buttlar, Johannes von, *Das UFO Phänomen*, Bastei Lübbe, München, 1980.
15. Buttlar, Johannes von, *Leben auf dem Mars. Die Entdeckungen der NASA-Viking-Mission*, Knaur, München, 1989.
16. Charroux, Robert, *Cartea lumilor uitate*, Editura Elit-Comentator; Bucureşti, 1993.
17. Charroux, Robert, *Cartea trecutului misterios*, Editura Elit, Ploieşti, 1995.
18. Chartier, Sandrine, *Enquête sur un Mystere: les OVNI*, Amarande, Fribourg, Suisse, 1993.
19. Crystall, Ellen, *Csendes Invazio (Silent Invasion)*, Édesviz Kiadó, Budapesta, 1992.
20. Dancer, Jay, *The Transcedental Experience*, Charter, New York, 1976.
21. Däniken, Erich von, *L'or des dieux. Les Extraterrestres parmi nous*, Éditions Robert Laffont, Paris, 1974.
22. Däniken, Erich von, *Return to the Stars. Gods From Outer Space*, Corgi Books, London, 1974.
23. Däniken, Erich von, *Ipoteza extraterestră. Dovezile mele*, Editura Domino, Târgovişte, 1995
24. Durrant, Henry, *Les dossiers des OVNI. Les Soucoupes Volantes existent*, Editions Robert Laffont , Paris, 1973.

25. Dyck, George M. UFO – *Történelem. Ufok a ház körül*, Cedrus Kiadó, Budapesta, 1993.
26. Edwards, Frank, *Mistere nerezolvate*, Editura ZZ, București, 1995.
27. Farcaș, Dan D., *Extraterestrii printre noi?... Întâlniri cosmice*, Editura pentru turism, București, 1991.
28. Farcaș, Dan D., *Sfidarea extraterestră*, Editura R.A.I., București, 1995.
29. Flournoy, Théodore, *Des Indes à la planète Mars*, Édition du Seuil, Paris, Sept. 1983.
30. Fuller, John G., *The Interrupted Journey*, A Dell Book, New York, Iun. 1967.
31. Fuller, John G., *Incident at Exeter. Unidentified Flying Objects Over America Now*, Berkeley Medalion Book, New York, 1967.
32. Gheorghiță, Florin, *Voci din invizibil*, Aldo Press, București, 1995.
33. Good, Timothy, *The UFO Report 1990*, Sidgwick & Jackson, London, 1989.
34. Good, Timothy, *The UFO Report 1992*, Sidgwick & Jackson, London, 1991
35. Good, Timothy, *Alien Liaison. The Ultimate Secret*, Arrow Books Limited, London, 1991.
36. Good, Timothy, *Above Top Secret. The Worldwide UFO Cover-up*, Harper Collins Publishers, London, 1993.
37. Good, Timothy, *Alien Update. The Contact Continues*, Arrow Books Limited, London, 1993.
38. Heseman, Michael, *Geheimsache U.F.O.*, Silberschnur, Neuwied, Germany, 1994.
39. Hobana, Ion / Weverbergh, Julien, *UFO's From Behind the Iron Courtain*, Bantam Edition, New York, 1975.
40. Hobana, Ion, *Enigme pe cerul istoriei*, Ed. Abeona – SETI, București, 1993.
41. Hopkins, Budd, *Betolakodók (Intruders)*, Édesvíz Kiadó, Budapesta, 1993.
42. Höfling, Helmut, *UFOS, Urwelt, Ungeheuer. Das grose Buch der Sensationen*, Naumann & Göbel, Köln, 1990.
43. Hutin, Serge, *Hommes et civilizations fantastiques*, Éditions J'ai Lu, Paris, 1970.
44. Hynek, Allen, *UFO. Begegnungen der ersten, zweiten und dritten Art*, Wilhelm Goldmann Verlag, München, 1978.
45. Iby Duba, *Merkabával a mennyországba*, Negyedik tipusu találkozások határtudományok sorozat, Budapesta, 1992/11.
46. Keel, John, *Idegen L'enyek az űrből és az időből*, Uj Vénusz Lap - és Könyvkiadó, Budapesta, 1992.
47. Keyhoe, Donald E., *Les étrangers de l'espace*, Editions France-Empire (Ed. I), Paris, 1975.
48. Krassa Peter, *Und Kamen auf feurigen Drachen. China und das Geheimnis der Gelben Götter*, Goldmann Verlag, München, 1990.
49. Legarde, Fernand, *Mystérieuses Soucoupes Volantes*, Les Éditions Albatros, Paris, 1976.
50. Magin, Ulrich, *Von Ufos entführt. Unheimliche Begegnungen der vierten Art*, Verlag O. H. Beck, München, 1991.
51. Malinová, Renata / Malina, Jaroslav, *Catastrofe, enigme, extraterești*, Editura Artemis, București, 1995.
52. Mandics György, *Az UFOk Formavilága*, Negyedik Tipusú találkozások határtudományok sorozat, Budapesta, 1992/8.
53. Manoliu, Valentin, *Obiecte Zburătoare Neidentificate*, Editura Foton, București, 1993.
54. Marinache, Raluca / Someșan, Ovidiu / Ghilea, Sorin, *Anotimpul OZN-urilor*, Editura Mirador, Arad, 1995.

55. Menzel, Donald H. / Boyd, Lyle G., *The World of Flying Saucers. A Scientific Examination of a Major Myth of the Space Age*, Doubleday & Company, Inc., Garden City, New York, 1963.
56. Michel, Aimé, *Metanoia. Fenomene fizice ale misticismului*, Editura Nemira, București, 1994.
57. Negureanu, Cristian, *Civilizațiile extraterestre și a III-a conflagrație mondială*, Editura Datina, București, 1993.
58. Nemere István, *UFO a Láthatáron*, Magyar Eszperantó Szövetség, Budapesta, 1989.
59. Pauwels, Louis / Bergier, Jacques, *Dimineața magicienilor. Introducere în realismul fantastic*, Editura Nemira, București, 1994.
60. Pătruț, Adrian, *Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu*, Editura Divia, Cluj-Napoca, 1995.
61. Pereira, Jader U., *Les Extra-Terrestres*, G.E.P.A., Paris, 1974.
62. Petit, Jean-Pierre, *Enquête sur des Extra-Terrestres qui sont déjà parmi nous. Le mystère des Ummites*, Ed. Albin Michel, Paris, 1991.
63. Randle, Kevin D., *The UFO Case Book*, Warner Books Edition,New York, Sept. 1989.
64. Randle, Kevin D. / Schmitt, Donald R., *UFO Crash at Roswell*, Avon Books, New York, Iulie 1991.
65. Randles, Jenny, *UFOs and How to See Them* (foto album), Anaya Publishers Limited, London, 1992.
66. Randles, Jenny, *UFO Retrievals. The Recovery of Alien Spacecraft*, Blandford, London, 1995.
67. SOBEPS, *Vague d'OVNI sur la Belgique: Un dossier exceptionel*, SOBEPS asbl., Bruxelles, 1991.
68. Stierlin, Henri, *Cheia misterului de la Nazca. Descifrarea unei enigme arheologice*, Ed. Enciclopedică, București, 1992.
69. Stillings, Dennis, *La imaginario en el contacto OVNI*, Heptada Ediciones, Madrid, 1990.
70. Strieber, Whitley, *Die Besucher*, Wilhelm Heyne Verlag, München, 1993.
71. Szalay, Iván, *Humanoidok*, Édesviz Kiadó, Budapesta, 1993.
72. Ștefănescu, Sorin, *Sfidarea timpului*, Editura Zona, București, 1992.
73. Tarde, Guy, *Soucoupes Volantes et civilisations d'outre espace*, Éditions J'ai Lu, Paris, 1969.
74. Turner, Karla, *Dincolo de realitate*, Editura Aldo Press, București, 1995.
75. Vallée, Jacques & Janine, *Challenge to Science: The UFO Enigma*, Ballantine Books, New York, 1974.
76. Vallée, Jacques, *Dimensions. A Casebook of Alien Contact*, Ballantine Books, New York, Iul. 1993.
77. Vallée, Jacques, *Confrontations. A Scientist's Search for Alien Contact*, Ballantine Books, New York, Mart. 1991.
78. Vallée, Jacques, *Revelations. Alien Contact and Human Deception*, Ballantine Books, New York, Dec. 1993.
79. Vătuiu R. Andrușa, *Extraterestrii. Enigmele lumii venite din cer*, Editura Călăuza, Deva, 1993.
80. Walters, Ed and Frances, *UFOs. The Gulf Breeze Sightings*, Bantam Press, London, 1990.
81. Walters, Ed and Frances, *UFOs. Es gibt sie*, Knaur, München, Sept. 1992.

ARHIVA U.F.O.

1

·Cine sunt?
·De unde vin?
·Ce vor?
·De ce nu iau legãtura cu noi?

Editura DOMINO

Din 1947, an din care s-a permis să se vorbească despre extraterestri, activitatea ieșită din comun observată pe cer a atins nivele nemaiintâlnite: mai mult de cincizeci de mii de martori în ultimii treizeci de ani. Și, de asemenea, un mare număr de indicii sugerează că „relațiile noastre sociale" cu extraterestrii datează de milenii. Puși față în față cu această masivă avalanșă timp de o treime de secol, este logic ca oamenii de rând să reacționeze cerând răspunsuri la cele mai frecvente patru întrebări-cheie:

1. Cine sunt?
2. De unde vin?
3. Ce vor?
4. De ce nu iau legătura cu noi?

Caracteristica cea mai izbitoare a fenomenului ufologic este varietatea de mărimi, forme și aspecte observate, atât la aparate cât și la echipajele sale. Această diversitate a mărturiilor sugerează o multiplicitate de origini, care la rândul ei determină, în mod logic, o mare varietate a ocupanților săi și a intențiilor lor.

Atacăm în mod conștient o problemă de o maximă complexitate, cu o mie și una de fațete, unde explicațiile categorice și soluțiile liniare pur și simplu nu există, de aceea e absolut necesar să fim precauți și să „șlefuim" în cel mai înalt grad judecățile de valoare.

CINE SUNT?

Explicațiile care s-au dat fenomenului OZN sunt foarte diferite, de la cele care neagă existența reală a obiectelor zărite, ajungând la cele care susțin că sunt instalații proprii Pământului și până la cele care sugerează că sunt nave ale altor planete sau galaxii.

Oameni de știință din cele mai diverse ramuri și organisme guvernamentale din diferite țări au elaborat multe teorii în legătură cu cauza fenomenelor ciudate ce se observă pe cer. Orice versiune vom căuta nu va fi altceva decât o simplificare a realității. Biologul britanic J. B. S. Haldame consideră că: „Universul este nu numai mai ciudat decât ni-l imaginăm noi, ci mult mai ciudat decât ni-l putem imagina."

Corpuri astronomice interpretate în mod greșit

Soarele poate fi ușor confundat cu un obiect neconvențional, mai ales în zorii zilei și în amurg. De asemenea luna, în diferitele ei faze, poate conduce la o eroare asemănătoare.

Când atmosfera este limpede, multe planete pot fi greșit luate drept „lumini pe cer". Uneori s-au semnalat OZN-uri ce apoi s-au dovedit a fi luceafărul de dimineață, Venus în întuneric sau Jupiter la linia orizontului. Apropierea extraordinară de aceste ultime două planete, în februarie 1975, a provocat un număr mare de presupuse observații ale OZN-urilor.

Câțiva meteoriți de dimensiuni mari par că se deplasează încet (în special aceia care o fac în sensul de rotație al Pământului), lăsând o urmă strălucitoare ce poate dura chiar câteva minute. Bolizii, meteoriții, stelele căzătoare, novele și supernovele pot fi eronat luate drept nave care vin din alte lumi, după părerea fizicianului Joseph Kaplan.

Fenomene astronomice ciudate

Mulți oameni de știință consideră că aceste întâmplări ar putea fi cauzate de fenomene atmosferice: formațiuni noroase specifice, perturbații eoliene, reflexia luminii solare, refracția atmosferică, iluzii optice. Când în nopțile de 20 și 21 iulie 1952 s-au semnalat discuri ciudate deasupra Capitoliului din Washington, explicația oficială a fost că se producea o distorsiune optică datorată existenței unor pături de aer cald deasupra unora de aer rece. Și aceste anomalii, după cum spun meteorologii, pot da naștere unei distorsiuni a undelor radar provocând ecouri false pe ecrane.

Alte ipoteze se bazează pe apariția flăcărilor: pe suprafața băltoacelor și a locurilor mlăștinoase prin descompunere organică se eliberează metan. Când acest gaz se autoaprinde sau se aprinde din cauza fulgerelor, spre exemplu, se produc globuri luminoase care plutesc pe suprafața apei stătătoare. Același efect se produce datorită vaporilor de amoniac.

De asemenea cutremurele de pământ ar putea să provoace efecte luminoase ciudate: de nenumărate ori s-au observat fosforescențe sau mase incandescente înainte de începerea unui cutremur; ceea ce demonstrează că seismele declanșează în atmosferă anumite reacții electromagnetice cu o componență luminoasă.

Oscar Galíndez a afirmat că radiația circulară are un aspect asemănător fenomenului OZN. Acești bulgări de foc sunt mase sferice de aer ionizat ce iau naștere în timpul furtunilor și apoi se deplasează, aparent la voia întâmplării. Avansează, se opresc un moment și se mișcă în zigzag, iar în cele din urmă dispar în liniște sau printr-o bubuitură. Alcătuirea lor este puțin cunoscută și prezintă tonalități roșii, albastre și violacee. Phillip Klass îi aseamănă cu o formă specifică de plasmă naturală. După cum se pare sunt dotați cu electricitate statică și persistă puțin timp. Pot fi observați aproape întotdeauna la joasă înălțime și adoptă forme elipsoidale și cilindrice cu luminozitate puternică. Vincent Gaddis consideră că cel mai interesant este că se cunosc multe cazuri de bulgări de foc de dimensiuni mici care au pătruns în încăperi locuite și manifestând fără doar și poate un „comportament inteligent".

Există un fenomen electromagnetic numit „corona" care, câteodată, se observă deplasându-se de-a lungul cablurilor de înaltă tensiune într-o formă foarte luminoasă asemănătoare unei sfere, unui disc sau unui inel. La joasă înălțime adoptă uneori forma unei radiații

globulare și aceasta ar explica apariția atât de frecventă a OZN-urilor în apropierea cablurilor electrice de înaltă tensiune.

Klass consideră că automobilele și pietonii purtători de sarcini electrice atrag plasmele. Acestea ar fi capabile să ionizeze aerul adunat sub capota unui vehicul și să provoace un colaps al circuitelor electrice (efect tipic al cazuisticii ufologice). Fizicianul Noel W. Scott a produs în laborator mici lentile roșii-portocalii de vapori ionizați cu aspect de farfurioare strălucitoare, introducând vapori în vid.

Michael A. Persinger și Gyslasine F. Lafreniere au găsit un raport pozitiv între fenomene anormale, falii geologice și vâlvătăile solare, după studierea a 1242 cazuri ufologice și a 4818 întâmplări neobișnuite de orice tip. Acești cercetători ai Universității Laurentian din Sudbury (Ontario) susțin că atât dejecția explozivă a materiei care arde la suprafața solului, cât și mișcările seismice pot genera câmpuri energetice limitate ce în anumite ocazii creează plasmoide luminoase și chiar interferează în funcționarea normală a creierului uman, provocând halucinații „ufologice". Câteva dintre aceste plasme solare sunt detectabile prin radar.

Halucinații colective

Federico R. Kirbus a afirmat că farfuriile zburătoare constituie un fenomen psihologic generat de zvonuri vizionare pe baza binecunoscutului proces de contaminare socială. Apar în valuri, la intervale de timp mici, în anumite regiuni. Faptul că o persoană identifică, în mod public, vreun obiect aerian, real sau ireal, ca fiind o farfurie zburătoare, face ca și alți indivizi să pretindă că au văzut un OZN. Bourret a afirmat că acest fapt se produce prin ceea ce se cheama „autocataliză" și „retroacțiune pozitivă": când presa vorbește desre OZN-uri, alți observatori privesc pe cer și cred că văd obiecte nenaturale, ceea ce determină apariția a mai multe articole în presă, și astfel se răspândesc știrile până ce ziariștii obosesc; atunci agitația dispare de la sine. Doctorul Galíndez este de părere că există în aceste fenomene perioade de calm succedate de altele de obsesie populară. Valurile apar ca o consecință a difuzării fără măsură a întâmplărilor senzaționale legate de fenomenul OZN și cărora li s-a făcut o prea mare publicitate. De asemenea, după cum spune el, o mare importanță o are „efectul mulțime", adică amplificarea percepțiilor distorsionate prin simplul fapt că sunt împreună mai mulți indivizi. Acest efect poate duce la halucinații în masă: psihoze generatoare de mituri, o stare de isterie colectivă și obsesia socială

care suscită confuzii în imaginația populară fiind motivate de semne iluzorii.

Alt factor influent este adorația modernă a farfuriilor zburătoare, prezicătoare ale salvării umanității și ale adevărului ocult. Vedem în jurul nostru un număr important de grupări pseudoreligioase și „ocultiste" care cresc ca din apă, cu idei delirante despre Frații Spațiului. Aceștia, atrași de pe Marte, Venus sau Saturn, ne-ar salva de pericolele unui dezechilibru în stratosferă, dezechilibru ce s-ar produce datorită exploziei bombelor nucleare.

Fenomenul alarmant al virusului epidemic extraterestru prins de corpul societății umane, a fost studiat în mod strălucit de Jacques Vallée în cartea sa „Mesageri ai Înșelăciuniii". În ea se demonstrează cum o învălmășeală de neosecte spiritualiste transplutoniene spală, cu un succes notabil, creierul oamenilor, reușind ca în scurt timp să slăbească vigilența publicului și ca acesta să accepte fără discriminare ideile lor seducătoare.

Alți Mântuitori vin în nave spațiale să ne ajute. E la modă misteriosul, inaccesibilul și, bineînțeles, fenomenul extraterestru; în a doua jumătate a secolului, acestea s-au înrădăcinat profund în patrimoniul mitologiei populare. Aceasta, la rândul său, promovează contaminarea și se formează „bulgărele de zăpadă extraplanetar".

Vehicule convenționale

Deseori a fost văzută o serie luminoasă călătorind la unison; acest fenomen, ce a fost luat drept mașină zburătoare, ar putea fi o aprovizionare cu combustibil între două avioane în zbor.

J. Gordon Vaeth și Urner Liddel au afirmat că în atmosferă există multe instalații științifice și meteorologice care pot fi luate drept nave spațiale (baloane-martor, sonde speciale, obiective pentru radar). Rachetele meteorologice, de exemplu, eliberează nori de sodiu care fiind luminați în stratosferă de razele soarelui produc efecte luminoase neobișnuite.

Aparatele de investigație spațială produc o coroană luminoasă la intrarea în atmosferă. Sateliții spațiali, mai ales cei strălucitori își schimbă luminozitatea periodic la învârtirea în jurul axei lor. Gunoiul spațial (resturi de vehicule aeriene, reziduuri abandonate în spațiu de sonde sau astronauți), în ocazii speciale poate fi văzut de pe Pământ. Philip J. Klass a afirmat că există multe subproduse rătăcitoare de origine industrială ce plutesc în atmosferă, ca nori de zgură, nori de praf de carbon și spumă de detergenți.

Discotecă plutitoare pe cer

Entomologii P. S. Callahan și R. W. Mankin, din Statele Unite, au explicat că exoscheletul insectelor sau al fluturilor este un excelent dielectric, în jurul unui electrolit (fluidele biologice ale organismului animal). În contact cu un câmp electric ca cel produs de o furtună, de exemplu, acesta emite lumini și culori strălucitoare la capetele antenelor și picioarelor lor. O formațiune de astfel de insecte ar produce un fenomen vizual interesant. Norton T. Novitt consideră că fenomenul OZN ar putea fi produs de furnicile zburătoare. Acest om de știință a afirmat că insectele se adună periodic în roiuri de până la 37 de milioane de indivizi, realizând un ritual nupțial. Dacă una dintre aceste colonii gigantice s-ar ciocni de o sarcină electrică statică – ne spune – ar putea da naștere unei materii luminoase care să amintească de un OZN.

Erori de percepție

Edgar F. Mauer este de părere că multe fenomene pot fi atribuite unor stări patologice ale vederii: celulele diferențiate în umoarea vitroasă pot proiecta umbre pe retină, acestea fiind percepute ca puncte în mișcare și presiunea vântului asupra ochilor poate provoca de asemenea vederea unor lumini false.

Există o listă lungă ce cuprinde afecțiuni psihopatologice care produc stări halucinante. În aceste cazuri subiectul vede efectiv „ceva" ce nu are existență materială verificabilă. Pierre Delval consideră că se pot produce iluzii ale imaginilor luminoase care, conștient sau nu, sunt însuflețite de protagonist în funcție de propria sa lume interioară.

Alain Gadmer afirmă că și creierul este capabil să fabrice anumite observații în funcție de simple analogii; informația percepută este prelucrată conform elementelor memorizate înainte.

Elementele cele mai obișnuite pot fi și ele interpretate într-un mod absolut fantastic atunci când subiectul este sub influența anumitor droguri sau a alcoolului, și sunt mulți cei care afirmă că aceasta este circumstanța prezentă în fenomenele OZN.

Mistificări, fraude și fabulații

A fost numit „efectul excitație" cel prin care un martor sau un informator, la întocmirea unui raport al evenimentelor, alege ca cele mai importante datele cele mai puțin exacte și sigure, fără a se referi la cele mai fiabile.

„Efectul reportaj" este alegerea detaliilor izbitoare și impresionante din ceea ce se adaugă și din exagerările făcute cu ocazia povestirii în fața publicului sau a mijloacelor de comunicare a celor întâmplate.

Pe mulți îi fascinează faima, celebritatea, gândul de a-și vedea numele în presă și pentru a putea ajunge aici nu ezită să falsifice intenționat faptele, inventând o povestire colorată despre OZN-uri. Donald I. Warren consideră că mulți dintre aceștia sunt niște bieți oameni rataţi ce inventează, cu scopul de a ieși în evidență și de a-și compensa frustrările și eșecurile avute. În general, sunt martori care nu pot fi remarcați din punct de vedere socio-profesional.

Isaac Asimov afirmă că: „Mai important decât ceea ce vedem pe cer este cum interpretăm. Cei care doresc să creadă că echipajele navelor din spațiu sunt apărători benevoli ai bunăstării noastre, sunt persoane labile care, astfel, se agață cu disperare de niște fantezii ce le oferă mult dorita siguranță."

În încheiere, amintim că există o interpretare critică, sceptică până la capăt și maximalistă în sensul că tot ceea ce are legătură cu OZN-urile este iluzie, simplu epifenomen sociologic fără suport material, bazat pe semnalările unor indivizi mitomani.

Instalații aeriene ale tehnologiei de avangardă

O explicație neacceptată de autoritățile oficiale sugerează că OZN-urile sunt discuri fabricate în Statele Unite. La Washington – conform acestei teorii – s-ar fi acordat mai multe brevete de invenție și Pentagonul ar avea în desfășurare mai multe proiecte de dezvoltare și de producție a farfuriilor zburătoare. Inginerul canadian A. V. Roe, președinte al companiei Avro din Otawa, a desenat diferite modele de avioane-zburătoare, poate la comanda Forțelor Aeriene ale puternicei țări vecine. Se știe că un prototip special a fost conceput de Otis T. Carr, discipol al lui Nicola Tesla.

Doctorul James E. McDonald este de părere că nu ar fi deloc neobișnuită existența farfuriilor experimentale, lansate de către forțele armate ruse și americane, de milionari excentrici sau de societăți secrete.

Posibilele origini astronomice ale OZN-urilor

- Vin de pe Lună. De pe sateliții naturali nedetectați de instrumentele noastre de observare a cerului. De pe sateliții artificiali de origine exogenă sunt plasați pe orbita Pământului. Sau de pe mari navemamă aflate în suburbiile stratosferei.
- De pe planete și/sau sateliți ai propriului nostru sistem solar.
- De pe mase transplutoniene ce se rotesc în sisteme solare intergalactice.
- De pe unele comete.
- De pe corpuri astronomice încă neînregistrate de oamenii de știință.
- Chiar de pe Soare.
- De pe diferitele stele ale Căii Lactee.
- Din alte galaxii.
- Din acumulări de nebuloase îndepărtate.
- De pe grupări cosmice necunoscute, de rang superior celor galactice.
- Din alte universuri fizice și tridimensionale.

Să ne amintim că în 1897 misterioasele aeronave ce au invadat spațiul aerian al Statelor Unite aterizau adeseori și echipajele lor declarau că era vorba de vehicule electrice în stadiu de probă. După nouăzeci de ani încă nu avem vești despre instalațiile aeriene atât de revoluționare și nici despre ipoteticele arme pe care superputerile le fabrică.

Invenții de război ale Germaniei naziste

Eric A. Aggen, R. Lusar, Olaf Meyer Freyhold și Renato Vasco au afirmat că obiectele neidentificate puteau fi foarte bine arme secrete fabricate de naziști în timpul celui de-al doilea război mondial. Știm că oamenii de știință Miethe, Habermohl, Bellonzo, Klein, Munch și alții au lucrat în Peenemunde și în alte centre punând la punct rachetele V-1, V-2. Poate acești tehnicieni ai celui de-al treilea Reich și-au continuat investigațiile în URSS.

Andreas Faber-Kaiser a publicat chiar și imaginile unor „titirezi-zburători" germani desenate de Schriever, care prezintă farfurii zburătoare autentice, tipice pentru sfârșitul anilor patruzeci și care se pot găsi într-o carte a maiorului Rudolf Lusar.

Exobiologia spațiului

Pentru naturalistul american Ivan T. Sander-son, OZN-urile ar putea fi forme zoospațiale, căci comportamentul lor îl amintește mult

pe cel al animalelor. Navele de alimentare, în opinia lui, ar putea juca un rol asemănător găinii care stă pe ouă. S-a observat, de asemenea, că OZN-urile călătoresc în grupuri și se manifestă ca valuri migratoare. Există mii de specii, de o covârșitoare varietate de forme și mărimi. Otto Binder consideră că numeroșii ochi pe care aceste creaturi îi etalează sunt luați, de obicei, drept ferestre sau ușițe.

Aceste animale-mașini, indigene ale spațiului, se alimentează poate cu energie pură sau direct de la razele soarelui (ca și plantele care fac același lucru, indirect, prin fotosinteză).

Pentru Trevor J. Constable și Erich Aggern, aceste creaturi invizibile ameboide, ce-și au originea în spațiu și au lumină proprie, amintesc de moluștele din oceane. Par a fi metalice, fac manevre inteligente și au habitatul lor natural în locuri neobservabile care înconjoară sau interpenetrează planeta noastră. Într-un cuvânt, ne-am afla în fața unor forme de viață necunoscute, terestre sau extraterestre.

Contesa Zoe Wassilko-Serecki afirmă că există specii ale vieții animale încă neobservate, dar autohtone, ale ionosferei terestre. Acestea posedă structuri goale pe dinăuntru, cu un minim de materie densă încărcată de electricitate. Pot fi veriga pierdută dintre viața organică și cea anorganică și de aceea lasă impresia că ar fi mașini.

Ray Palmer și Otto Binder ne oferă altă explicație interesantă: în „ionosfera radiantă" în care se întinde Centura Van Allen (de la 2.000 la 65.000 kilometri înălțime), locuiește o civilizație de ființe inteligente, invizibilă ochilor de pe Pământ, cu excepția anumitor condiții speciale. Aceste creaturi strălucitoare se apropie din când în când de suprafața Pământului și, de la înălțimea ionosferei, devin vizibile datorită interacțiunilor electromagnetice: furtuni spațiale sau uragane solare. Astfel de colectivități „radioactive" au creat o cultură foarte vastă și diversificată, asemănătoare cu a noastră, dar adaptată „golului" spațial.

S-au făcut de asemenea speculații despre existența „Sistemului X", o mașină uriașă care, după părerea lui Aimé Michel ar putea zbura pe deasupra întregii lumi. Un robot foarte mare pe orbită sau

Centre de atracție ufologică

Locurile frecvent asociate cu prezența OZN-urilor sunt:

- Cele în care se află copii, tineri, profesori și infirmiere.
- Centre de învățământ: școli, colegii și universități.
- Spitale, clinici și așezăminte sanitare.
- Așezăminte pentru oamenii cu deficiențe și instituțiile ce le protejează.
- Lacuri artificiale și naturale, lagune; râuri și acumulări de apă potabilă.
- Filoane minerale și instalații miniere. Rezerve subterane de uraniu.
- Falii geologice. Terenuri lovite de meteoriți.
- Comori ascunse.
- Vechi ruine îngropate.
- Monumente preistorice și spații megalitice.
- Parcuri naturale.
- Drumuri de cale ferată. Încrucișări de autostrăzi. Poduri.
- Turnuri de microunde și relee radio-tv.
- Aeroporturi.
- Centrale electrice, substații și cabluri de înaltă tensiune.
- Centrale nucleare.
- Puțuri petrolifere.
- Tancuri ce conțin materiale ca: petrol, gaz etc.
- Întreprinderi industriale.
- Baze militare și poligoane de pe care se lansează rachete.
- Arsenale.
- Pulberării și depozite de muniții.
- Instalații atomice și incinte în care se fabrică arme nucleare.
- Cutremure de pământ și erupții vulcanice.
- Cele în care s-au produs catastrofe și accidente.
- Gropi de gunoi și depozite de reziduuri.
- Cimitire.
- Bazine piscicole. Ferme de creștere a vitelor. Lăptării.
- Lupanare.
- Avioane în zbor. Mașini în mers (mai-ales în timpul nopții).
- Patrulări ale poliției.
- Stadioane, arene de tenis și mai ales, câmpuri de golf.
- Partide de vânătoare și întreceri pescărești.
- Spații de popas în aer liber pentru tineri.

pe o planetă nelocuită a sistemului solar ar manevra nu numai OZN-urile, ci și întreaga umanitate.

C. Maxwell Cade și Oscar Galíndez sunt de părere că „nu dis-cutăm cu ființe obișnuite, ci cu inteligențe mecanice, organisme abiologice cu comportament programabil, o specie de androizi autentici sau derivați care acționează ca ciborgi autonomi sau telecomandați".

Această teorie a lui Galíndez este asemănătoare ipotezei lui Jean Luc Proust, care propune ca OZN-urile să fie considerate ființe ce, după un lung proces evolutiv, s-au transformat în supermașini vii, mai rapide, mai sigure și mai rezistente decât omul. Noua specie robotizată ar păstra, totuși, trăsăturile originii sale umane și, pentru mult timp, mijloacele de comunicare cu omul, la fel cum oamenii se bazează încă pe anumite părți ale corpului care-i sunt deja inutile.

Creații ale inconștientului colectiv

Celebrul psihanalist Carl Gustav Jung consideră că OZN-urile ar putea fi o proiecție psihologică a anumitor instalații folosite de specia umană, adică un fenomen derivat din componentele psihice și emoționale latente ale sufletului uman.

Pentru Pierre Vieroudy aeroformele ar consta în anumite materializări strâns legate de viața psihică a martorului și a anturajului său. Totul se petrece ca și cum o ciudată energie universală, difuză, dotată cu o viață psihică și un caracter intenționat elementare, s-ar materializa în activitatea informației înmagazinată, conștient sau inconștient, de creierul martorilor. Activitatea OZN-urilor ar fi deci, un fenomen parțial indus de capacitățile PSI latente ale ființei umane. Într-un astfel de caz, subiectul nu ar fi un simplu spectator ocazional al unei activități independente, ci un perceptor selectiv care ia parte în mod activ și inconștient la materializarea a ceea ce a observat. Protagonistul tipic ce „declanșează" apariția OZN-urilor este, de obicei, instabil în relațiile sale afective, nervos, dotat cu calități paranormale (poltergeist, mediumnitate, întâlniri de fantome).

Pierre Delval consideră că puterea de concentrare a gândurilor și emoțiilor a mai multor persoane poate crea mase luminoase fluctuante ce vor fi influențate de concepțiile spirituale, ideologice și mistice ale subiecților. În astfel de cazuri am avea de a face cu creații psihice inconștiente.

Telehipnoză ideo-plastică

Acest tip de fenomene – afirmă doctorul Peter Maddock – constă în proiecții de tip psihic produse prin control de la mare distanță de către un agent din afară. Totuși, nu reușesc să depășească stadiul de

imagini înșelătoare ale navelor din spațiu, intenționat induse în mintea pământenilor, poate din regiuni sau nivele de realitate îndepărtate.

Luis Schünder împărtășește aceeași idee. La rândul său, el crede că ufonauții transferă în mintea observatorilor anumite efecte halucinante, printr-o formă de telepatie sau energie psihică. Acest tip de deducții pornesc de la rezultatele obținute prin experimentele de hipnoză de la mare distanță: simulări ale lucrurilor sau situațiilor provocate intenționat, întotdeauna de o persoană care deține puterea de a hipnotiza. În opinia lui Oscar Galíndez, această persoană îl face pe cel atins să perceapă lucruri false comandate de creierul-mentor.

Charles Bowen, J. G. Adams și C. Maxwell Cade vorbesc de realități alternative sau universuri paralele. Este posibil ca OZN-urile să vină dintr-o lume invizibilă care se află la alt nivel. Tehnologia de acolo ar fi atât de avansată încât în fața privirilor noastre buimăcite ar fi pură magie, deci de neînțeles. Poate că inițiază în puterea de înțelegere a anumitor persoane alese, o întreagă imaginație psihică fantastică folosindu-se de bombardamentul cu valuri de unde, cu scopul de a implanta o anumită ideologie rasei umane.

Teoria gândurilor solidificate

Precursorii acestei idei sunt Philip Creighton și Gordon W. Allen. Pentru ei OZN-urile ar fi pur și simplu creații ale minții, ideo-forme. Realitatea obiectivă este plastică, capabilă să ajusteze în oarecare grad gândurile, dorințele și așteptările noastre. Nu e de mirare că OZN-urile sunt forme mentale fenomenale, controlate de rațiune, creierul fiind un receptor capabil să lucreze la diferite nivele intelectuale. Nu trebuie uitat că lucrul acesta îl face apt pentru a se conecta la „izvorul universal de energie mentală".

Teoria conform căreia OZN-urile ar putea fi un produs al minții a fost de asemenea propusă de J. G. Adams, Alain Gadmer și Jacques Vallée. Acești cercetători consideră că acestea nu au nici un caracter material și nici o structură materială. Sunt doar proiecția unei imagini ce este captată de simțurile celui ce o observă. Ar putea fi vorba de proiecții asemănătoare celor holografice, prin intermediul unei tehnologii avansate și necunoscute pe Pământ. Ceea ce martorul poate observa nu este decât o configurație specială a energiei concentrate și teleghidate, care devine vizibilă în apropierea ei. Este „victimă" a unui sistem de transmitere a imaginilor la distanță, ca și cum în fața lui ar funcționa un aparat de televiziune. John P. Bessor

și Robert N. Webster au afirmat că în realitate OZN-urile nu ar fi metalice, ci compuse din ectoplasmă. Aceasta este o substanță misterioasă de o extraordinară subtilitate, ce emană dintr-un component fiziologic al psihicului uman. Este vorba de structuri atomice puțin cunoscute din punct de vedere științific, de genul unor materializări spontane, deseori înregistrate și chiar fotografiate la ședințele de spiritism. Spiritiștii ne asigură că acestea iau naștere din „submateria" ectoplasmică a mediumului.

Călători în timp sau în alte dimensiuni

William E. Murphy este de părere că farfuriile zburătoare ar fi un produs vizibil al intersectării sau al scurtcircuitării a două universe paralele; cu alte cuvinte, al proiecțiilor între universe, „umbre" ale incintelor extraterestre cu n dimensiuni (pentru n mai mare de 4), în lumea noastră cvadridimensională care constă în lungime, lățime, adîncime și mișcare în timp.

Ar putea de asemenea să fie mașini ale timpului, presupunând că acesta ar reprezenta a patra dimensiune. Călătorii săi poate au învățat tehnologia scurgerii timpului și sunt capabili să manevreze după voie și în orice direcție fluxul evenimentelor.

Luis Schoenherr consideră că, dacă a patra dimensiune este din punct de vedere al formei identică timpului și acesta nu este, în fond, diferit de spațiu, ceea ce devine realmente semnificativ este ansamblul continuumului Spațiu-Timp. De aceea, o mișcare în timp este tot atât de realizabilă ca și în spațiu și astfel OZN-urile ar putea foarte bine să fie „mașini ale timpului" și să-și aibă originea în viitor, după cum a intuit H. G. Wells. Navele din spațiu sunt pentru John M. Prytz manifestări ale unui Univers-antimaterie sau ale unui Univers paralel. Când cosmosul a fost creat, s-a putut forma o cantitate egală de materie și de antimaterie, sau e posibil ca galaxiile de antimaterie să fi fost amestecate cu cele alcătuite din materie obișnuită. Este de asemenea probabil să existe mase comparabile ale celor două materii, în vederea păstrării simetriei naturii, și fiecare dintre ele în concordanță cu universuri distincte și independente.

Sunt demoni sau ființe ale răului ?

Salvador Freixedo, fost iezuit portorican, a afirmat că „există numeroase paralelisme între OZN-uri și demoni. Umanitatea este un simplu pion într-o partidă de șah cosmic, în care sunt implicate

două mari forțe antagonice: ufonauții binevoitori și colectivele lui Luzbel (demonii luminii). Aceștia sunt cauza creșterii agitației sociale, politice și religioase pe care o vedem în jurul nostru".

Doctorul Pierre Guérin consideră că „ufonauții moderni și demonii epocilor care au trecut sunt probleme identice. Demonii apar în fiecare perioadă istorică ascunzându-se exact sub înfățișarea la care martorii epocii se așteaptă, în funcție de condiționările culturale și de momentul istoric. Același efect-cameleon este și caracteristica fenomenului ufologic".

Obiectele neidentificate nu ar fi decât aspectul parțial al unui întreg de ordin superior și de natură fizică, psihică și spirituală în același timp.

DE UNDE VIN?

Dacă există multe teorii despre ce sunt OZN-urile, abundă și ipotezele care încearcă să ne lămurească asupra provenienței lor. Vom începe prin a vorbi de cele ce dau ca origine un punct apropiat.

Baze secrete pe Pământ

Piloții farfuriilor zburătoare ar putea fi creaturi ce locuiesc ca și noi pe Pământ. Necunoscuți pentru majoritatea muritorilor și ignorați oficial de știință, acești „ultratereștri" sunt băștinași ai propriei noastre planete și cauza directă nu numai a apariției OZN-urilor, ci și a tot felul de fenomene psihice, paranormale și chiar religioase. Această idee susținută, printre alții, de doctorul Jacques Vallée, se întemeiază pe abundența de tradiții orale și scrise despre aceste creaturi care au apărut în multe civilizații anterioare.

Dintre rasele numeroase ce ne vizitează, unele dintre ele ar putea fi locuitorii continentelor dispărute (Atlantida, Lemuria sau Mu) care înainte ca acestea să fie îngropate de ape, au căutat refugiu în vreun loc sigur și îndepărtat de pe Pământ, într-un spațiu de natură materială sau „eterică" conservându-și toate prerogativele tehnologice, printre care dispozitivele de înaltă tehnologie pentru a învinge spațiul.

Fie că provin de pe alte planete și/sau alte dimensiuni sau chiar de pe Pământ, aceștia pot utiliza, permanent sau pentru puțin timp, ca bază de acțiune spații special amenajate. S-au făcut multe speculații despre posibilitatea existenței bazelor străine secrete în zone îndepărtate cum ar fi Antarctida, Groenlanda, selva amazoniană, munții din podișul Tibet și multe alte locuri nelocuite sau insuficient explorate.

Teorii despre planeta Pământ

Raymond Bernard este de părere că nu toate OZN-urile ar fi extraterestre, unele provenind din interiorul globului terestru care este parțial gol și fiecare din cei doi poli are câte o deschizătură. Se spune că amiralul Byrd, explorator al Polului Nord, a pătruns în această zonă necunoscută și a găsit un teritoriu cu climă temperată, cu munți, păduri, râuri, lacuri, faună și vegetație.

Brinsley Le Poer Trench, membru al Camerei Lorzilor din Marea Britanie, consideră că această lume subterană a fost construită de locuitorii Atlantidei pentru a fi protejați de catastrofele oceanice și seismice. Cele două intrări localizate la poli (intrări fotografiate chiar și de sateliții americani) sunt cele care permit accesul la lumea exterioară. Aici se adăpostesc de mai mult de unsprezece mii de ani „corăbiile spațiului" care ne vizitează astăzi. Robert E. Dickhoff și Michael Barton X susțin și ei ipoteza existenței unei lumi subterane. După părerea lor, farfuriile zburătoare sunt originare dintr-o mare „conurbe" alcătuită din șapte metropole subterane, ce comunică între ele prin conducte goale ale căror capete apar la suprafață în Tibet, Siberia, America de Nord, America de Sud și pe anumite culmi muntoase îndepărtate. Au fost construite de marțieni, care la timpul potrivit au venit să colonizeze Pământul și s-au stabilit acolo cu scopul de a scăpa de radioactivitatea ce a urmat conflictului atomic dintre Atlantida și Lemuria. Navele lor interplanetare intră și ies prin mai sus-menționatele deschizături de suprafață, iar propulsia lor se bazează pe curenții magnetici planetari. Echipajele lor controlează de secole destinul omenirii.

Civilizații suboceanice

Antonio Ribera, Will Carson și Otto Binder vorbesc despre posibila origine subacvatică a OZN-urilor. Șaizeci și unu la sută din suprafața globului este acoperită de apă, cu adâncimi de până la zece mii cinci sute de metri (suficient pentru a scufunda muntele Everest). Ce loc mai bun – se întreabă acești cercetători – există pentru a te ascunde de locuitorii Pământului ?...

S-au înregistrat mii de observații ale unor corpuri ciudate scufundându-se în mare, evoluând în apele sale sau apărând la suprafață. Uneori cu o asemenea asiduitate încât au dat naștere speculațiilor despre existența „porturilor" pentru farfuriile zburătoare precum cele din zona Malaieziei, în Oceanul Indian, sau cele din golful San Matías din Patagonia. Ivan T. Sanderson, unul din cei mai competenți

cercetători ai „zonei crepusculare", după Charles Fort, susținea teza conform căreia in fiecare mediu (apă, pământ, aer) ar putea inflori culturi complexe, separate intre ele, ca in compartimente etanșe. Mai concret, in uriașul volum de apă oceanică ar locui specii conștiente, capabile să brăzdeze cerul in vehicule-amfibie.

Fenomene metaterestre tridimensionale

Merită să luăm in considerare eventualitatea că oamenii spațiului au intemeiat o civilizație care să se extindă in tot universul, fără legătură deosebită cu propriile planete, și care să locuiască veșnic in nave mari, superamenajate, ce colindă liber spațiul. In această concepție a „Refugiilor Interstelare", nave speciale cu volum considerabil ar putea găzdui comunități intregi timp de mai multe generații.

Aceste nave ar călători incontinuu și in diferite direcții, cu dorința de a satisface o curiozitate intelectuală și științifică, căutând noi lumi locuibile. Galíndez, Peter Sharp și Bourret au afirmat că farfuriile zburătoare ar fi sonde de comunicație intre suprafața terestră și uriașele nave-mamă.

Baze pe alte planete și sateliți

Toate planetele și sateliții sistemului solar au fost, inainte sau după, considerate baze de proveniență sau tranzit pentru farfuriile zburătoare. Posibilitatea ca „ele" să fie de origine intergalactică, dar să fi organizat „locuri de popas" in corpuri nelocuite ale sistemului nostru solar, a fost formulată din nou de Coral E. Lorenzen.

Fenomenele Lunare Tranzitorii (T.L.P.) sunt modificări intâmplătoare și de scurtă durată, observate de astronomii profesioniști sau amatori, de astronauți sau pur și simplu inregistrate pe fotografiile satelitului natural al Pămân-

tului. Ele constau în transformările aparente sau trecătoare ale structurii solului lunii însoțite uneori de alte fenomene: sclipiri și fosforescențe de diferite tonalități, incețoșări, vapori ce îngreunează observarea, lumini instabile, dispariția și reapariția de mici cratere, observarea bruscă a unui crater nou înainte nesesizat, figuri geometrice, structuri cu apariție artificială, benzi longitudinale diferențiate clar de terenul ce le înconjoară, mici promontorii sau „cupole" etc.

În mod deosebit în zona craterului Platon – un circ cu fundul plat având un diametru de 96 de kilometri – s-au înregistrat schimbări numeroase și frapante în ultimele patru decenii ale secolului trecut, transmise cu multe detalii de membri ai Societății Astronomice Regale din Londra.

Considerând marea masă a T.L.P. petrecute timp de secole, legate de anumite observații foarte ciudate, apare inevitabil bănuiala că unele dintre aceste întâmplări au o origine artificială.

Ipoteză extraterestră clasică (E.T.H.)

Aceasta este fără îndoială cea mai populară dintre justificările referitoare la prezența neobosită a OZN-urilor în atmosferă. Este, de asemenea, cea care a dobândit mulți adepți în comunitatea științifică și printre ufologii „profesioniști". Ea presupune că ne aflăm în fața navelor nepământene, construite de ființe inteligente comparabile cu Homo Sapiens, deși, poate, mult mai evoluate în inginerie, mecanică și psihologie decît noi. Respectivele ființe locuiesc pe planete sau sateliți de natură asemănătoare planetei Pământ. Atât „ei" cât și „reședințele și locuințele" lor ar fi compuse din materie obișnuită sesizabilă de simțurile umane; adică, structura lor atomică și moleculară ar fi solidă, fizică și strict tridimensională.

Pentru a ajunge din regiuni îndepărtate ale universului până la sistemul solar, ar fi trebuit să traverseze vaste abisuri siderale, posibil de trecut doar prin dezvoltarea unor dispozitive de deplasare spațială cu mare eficiență tehnică. Trebuie să presupunem că au depășit, într-un mod pe care nici nu ni-l putem imagina, situația fără ieșire a imposibilității vitezelor superluminice, postulat fundamental, după cum se știe, al teoriei relativității.

Ipoteza marțiană. Farfuriile se apropie de pe planeta vecină. Din motive de economie cosmică – afirmă Antonio Ribera, Manuel Pedrajo și L. Taylor Hanson – valurile de OZN-uri trebuia să se înregistreze la date la care planeta Marte se afla în opoziție față de

Pământ, la perioade de douăzeci și șase de luni, când astrul roșu se găsește la o distanță minimă. Dar experiența ultimilor patruzeci de ani nu pare să confirme presupusa invazie bienală a discurilor zburătoare.

Alternativa venusiană. Sunt mulți cei care susțin că OZN-urile ar putea proveni de pe Venus, iar astronomul Eloy Ortega este unul dintre ei. În zilele ce urmează conjuncției acestei planete cu Pământul și Soarele, farfuriile zburătoare reapar pe cerul tuturor continentelor.

Centura de asteroizi. Din ceea ce susțin cel puțin o jumătate de duzină de „contactați", această aglomerare de fragmente de rocă între Marte și Jupiter este rămășița exploziei planetei Maldek, distrusă în urma unei confruntări cu arme de mare putere distructivă. Acest conflict s-a produs după traversarea unei perioade de decadență și negativitate generalizată, asemănătoare cu cea pe care o suferă acum Pământul. O parte a locuitorilor de pe Maldek, prevăzând sfîrșitul catastrofal al planetei lor, a emigrat în vehicule aerospațiale sofisticate și s-a stabilit printre noi.

Cele trei planete trasplutoniene. „Contactații" insistă unul după altul în a afirma că OZN-urile ne abordează de pe Ganimedes, satelit al Jupiterului, care, după cum spun astrofizicienii, indică niște aparente condiții de locuit comparabile celor terestre. Contacte foarte numeroase confirmă că sistemul nostru solar nu este format din nouă, ci din douăsprezece planete. Unele OZN-uri apar pe cerul nostru de pe trio-ul planetar încă nedescoperit, probabil din cauză că nu e vorba de astre compacte obișnuite, ci de planete „eterice", submateriale, invizibile ochiului muritorilor.

Alte sisteme solare. Francisco Donis și alți discipoli sunt de părere că farfuriile zburătoare vin din constelațiile Alfa Centauri și Proxima Centauri. Duncan Lunan, om de știință scoțian, presupune că sondele spațiale au fost lansate în urmă cu treisprezece mii de ani de locuitorii unui astru muribund din constelația Bourul. Betty Hill, cea care a fost sechestrată și transportată pe un OZN în 1961, crede că acestea provin din constelația Zeta. Robert K. G. Temple ne asigură că își au originea pe o planetă ce aparține sistemului stelar binar Sirius, ai cărui locuitori, nommii, au sosit acum cinci mii de ani pe teritoriul Libiei de astăzi. Aici – după cum spun ei – s-au amestecat cu dogonii (trib ce încă dăinuie în Mali, la sud de Sahara), punând bazele unei civilizații renumite care a influențat profund nașterea și dezvoltarea culturilor sumeriană și egipteană.

Lumi întrepătrunse

Otto Binder consideră că OZN-urile și alte fenomene conexe își pot avea originea într-o lume al cărei grad de vibrație se află cu o octavă deasupra lumii noastre, implicând conceptul de „lumi în alte lumi", interpenetrându-se reciproc. Locuitorii fiecăruia dintre spațiile vibratorii văd, aud și ating sistemul limitat al realității pe care li-l oferă propriile organe senzoriale, ce au capacitatea de a acționa exclusiv într-o porțiune bine definită a spectrului total al energiei vibratorii. Astfel, am avea la îndemână lumi întregi, invizibile, stratificate în „pături" sau sfere interpenetrate; ca și cum foile unei cepe s-ar suprapune și s-ar interpenetra, și totuși, s-ar păstra între ele o despărțire abisală vibrantă. J. B. Hasted, fizician și parapsiholog, susține că „există un număr infinit de «lumi» ce coexistă la rândul lor în sânul unui număr infinit de dimensiuni, dar nu-interacționează direct între ele pentru că sunt reciproc «ortogonale»". Totuși, dacă conștiința umană ar fi capabilă să primească impresiile senzoriale ale unuia dintre aceste spații deosebite, și-ar găsi astfel explicația o mare varietate de fenomene, atât ufologice cât și paranormale. În scopuri practice, realitatea nu este ceva absolut, ci este condiționată și relativă. Pentru o minte în special concretă, „realitatea ei obiectivă" ar fi în funcție de direcția și de „suprafața" specifică spre care și-ar focaliza atenția.

Teoria realităților alternative

Formulată în jurul anului 1966 de Allen Greenfield, ea pune în discuție faptul că realitatea nu este ceva fix și static, sau, cel puțin, nu este în actuala noastră stare de înțelegere. Prin urmare, ne este dat să fim ademeniți de o oarecare stare de realitate, prin intermediul călătoriilor sau transmisiilor într-o anume interrealitate. Universul în care locuim ar fi numai o parte a totalității realului.

Prin istorie, locuitorii altor realități alternative au fost în contact cu umanitatea, în general cu intenții prietenoase și în mai mică măsură cu gânduri ostile, în vederea dominării populației prin manevre secrete.

În concepția einsteiniană se admite conceperea „scurtăturilor" spațiale prin producerea de curburi locale (asemănătoare găurilor făcute de viermi). Cu cât este mai mare cantitatea de materie, cu atât mai mare este curbura spațiului în acel punct. Dacă masa unei vecinătăți ar fi suficient de mare și s-ar ajunge la o anumită rază de înfășurare, curbura înconjurătoare s-ar închide peste ea. Conținutul ei ar rămâne atunci izolat de restul complexului spațio-temporal. Un astfel de efect s-ar traduce printr-o surprinzătoare dispariție a obiectelor materiale. Un corp spațial care s-ar mișca cu o viteză apropiată de cea a luminii ar dobândi – conform teoriei relativității – masa necesară pentru a închide peste ea propriul câmp gravitațional. Ar trece în acest mod într-un alt plan, diferit de cel al universului observabil. În afară de aceasta, materia nu ar fi supusă aceloraşi legi fizice care în mod normal guvernează în interiorul lui, putând să dispară și să reapară în alte puncte din spațiu, într-un timp foarte scurt. Această teorie a fost propusă de Schwarzschield.

Speculații asemănătoare face și Luis Schoenherr. Acest cercetător susține ideea conform căreia călătorii provin cu adevărat din spațiul exterior, dar în timpul deplasărilor folosesc a patra dimensiune pentru a învinge marile distanțe intersiderale. Adică sunt tridimensionale și își au originea chiar în continuum-ul nostru spațio-temporal, dar pentru a călători în afara lui se folosesc în treacăt de mecanismele tehnologiei cvadridimensionale. Pentru a evita „traversarea" întinderilor longitudinale, cu ajutorul tehnicii lor avansate ar produce niște curburi locale în spațiul care trebuia cucerit; odată obținut lucrul acesta, ei pur și simplu ar începe să ni se înfățișeze.

Alte sisteme de realitate

Raoul Foin este de părere că OZN-urile vin dintr-un univers cvadridimensional; frecventele lor dispariții instantanee s-ar explica prin brusca transferare în viitor, unde nu le putem percepe. Așadar, ele apar nu din spațiu, ci din timp. Ar putea să fie practicanți ai întoarcerii în timp și poate că le face plăcere să ne cerceteze ca pe strămoșii lor.

Otto Binder sugerează că ar fi ființe dintr-o „zonă temporală" diferită și, pentru ei, fără existență reală, solidă și palpabilă. Ar fi

vorba mai degrabă de simple proiecții prin intermediul barierei temporale.

John A. Keel, John R. Young și doctorul Stannard consideră că este posibil să întâlnim ființe inteligente ale unui „univers negativ" compus din antimaterie, univers ce coexistă alături de al nostru sau îl interpenetrează fără să ne dăm seama. Acela ar putea explica rațiunea atât a farfuriilor zburătoare, a „poltergeist"-ului, cât și a fragmentelor de materie ciudată care, inexplicabil, cad din cer etc.

O altă ipoteză postulează că OZN-urile nu provin din spațiul exterior convențional, ci aparțin „spațiului interior" al omului. Matt Graeber este de părere că ceea ce astăzi numim OZN-uri, în alte momente ale istoriei au fost avut numele de vedenii, zeități, sfinți și îngeri.

CE VOR?

Plecând de la ipoteza că nu există o singură explicație pentru fenomenul OZN, se va înțelege că este logic ca teoriile despre țelurile lor să fie de asemenea foarte diferite; există persoane care ne asigură că presupușii extratereștri vin să ne distrugă sau să ne trasforme în sclavi, și altele care, din contră, presupun că misiunea lor este să ne „civilizeze", să ne învețe, să ne protejeze.

Răpiri și ciborgi umani

Jacques Scornaux consideră că umanoizii ar putea fi muritori capturați de extratereștri și obligați să se supună ființelor ce comandă OZN-urile. Astfel, ar putea să exploreze în detaliu planeta cu ajutorul acestor bioroboți teleghidați, fără ca aceștia să se poată manifesta direct. Prin manipulări genetice au putut dezvolta nenumărate specii umanoide, fiecare dintre ele adaptată misiunilor specializate pe care trebuia să le îndeplinească printre noi, în același mod în care specialiștii care se ocupă de animale cresc mii de specii canine pentru vânătoare, paza oamenilor și a vitelor, salvarea oamenilor, curse etc. Misterioasele dispariții ale oamenilor care parcă se volatizează în aer sunt o constantă în arhivele poliției. Pe de altă parte, se cunosc multe cazuri în care echipajele grotești ale OZN-urilor au apărut însoțite de alte persoane identice ființelor terestre. „Contactații" indică la rândul lor că extratereștrii răpesc – cu diferite scopuri – numeroși pământeni, bărbați și femei, întotdeauna cu consimțământul conștient sau inconștient al acestora.

Fenomene de mimetism și camuflaj

John A. Keel este de părere că „ultratereștrii" ne-au apărut în trecut sub înfățișări simulate care, mai degrabă, se potriveau trăsăturilor psihologice și temperamentale ale fiecărei comunități și sistem

de credințe. În a doua jumătate a secolului XX, ei imită vehiculele planetelor îndepărtate, pentru că se adaptează cel mai bine mentalității tehnocratice a vremurilor noi. Și în viitor vom fi martorii fluxului în continuum-ul nostru spațio-temporal, martori ai unei game de fenomene chiar și mai ciudate, anormale și misterioase decât obiectele neidentificate contemporane. OZN-urile și umanoizii cameleonici reprezintă în fața privirii noastre mirate ceea ce Jean Robin a supranumit „Marea Parodie": un magnum opus al teatrului cosmic, montat cu atâtea acte și scene sofisticate ca o excelentă comedie a lui Shakespeare. Iată câteva dintre personajele și situațiile falsificate care, de-a lungul timpului, au fost puse la cale de abilii actori ai cerului:

• Simulacre de personaje mitologice preistorice, zeități și eroi din Olimp.

• Dragonii zburători ai Chinei Imperiale.

• Tezaurul Alianței, coloane luminoase, care de foc, nori strălucitori și stele din Betleem în episoade legate de cultura ebraică-creștină.

• Cruci scânteietoare în atmosfera Evului Mediu (Carol cel Mare).

• Sori ce „se opresc" până când o bătălie se decide în favoarea unei tabere ecleziastice.

• Îngeri și „trimiși" ai bisericii catolice.

• Mii de apariții ale unei frumoase doamne „mai strălucitoare decât mii de sori", care timp de opt sute de ani a trecut drept „Maica Domnului" sau „Fecioara Maria".

• Diavoli infernali, monștri deformați ai tenebrelor și demoni ispititori ce au martirizat oamenii scrupuloși în vremuri îndepărtate.

• Zeci de cazuri de formațiuni neobișnuite de câte douăzeci de elicoptere în zbor, o adevărată plagă a Statelor Unite în anii șaizeci, și legate de mutilările turmelor de vite. Sunt caricaturi ale elicopterelor, căci niciodată nu au fost identificate ca aparținând vreunui heliport cunoscut.

Modelul cel mai uimitor al mimetismului ufologic a fost scos la lumină de un studiu strălucit al lui Bertrand Meheust. Începând din anul 1880, OZN-urile apar masiv în povestirile science-fiction,

copiind (sau mai bine zis pre-descriind) cu o incredibilă exactitudine și multe detalii, abundenta tipologie ufologică ce se va dezlănțui după 1947. Cu aproape un secol înainte, romancierii au prevăzut cu o foarte mare precizie ceea ce atunci părea fantastic, adică scenele astăzi tipice în legătură cu farfurii zburătoare, aterizări, umanoizi, morfologii, aspect exterior și comportament al discurilor și „trabucelor" extraterestre. Aruncând o privire peste aceste texte vechi de mâna a doua, parcă citim orice material informativ obișnuit despre farfuriile zburătoare din zilele noastre.

Ideologia extraterestră ar preceda masiv și în domeniul inobservabilului (romane-foileton ieftine), ceea ce s-ar fi întâmplat mult mai târziu; astfel s-a făcut o pregătire profetică mentalității populare cu scopul de a introduce treptat noțiunea unei multiplicități culturale în cosmos.

Implicații catastrofale

Dintr-o nedeslușită relație cauză-efect, pe care într-o bună zi o vom descoperi, originea OZN-urilor este strâns legată de întâmplări ca uragane, erupții vulcanice și alte catastrofe întotdeauna considerate dezlănțuiri ale forței oarbe a naturii.

OZN-urile obișnuiesc să se concentreze în aceste zone conflictuale, din motive necunoscute. Alberto Perego susține că sunt legate de o serie interminabilă de „accidente" aleatorii, care, după părerea lui, prezintă caracteristici ce le pot califica drept intenționate. Se observă efectiv o repetare suspectă a anumitor tipuri de catastrofe: căderi ale avioanelor, explozii pe portavioanele americane în apropierea Chinei și Vietnamului, pe trenuri cu combustibili chimici sau convoaie de arme și muniții, coliziuni ale vehiculelor ce transportă emigranți și pelerini religioși, incendii fulminante în azilele de bătrâni și în locurile în care sunt copii singuri, etc. S-au înregistrat de asemenea valuri de calamități cu o frecvență aparent superioară hazardului, în anumite zone geografice (Filipine, Columbia, Pakistan) și în timpul perioadelor de frică, ură violentă și agitații sociopolitice intense. Bătrânii deja știau și considerau „scuturile arzătoare" de pe cer semne prevestitoare de rău, sigur aducătoare de nenorociri.

După părerea lui Ramatís și a altor „contactați", împrejurările potrivnice nu au nimic neprevăzut în ele, ci sunt cu grijă pregătite de echipe de specialiști „angelici".

Motivul principal pentru ca inginerii siderali să programeze cu atâta meticulozitate experiențe dureroase, individuale sau colective,

nu este acela de a se bucura exercitând o cruzime gratuită; dimpotrivă, ei știu că cele ce par nenorociri îngrozitoare ne sunt foarte necesare; și chiar mai mult: se dovedesc a fi absolut necesare pentru progresul nostru interior și îndeplinesc, chiar dacă nu par, o funcție cathartică foarte utilă. Nenorocirile, administrate în ocazii bine alese, ar constitui o tehnică cunoscută, de o maximă eficiență, cu scopul de a purifica moral sufletul și latura psihologică a individului. Și mai ales, optimizează, în întregime și pe termen lung, ritmul de dezvoltare spirituală și evolutivă a ființelor conștiente.

Un sistem de control

Jacques Vallée consideră că fenomenul OZN este manifestarea unei realități ce transcende timpul și spațiul. E timpul să recunoaștem că studiul acestor fenomene nu este de competența științei, ci a serviciilor de contraspionaj.

Există un sistem elaborat de control metalogic al planetei Pământ, ce a intrat progresiv în funcțiune după cel de-al doilea război mondial, când vechile mituri nu au mai servit la nimic. Acest nivel de intervenție în societatea terestră funcționează ca un regulator în dezvoltarea ei și influențează comportamentul speciei umane. OZN-urile constituie o manifestare simbolică, un tablou influent, proiectat pentru a altera sistemele individuale și colective de valori și comportamente. Tehnologia ufologică distorsionează simțul realității observatorului și afectează conștiința umană prin intermediul tehnicilor sofisticate psihotronice, în vederea generării transformărilor psihosociale, politice și economice în biosfera cerebrală a acestei planete.

OZN-urile ar fi dispozitive ce ar da naștere unei deformări în structura de captare a realității spectatorului, cu scopul deliberat de a proiecta imagini și de a reprezenta scene, ca într-o gigantică dramă teatrală, scene menite să schimbe radical bagajul nostru de cunoștințe științifice.

„Ei" reprezintă o bombă socială cu ceas și își execută rolurile într-un amplu plan de seducție subliminală, având grijă să-și preia conceptele ideologice ale arhetipurilor de bază din genul uman, drept pentru care încearcă să forțeze o schimbare globală a comportamentului colectiv. Mecanismul de supraveghere a mediului uman pe care îl folosesc extraterestrii ar putea fi localizat în spațiul exterior. Această inginerie sufletească își trage poate sevele din altă lume și este în același timp de natură fizică, psihică și spirituală, capabilă de o manipulare abilă a mentalității publice. N-ar putea fi, în ultimă instanță, „Manipulatorii" altceva decât un grup uman, care a reușit să dețină o formă foarte avansată de putere psihotronică?... Ar trebui să ținem seama de faptul că totul este condus din „Magonia", un fel de univers paralel îmbricat cu al nostru, care nu este accesibil nici simțurilor, nici minții omului de rând. Timpul în Magonia nu s-ar scurge cu aceeași viteză ca pe Pământ și nici spațiul nu ar fi acolo o simplă extensie longitudinală, conform legilor fizicii.

Unii cred că extraterestrii sunt un corp de poliție stelară care lucrează ca paznici ce ne protejează de o eventuală agresiune a hoardelor extraterestre și imperialiste. În același timp se ocupă să zădărnicească expedițiile noastre de cucerire a spațiului exterior și izbucnirea celui de-al treilea război mondial, care ar putea duce la dispariția biosferei terestre și la o deflagrație atomică în lanț ce ar putea pune serios în pericol echilibrul și securitatea soarelui și a familiei sale de planete. Conform opiniei unor „contactați" care susțin că ar fi primit mesaje din altă dimensiune, locuitorii lumilor vecine vor lua legătura cu noi în mod direct, pentru a ne neutraliza prin metode coercitive hecatomba unui confict nuclear renunțând astfel, datorită unor motive grave și justificate, la obișnuita lor stare non-contact.

Dan Lloyd crede că în univers există mai multe categorii de ființe spirituale al căror țel este de a pune piedici adevăratei evoluții a umanității. Aceste ființe determină în mod deliberat concepte materialiste pentru ca să evite gândirea liberă și să împiedice ca adevărata cunoaștere spirituală să fie aplicată în activitățile umane vitale: educație, știință, artă și religie. Aceste personalități maligne erau bine cunoscute încă din Persia antică sub numele generic de Ahriman sau de Satana în Biblie. Acestea ar răspândi zvonul că pe Pământ vor sosi mașini încărcate cu ființe din spațiul exterior, adică extraterestri, ceea ce nu ar fi altceva decât un tablou halucinant special indus.

DE CE NU IAU LEGĂTURA CU NOI?

În fața nenumăratelor afirmații despre prezența lor se pune o întrebare logică: de ce nu coboară odată să-i cunoaștem și noi?... Din 1947, mii de persoane din toată lumea au început să se intereseze despre evoluția unor mașinării cu caracteristici tehnice revoluționare care se prezintă în fața mulțimilor cu mai mare îndrăzneală pe zi ce trece. Oare este vorba de un amplu plan educativ pe termen lung cu scopul de a ne obișnui lent dar eficace cu prezența constantă a extraterestrilor?... Prin această metodă de a organiza mari spectacole pe cer, peste o jumătate de secol mintea umană va fi destul de „îmblânzită" ca să accepte fenomenul extraterestru ca pe unul de rutină. Miracole ale precontactului indirect, care echivalează cu o impresionantă campanie de relații publice pentru a crea o imagine interplaneteră seducătoare.

Non-contactul este o realitate care nu prejudiciază relația dintre extraterestri și rasa umană, căci există și alte modalități mai puțin evidente de interrelație, diferite de contactul direct. Cu alte cuvinte, deși omul de pe stradă nu știe, contactul există – spun „contactații" – nu numai într-una, ci în mai multe forme, și singura șansă de comunicare, deocamdată absentă, este stabilirea de relații bilaterale, vădite și la vederea tuturor.

Este posibil ca o apropiere reciprocă să se ofere în exclusivitate speciilor evoluate, și ca izolarea, cel puțin parțială, a rasei inferioare față de cea superioară să fie tonică în fața civilizațiilor care se găsesc în prima fază a dezvoltării culturale.

Trăim pe o planetă tânără și de aceea transferul de informații în două direcții nu a dobândit încă o formă definitivă? Suntem o excepție, este atipic și evident anormal ceea ce se întâmplă aici, sau trăim un șir de întâmplări obișnuite ce au mai avut loc înainte pe trilioane de planete?

Generațiile viitoare vor găsi poate explicații la atâtea întrebări descurajatoare despre schimbul de ambasadori între planete. În ceea ce ne privește, trebuie să ne mulțumim cu eforturile imaginației controlate și recompunerea unui puzzle imposibil pornind de la o grămadă de date disparate.

Se raportează în jur de o sută de observații pe zi, dar cum ies în evidență doar zece la sută dintre cazuri, înseamnă că se produc mai mult de 30.000 de incidente pe lună, miliarde de fotografii, interceptări radar, aterizări, vizite ale humanoizilor și ale monștrilor inestetici, urme și rămășițe, agresiuni, răpiri de persoane, „contactați" și înșiruirea ar putea continua. Un spionaj bine pus la punct care se concentrează de preferință în diferite zone nevralgice: bazine de apă potabilă, centrale atomice, baze militare, centrale electrice, noduri de comunicație și altele. După cum a afirmat Aimé Michell, absența contactului este unul din elementele mărețului „festival al absurdului" extraterestru și problema numărul unu pe care o pune fenomenul. „De ce nu se manifestă?" strigă întreaga opinie publică. Studiind un set de eventuale răspunsuri, trebuie amintit că poate nu există un singur motiv, ci mai multe care corespund uimitoarei complexități a problemei non-contactului.

Câteva noi răspunsuri posibile

Situarea și dezvoltarea unui sistem nu pot fi alterate de agenți externi acestuia cu scopul ca membrii acestui colectiv să-și asume responsabilitatea adoptării de decizii autonome și de a exercita dreptul de a-și crea propriul destin fără interferențe exogene. Conform acestui principiu de non-intervenție, nici o populație planetară nu este autorizată să perturbe cursul istoric al altuia, cu excepția centrilor de decizie însărcinați cu legislația Universului observabil, cu supervizarea, conducerea și controlul acestuia. Echivalentul său la scară unitară este conservarea sacră a liberului arbitru, dat fiind că realitatea ar putea fi totalitatea autodeterminărilor radicale și absolute, la toate nivelurile.

Sunt unii care consideră că non-contactul este numai trecător; ceva în genul unei măsuri preventive, de carantină. Pentru moment, comunicațiile inter-spațiale sunt întrerupte din cauza violărilor istorice ale normelor globale. În termeni teologici, blocarea provizorie a relațiilor deschise bilaterale s-ar datora păcatului originar și revoltei lui Lucifer. Teoria izolării punitive este apărată cu înverșunare de către autorii anonimi ai fascinantei cărți „Cartea Urantiei" (Chicago, 1955).

Este posibil să existe o insurmontabilă diferență la nivelul psihicului între presupușii vizitatori și noi. O comunicare eficace implică înțelegerea mesajului primit. Dar să presupunem că speciile care mișună prin atmosfera noastră au urmat altă linie evolutivă (inteligența lor s-a dezvoltat într-o direcție diferită) sau aparțin unor sisteme care ne sunt total străine (multidimensionalitate, universuri paralele, frecvențe vibratorii interpenetrate, „realități probabile" de Seth etc), având un mecanism cerebral (și naturalul lui proces logic), un aparat psihic și o dotare senzorială diametral opuse celor cu care e înzestrat Homo Sapiens. În astfel de împrejurări (foarte probabile de altfel într-un univers care ne uimește prin diversitatea sa), trebuie să ne așteptăm la bariere mentale și abordări logice de nedepășit, la o lipsă radicală de comunicare între sisteme. Ceea ce nu trebuie să ne mire, căci suntem incapabili să orientăm semne și semnale, care să poată fi recunoscute, către milioanele de specii animale ce ne înconjoară și nu știm să-i spunem unui rododendron „îmi placi".

De asemenea aceștia ar putea să nu coboare pe Pământ ca să nu se îmbolnăvească, deoarece nu sunt imuni la germenii și bolile terestre. Sau poate pentru că nu suportă mediul nostru.

Există o altă „atmosferă" psihică sau radio-biologică în care de asemenea ei nu rezistă, după cum au afirmat „contactații". Sunt persoane normale, ce nu pot trăi într-o atmosferă atât de tensionată și de degradată din punct de vedere etic ca cea terestră. Se simt nefericiți în mijlocul unui ocean de gânduri și vibrații „dense", de calitate îndoielnică.

Dacă au un nivel atât de dezvoltat de inteligență s-ar putea să nu-i interesăm deloc. A se supune simțului nostru de umor atât de rudimentar ar însemna perturbarea gravă a circuitelor lor sufletești. Nici măcar nu ar fi impresionați de subtilele ironii britanice și li s-ar părea intolerabil să trăiască lângă persoane care să nu prindă din zbor „loviturile" lor. Chiar și numai acest important motiv ar constitui o explicație în favoarea non-contactului.

Suntem foarte primitivi

Cui i-ar trece prin cap să „contacteze" o grămadă de bălegar?... Perpetua noastră istorie plină de sânge, lacrimi și sudoare ne face să bănuim că ne-au predestinat să trăim într-un recipient de o moralitate atipică, în care din rațiuni economice și de eficiență penală s-au concentrat spiritele delincvente, incorigibile și libertine ale întinsului spațiu numit Calea Lactee. O blestemată ladă de gunoi în care își

ispășesc condamnarea tot felul de canalii și neadaptați nu merită cu siguranță legături de prietenie. Și nu trebuie să-i condamnăm; să recunoaștem că nimeni nu ar avea încredere într-un Sing-Sing izolat, după cum merită, în spațiu și că nu este ademenitor să ai de a face cu „lumpen"-ul rezidual al exilaților de pe planetele apropiate, cel puțin nu înainte ca aceștia să se corecteze și să se reabiliteze.

Să presupunem că i-ar ispiti începerea legăturilor cu noi. Spre cine să se îndrepte?... Spre Casa Albă, spre Kremlin, spre Papa sau spre Sarita Montiel? Nu există reprezentare valabilă pentru a negocia la singurul nivel acceptabil, care este cel planetar, dat fiind că o planetă (sau poate un sistem solar) este celula politico-administrativă de bază, viabilă pentru semnarea unui pact cu Spațiul. Contactarea se amână ca să organizăm un guvern mondial sprijinit în mod concludent pe voința populară, capabil să desemneze interlocutori renumiți și să promulge dispoziții legale care să reglementeze relațiile interplanetare în mod pașnic și constructiv.

Poate îi va mișca spre noi numai dorința de a învăța și o pură curiozitate științifică. Ne analizează fascinați ca pe niște insecte și, datorită uimitoarelor lor metodede observare la distanță, nu au nevoie de legături personale.

Cercetează cu atenție întreaga structură terestră și caută în rezultate un bun indiciu de siguranță. Pentru ei, un principiu general acceptat de metodologie științifică este cel care le recomandă să reducă la minimum influența instrumentelor de cercetare în sistemul observat, mai ales dacă componenții acestuia sunt dotați cu inteligență, căci este bine cunoscut că ființele își modifică comportamentul obișnuit atunci când simt că sunt observate.

Suspendarea temporară a contactului

Rand Corporation a formulat o serie de recomandări pentru astronauții de la NASA privind explorările prevăzute pe planetele apropiate și toate acestea formează un manual lucid al prudenței interplanetare, manual pe care Otto Binder îl rezumă astfel:

1. Expediționarii vor rămâne pe orbită și vor trimite mici sonde numai dacă nu se observă viață pe suprafața cercetată.

2. Dacă se confirmă existența ființelor umane, prima expediție se va întoarce fără să fi încercat o aterizare.
3. Un al doilea vehicul va fi lansat având în dotare echipamente ultrasensibile pentru a spiona fără ca locuitorii să-și dea seama.
4. Senzorii se vor învârti pe orbită și vor fotografia întreaga planetă.
5. Instalațiile militare vor fi înregistrate cu grijă.
6. Se va stabili dacă locuitorii sunt mai dezvoltați sau mai rămași în urmă decât noi.
7. Dacă aborigenii se arată ostili, trebuie să se ia măsuri de maximă precauție la aterizare.
8. Niciodată nu se va ateriza în marile orașe, ci numai în zone îndepărtate care înregistrează o densitate mică de locuitori.
9. Echipele de cercetători vor lua probe de sol, floră și faună și alte exemplare ce ar putea trezi interes.
10. Dacă băștinașii se apropie de vreo instalație, în nici un caz nu se va deschide focul împotriva lor.
11. Într-un astfel de caz, echipajul va decola imediat și se va întoarce la racheta principală.
12. Cel mai mare secret trebuie păstrat în legătură cu prezența navelor noastre, iar apropierea de suprafețele cercetate va trebui realizată numai în timpul nopții.
13. Nici o intenție de legătură directă cu băștinașii nu se va materializa, fără ca mai întâi cei ce o fac să fie convinși de reacția favorabilă a locuitorilor.
14. Dacă populația nu este capabilă să accepte ideea vizitelor din alte lumi fără să simtă panică, contactul trebuie amânat.
15. Se va apela la orice fel de trucuri pentru a păstra în mod continuu îndoiala băștinașilor în ceea ce privește adevărul despre instalațiile însărcinate cu observarea clandestină.
16. Poate fi necesar ca operațiunile descrise care ar necesita multe incursiuni să fie menținute de-a lungul anilor sau timp de câteva zeci de ani și întotdeauna cu mare secret legat de existența aeronavelor provenite de pe Pământ.

După cum se poate observa, o antologie amănunțită de procedee ale non-contactului este prezentată pe larg de Rand, „cel mai mare rezervor de energie cerebrală în serviciul oricărui guvern".

Contactul secret

S-au făcut speculații despre o „legătură cosmică", posibila apropiere a extraterestrilor de „elita" care deține pe nedrept puterea de decizie, având foarte mare grijă ca negocierile atât de explozive între cele două părți să nu se difuzeze opiniei publice.

Trebuie să luăm în considerație două variante diferite ale unor ipoteze asemănătoare:

Există numeroasele vehicule extraterestre și echipajele corespunzătoare pe care guvernul american le strânge în spații ultrasecrete de teama rezultatelor convingătoare ale unei investigații amănunțite întreprinsă de Leonard Stringfield și alți cercetători ai acestei teme. Pentagonul, conform acestui zvon coerent și bine documentat, a adunat mai mult de o duzină de aparate interplanetare și multe cadavre ale ocupanților acestora, din Mexic și din sud-estul Statelor Unite (Arizona, Texas și New Mexico). Acesta ar fi un autentic contact „solid" folosind specimene umane și mostre ale tehnologiei extraterestre. Se poate presupune că astfel de instalații nu au suferit un accident, așa cum în mod necugetat s-a scris, ci că farfuriile „în formă de stea", ca și conținutul lor de pitici calcinați au fost așezate intenționat pe nisipul deșertului și în apropierea vreunei patrule militare. Este semnificativ faptul că, deși americanii analizează de zeci de ani cu neliniște în laboratoarele lor navele „sinistrate", știm că nu au reușit să dezlege misterul sistemului de propulsie al navelor, pentru că exact aceasta fusese intenția celor ce reprezintă complicata comedie siderală.

A doua metodă de comunicare ascunsă, departe de lume, ar consta într-un „tête-à-tete" între humanoizi și cei mai sus-puși conducători ai Statelor Unite, Chinei și U.R.S.S. S-a scris mult despre destinul convorbirilor confidențiale între superputeri și Confederația Planetelor, convorbiri purtate cu scopul de a stabili un pact de concesiuni și avantaje bilaterale a cărui primă și cea mai cinică clauză ar prevedea perpetuarea non-contactului deschis și public. După părerea lui Otto Binder, „este posibil ca responsabilii politici ai celor două mari blocuri militare să fi avut întâlniri secrete cu extraterestrii. Cele două sisteme de autoritate soluționează acum problema complicată a modului în care să ne prezentăm fraților noștri din cosmos fără a pulveriza într-un mod de neiertat economia mondială, conceptele noastre filozofice, liniștea populației și modul nostru de viață".

Contactul particular

În această categorie i-am inclus pe „contactații" care afirmă că au primit date descriptive despre realitate, oferite de agenți neconvenționali, ce se folosesc de o gamă vastă de metode de comunicare: întâlniri față în față cu figuri antropomorfice ce coboară dintr-un OZN, cu ființe materializate subit în fața martorului, prin telepatie, prin intermediul unui „medium" în transă, prin texte mașinale, sub forma unor scrieri anonime primite prin poștă etc. Este vorba de un prototip de contact izolat, unipersonal și foarte selectiv, deci, martorii sunt aleși cu grijă, pentru calitățile lor specifice potrivite pentru a îndeplini misiuni neobișnuite ce li se încredințează, printre aceștia aflându-se inadaptații, oligofrenii, instabilii și oile negre ale societății.

Numărul „oamenilor-de-legătură" a înflorit după anii cincizeci, când foarte controversatul George Adamski (la fel de controversat ca și ceilalți) a deschis o breșă prin afirmațiile sale. Numărul acestor persoane este cu mult mai mare decât se crede: cercetătorii Don Elkins și Carla Rueckert au studiat peste două mii de cazuri, francezul Jean-Pierre Troadec peste două sute șaizeci, Ignacio Darnaude știe de peste opt sute de cazuri iar Universarium Foundation din Portland (Oregon) ne informează că lista sa de nume la nivel mondial ajunge la douăsprezece mii. Volumul de informații de la cei „contactați" este cu adevărat foarte mare; s-a calculat că s-au publicat peste două sute de mii de pagini – majoritatea în limba engleză – cu teme foarte variate: Dumnezeu, natura Universului, legile naturale ce stăpânesc cosmosul, comportamentul moral, istoria Creației și a planetei Pământ, viața lui Iisus, trăsăturile civilizațiilor de pe alte planete și din alte nivele de existență, catastrofele la care trebuie să ne așteptăm de acum și până în anul 2000 și multe alte chestiuni științifice ce pornesc din astrofizică, ajung la structura economică și se opresc la sociologie. Milioane de cuvinte așa zis revelate și care constituie un depozit de informație foarte mare, poate de o valoare certă, așteaptă ca știința oficială să accepte să le supună unei analize metodice.

Literatura „contactată" nu este cu siguranță ușoară și, înainte de toate, trebuie să învățăm să o citim. Textele sale nu sunt liniare, și nici carteziene, așadar alături de enunțuri înțelepte care pretind că ar explica realitatea obiectivă apar amestecate cu bună știință „greșeli" care constau în falsuri grosolane, indicații absurde, ridicole și contradictorii, elemente adăugate cu scopul de a discredita, pentru ca separarea adevărurilor de falsuri să fie cât mai dificilă; zgomotele de fond sau cortina de fum pentru a-i face să devină confuzi pe cei

neavizați și pentru a stimula scepticismul în marea masă a populației. Cu siguranță această nouă revelație a erei atomice nu este destinată maselor, ci prin ea se intenționează influențarea selectivă, a unui nucleu redus de persoane, pregătite pentru a o asimila și care știu „de unde vin lucrurile", fără a afecta convingerile celeilalte părți a comunității. Acțiunea de „contactare" nu este decât o tehnică dintre cele mai subtile și rafinate, folosită pentru a comunica noi concepte neortodoxe și subversive pentru statu quo, în așa fel încât să fie percepute numai de cei apți de a le utiliza în mod constructiv și în același timp ca omul de pe stradă să creadă că este vorba despre oameni fără minte, o mână de șarlatani inofensivi și dezechilibrați. Este o stratagemă subtilă folosită pentru a insufla adevărul celor puțini, care merită să-l știe, fără efecte colaterale care să-i tulbure pe cei neinteresați. Deși cu timpul rezultatul cumulativ despre colectivul uman format din milioane de contactați poate să fie considerabil și să țină locul unei lente separări, va avea ca punct final contactul deschis.

REZUMATUL IPOTEZELOR OZN

EXPLICAȚII ORTODOXE

Fenomene cerești identificabile

- ◆ Corpuri astronomice greșit interpretate
  - ♦ Fenomene solare
  - ♦ Fazele lunii
  - ♦ Planete
  - ♦ Fenomene cerești tranzitorii
- ◆ Fenomene ale fizicii atmosferice
  - ♦ Formațiuni noroase ciudate
  - ♦ Perturbații eoliene
  - ♦ Reflexii luminoase
  - ♦ Reflexia undelor electromagnetice
  - ♦ Refracție atmosferică. Inversiuni de temperatură. Iluzii optice
  - ♦ Chimioluminiscență. (Aprinderi spontane ale unor emanații, vapori de amoniac)
  - ♦ Luminozități telurico-seismice
  - ♦ Descărcări electrice cerești (fulgere globulare)
  - ♦ Teorii plasmatice (plasme reci, efectul corona, plasme rotative)
- ◆ Vehicule aeriene convenționale
  - ♦ aeroplane clasice
  - ♦ instrumente științifice și meteorologice
  - ♦ aparate de investigare spațială
- ◆ Subproduse ale industriei spațiale
- ◆ Activități biologice convenționale în straturile superioare ale atmosferei

Fenomene fiziologice și psihosociale

- Anomalii și erori de percepție
- Mistificări, fraude și fabulații umane
- Sindromuri sociologice ale comportamentului de grup (isterie colectivă)

Alte ipoteze mai mult sau mai puțin convenționale

- Legături cu perturbații geomagnetice
  - OZN-urile și faliile geologice
  - OZN-urile și cutremurele de pământ
  - Filoane minerale

EXPLICAȚII NEORTODOXE

Aparate terestre experimentale

- Aparate aeriene ale tehnologiei de avangardă
- Invenții de război ale Germaniei naziste

Exobiologie spațială

- Baze secrete terestre
  - Stații extraterestre în zone îndepărtate
  - „Paradisul pierdut" de la Polul Nord
  - Teorii despre „Pământul gol pe dinăuntru"
  - Civilizații suboceanice

Fenomene metaterestre tridimensionale

- Stații permanente în spațiul cosmic
- Baze situate pe alte planete si sateliti
- Fenomene lunare tranzitorii sau T.L.P.
- Ipoteza extraterestră clasică
  - Ipoteza marțiană
  - Alternativa venusiană
  - Planeta dispărută „Maldek" și centura de asteroizi
  - Cele trei planete transplutoniene
  - Ganimede
  - Din alte sisteme stelare
  - De pe propriile stele
- Variante atipice ale „Ipotezei extraterestre"
  - Teoria colonizării spațiale
  - Ipoteza spațiului energizat
  - Automate galactice
  - Răpiri și ciborgi umani

Fenomene psihice

- Ipoteza psihică
- Creații arhetipale ale subconștientului colectiv al omenirii
- Telehipnoză ideoplastică
- OZN-urile ca materializări ale gândurilor sau ideo-forme
- Pseudo-obiecte proiectate
- Formațiuni ectoplasmatice

Alte ipoteze

- Fenomene de mimetism și camuflaj
- Teoria odulatorie
- Radiație vie
- Manifestări energetice incomprehensibile
- Implicații cataclismice (OZN-urile și accidentele și dezastrele)
- Diverse

Modele parafizice și transdimensionale

- Multiplicitatea frecvențelor vibratorii. Universuri paralele
- Teoria realităților alternative
- Universuri în interiorul altor universuri
- OZN-urile ca sistem de control al omenirii
- Materializări tranzitorii artificiale
- „Scurtături" spațiale
- Intersecții ale universurilor
- Transmutări energetice tranzitorii
- Călători temporari
- Structura Antimaterie
- Aspecte demonologice sau „Lupta împotriva tenebrelor"
- Alte sisteme ale realității. Ipoteze diverse. Pluricosmosul Ummit

Jean Sider

– ILUZIA COSMICĂ - CONTACTE SUPRATERESTRE II

Autorul își continuă demonstrația, susținând că trebuie să luăm în seamă toate tipurile de contacte avute cu o inteligență străină societății noastre.

Această carte îi va uimi și îi va încânta pe toți amatorii de mistere neexplicate prin precizia faptelor citate și îndrăzneala lucidă a raționamentelor. Dar, mai mult decât orice, ea deschide orizonturi fantastice asupra destinului ciudat al rasei umane.

Tipar: Grupul drago print

TIPOGRAFIA FED - Calea Rahovei 147, sector 5 - București; Tel.: 3359318; Fax: 3373377